

Hồ Ly Hồ Đồ

Contents

Hồ Ly Hồ Đồ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	29
6. Chương 6	34
7. Chương 7	41
8. Chương 8	49
9. Chương 9	57
10. Chương 10	63
11. Chương 11: Vĩ Thanh	70
12. Chương 12: Phiên Ngoại	77

Hồ Ly Hồ Đồ

Giới thiệu

Thể loại : Huyền huyễn,nhất thụ nhất công. Edit và chỉnh sửa : tieugiangnguyetTất cả mọi người của đế quốc Cao Già c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-ly-ho-do>

1. Chương 1

Hoàng cung Cao Già thánh quốc gần đây dị thường náo nhiệt.

Nơi nơi đều có thể nhìn thấy cảnh hai vị vương tử Tử Thần cùng Tử Lãm âu yếm nịnh nọt vị “Hoàng phi” của bọn họ.

“Chi chi, đặc phái viên của nước láng giềng mới vừa tiến cống cho chúng ta đại cát quả, vừa thơm vừa ngọt, mau, cắn một ngụm đi nào.”

Ngồi trên bãi cỏ trong hoa viên hoàng gia, Tử Thần tỉ mỉ lột vỏ trái cây, sau đó đưa phần thịt quả đầy ngọt ngào đến bên miệng của bảo bối đang nằm trên đùi mình.

“Không thích, mùi vị thật kỳ quái, không muốn ăn.”

Lâm Đạm Chi cảm ghét nhú nhú chân mày.

“A? Vậy sao? Rõ ràng rất thơm a.”

Tử thần không giải thích được nên cầm lấy trái cây, đưa lên mũi ngửi thử.

“Vậy Chi Chi ăn cái này có được hay không? Đây chính là ngọc quả mà người thích ăn nhất a, người cần một miếng nha.”

Tử Lãm cũng ân cần đưa trái cây đến bên miệng người yêu.

“Không muốn, không muốn, thôi quá, mau vứt đi.”

Lâm Đạm Chi vừa ngửi thấy mùi hương, liền cảm thấy khó chịu buồn nôn, vội vã cố sức đẩy tay y ra.

“Trời... Có chuyện gì vậy a? Chi Chi, người cảm thấy khó chịu ở đâu sao?”

Tử Lãm khẩn trương hỏi.

“Đúng vậy, Chi Chi gần đây ăn uống rất kém a, có lẽ nên mời ngự y đến xem sao.”

Tử Thần cũng lo lắng nhìn hần.

“Các người thật lắm chuyện! Ta chỉ bị bệnh đau nhức một chút thôi, gọi ngự y làm gì, các người mau im lặng để cho ta ngủ trưa coi.”

Lâm Đạm Chi nói đến đây thì cảm thấy mệt mỏi rã rời, đôi mắt cũng từ từ khép lại.

Hai vị vương tử thấy sắc mặt của tâm can bảo bối trở nên trắng bệch, từ đáy lòng lại dâng lên sự lo lắng.

“Không được, chúng ta cái gì cũng đều nghe lời người, nhưng chuyện này người nhất định phải nghe theo chúng ta.”

Tử Thần không khỏi lo lắng, liền dùng một tay nâng chi chi đứng lên

“Ta không đi, ta không đi, buông, cái tên đầu heo này!”

Lâm Đạm Chi mắng to vào mặt cái tên phiền toái kia.

“Ta cùng ca ca đều là báo, không phải là heo nha, tiểu Chi Chi.”

Tử Lãm cười xấu xa, nhéo nhéo lên sống mũi khả ái của hần.

“Hỗn đản!”

Không ngờ một người luôn luôn ôn hòa như Lâm Đạm Chi, hôm nay không biết đã uống nhầm thuốc gì bỗng dưng trở nên hung hăng, hần liền há mồm cắn một phát vào ngón tay của Tử Lãm

“Ái cha, a a a ”

Tử Lãm phát ra tiếng hét thảm thiết vang vọng khắp hoàng cung.

Lâm Đạm Chi nghe thấy bỗng giật mình, vội vã nhả ra: “Trời ạ, Lãm, người có đau lắm không?”

Yêu thương cầm đầu ngón tay đỏ choét của y lên xem xét thật kỹ, Lâm Đạm Chi thật hận không thể tự thưởng cho chính mình một cái tát.

“Xin lỗi, xin lỗi, Lãm, người nhất định rất đau phải không, ta không biết vì sao ta lại làm thế, xin lỗi... Ô... Ô ”

Lâm Đạm Chi vừa nói đến đây, đột nhiên bật khóc...

“Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, Chi Chi, ta không đau, ta thực sự một điểm cũng không đau.”

“Đúng vậy, Chi Chi, da của Lãm nó dày lắm, cắn thêm vài phát nữa cũng không chết được, người đừng khóc mà.”

Hai vị vương tử từ sau khi nhớ ra được toàn bộ kí ức thì luôn che chở và chăm sóc cho vợ vô cùng tốt, cho tới bây giờ cũng chưa từng khiến hần rơi một giọt lệ nào. (ngoại trừ lúc ở trên giường thì làm cho hần sáng khoái đến mức khóc la om sòm), hiện tại nhìn thấy hần khóc thật thương tâm, quả thực là yêu thương không chịu nổi.

Ngay khi hai vị vương tử đang luống cuống tay chân để làm cho bảo bối của mình cảm thấy thoải mái, đột nhiên xuất hiện một vị nam tử tóc trắng xõa đến tận thắt lưng, y phục hoa lệ khoa trương đến cực điểm, hắn có một đôi mắt xé, tướng mạo âm nhu tuyệt mỹ, thanh niên vừa cười to vừa bước về phía bọn họ.

“Ha ha... Thương cảm a, thương cảm, hai vị vương tử thánh quốc từ trước đến nay luôn phong lưu phóng khoáng như vậy, thế mà bây giờ lại bị biến thành hai vị tiểu bảo mẫu rồi, thực sự là làm cho ta phải ‘nhất cú đồng tình chi lệ’ a.” (Rơi một giọt lệ thương cảm)

Định Vân vương tử giả vờ thương tâm mà lau lau khóe mắt.

“Tên Vân chết tiệt, câm miệng cho ta!”

Hai vị vương tử trảm miệng một lời cùng nhau mắng to.

“Cái gì? Có dũng khí như vậy mà còn sợ bị người ta cười sao? Ai, nói đến cũng thực sự là tiếc nuối, chúng ta vốn là ‘Thánh quốc tứ công tử’ oai phong một cõi, mê đảo thiên hạ mỹ nữ a, vậy mà hôm nay, hai người các người lại... Ai, ai!”

Định Vân vương tử lắc đầu, vẻ mặt vô cùng đau đớn: “Bất quá các người yên tâm, có Định Vân vương tử ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để các mỹ nữ phải chịu đựng sự tịch mịch đâu.”

Định Vân vương tử giương lên ánh mắt phượng đầy mị lực mê người, thật xứng đáng với danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất tình thánh”.

Ba người kia thấy hắn bày ra bộ dáng tự cho mình là phong lưu, chợt nhớ đến lời tiên đoán mới nhất của Thánh Sử, nghe y bảo hắn cũng sắp đến lúc phải tiếp nhận “Nhiệm vụ thần thánh” rồi, bọn họ liền nhịn không được mà bật cười ra tiếng.

“Ha ha... Không được, bao tử đau quá... Ha ha...”

Hai vị vương tử cùng Lâm Đạm Chi ôm nhau cùng cười.

“Các người cười cái gì a? Có phải là đổ kị với mị lực vô biên của bản vương tử không? Hừm hừm.”

Thấy Định Vân không biết sống chết mà vẫn cố gắng nói khoác, Tử Thần xoa xoa nước mắt, giả vờ nghiêm túc nói: “Vâng vâng, người mị lực vô biên, bản vương tử xin chịu thua người.”

“Hừ, Xem như người thức thời.”

Định vân đắc ý vuốt ve mái tóc màu bạch kim của mình.

Tử Lãm cười muốn đau cả bụng: “Định vân, sau khi người trở về, đã đi gặp Thánh Sử chưa?”

“Thánh Sử bảo có chuyện quan trọng cần nói với ta, bây giờ ta đến để gặp y đây.”

“Ân, tốt tốt, Định Vân vương tử, số phận thánh quốc của chúng ta xin giao vào tay người.”

Lâm Đạm Chi cắn môi dưới, cố gắng nhịn cười.

“Thần thượng, người nói như vậy, hình như biết Thánh Sử muốn tuyên bố với ta chuyện gì chẳng? Có thể tiết lộ một chút được không?”

“Hi, thiên cơ bất khả tiết lộ...”

“Cái gì, bày đặt làm ra vẻ huyền bí a, ta nghĩ người cũng bị hai tên kia làm cho hư hỏng rồi, thực sự là...”

Định Vân trong miệng vừa lẩm bẩm vừa bước vào “Quan linh điện”.

“Định vân, người đang nói ta cái gì đó?”

Một vị nam nhân đẹp tựa thiên tiên, đang ngồi xếp bằng trên linh điện, biểu tình nghiêm túc nhìn hắn.

“Không có không có. Thánh Sử, người khẩn cấp triệu kiến ta là có chuyện gì quan trọng sao?”

“Không sai, Định Vân, người nghe cho rõ nè. Cao già thánh quốc chúng ta đời đời đều được đại thần che chở, mấy trăm nghìn năm trước, vì cứu vớt tổ tiên của các người, đại thần đã không tiếc sinh mệnh của mình mà đối chiến với những thần khác, kết quả đại thần đã bị đánh cho hồn phi phách tán, tam phách bị phong

ấn trong hõn nguyên kim thạch, sau đó lại được một vị tuyệt thế công tượng chế tác thành ba chiếc nhẫn, tên của chúng là ‘ Báo chi hoàn’, ‘ Hồ chi hoàn ’ và ‘ Xà chi hoàn ’.

Nhờ trời phù hộ, chúng ta đã tìm về được ‘ Báo chi hoàn’, hiện tại cần phải nhanh chóng thu thập hai chiếc nhẫn còn lại, để cho đại thần có thể hồi sinh, trở về nhân gian, đây là sứ mệnh tối trọng yếu của hoàng thất thánh quốc chúng ta, người nhất định phải chấp nhận sứ mệnh, muôn lần chết cũng không được chối từ...”

Thánh Sử nói đến nước miếng tung bay, Định Vân vương tử vẫn giả bộ đứng đần, cung kính mà lắng nghe, kỳ thực từ lâu đã bị phân tâm, ánh mắt đang lảng lạng quan sát toàn thân của Thánh Sử.

Ai, đáng tiếc a đáng tiếc, Thánh Sử lớn lên thiệt là đẹp, nhưng hết lần này tới lần khác luôn giữ một thân thanh lịch, nếu như Thánh Sử chịu nghe lời góp ý của bản vương tử, đồng ý mặc vào bộ lễ phục siêu hoa lệ mà ta tự tay thiết kế cho y, có lẽ sẽ oanh động toàn bộ khu vực Âu Châu đó nha!

Ta xem a, Thánh Sử thích hợp nhất với loại quần áo nào ta... nhan sắc... ân, cái này không sai, nga, còn có, trang sức cũng phải sang trọng, giày thì phải.....

“Định Vân? Định Vân! Sao tự đứng lại đứng ngẩn ra vậy, điều ta vừa nói, người có đáp ứng hay không?”

Thánh Sử có điểm bực mình nhìn vào mặt tên kia, hần luôn khiến y đau đầu không ngớt.

“A?”

Không xong, vừa rồi vẫn đang bận thiết kế lễ phục, nên không có nghe y nói cái gì hết.

Ai nha, thôi kệ y, dù sao Thánh Sử vốn tâm địa thiện lương, chẳng lẽ lại hại bản vương:

“Yên tâm đi, Thánh Sử, vì đại thần của chúng ta, vì Cao Già thánh quốc, bản vương tử cái gì cũng đều đáp ứng người!”

“Tốt!”

Thánh Sử thoả mãn gật đầu: “Bản Sử biết người sẽ không khiến ta thất vọng. Nhiệm vụ của người chính là không từ thủ đoạn đoạt lấy ‘ Hồ Chi Hoàn’ từ tay người chủ sở hữu nó, thủ đoạn này đương nhiên cũng bao gồm việc vận dụng mị lực của người a...”

“Thánh Sử muốn nói là... Sắc dụ?”

Thánh Sử từ chối cho ý kiến, chỉ nhướn miệng cười cười: “Nhưng người này cũng không dễ đối phó đâu nha...”

Định Vân vương tử tự tin mỉm cười, sờ sờ lên đường cong hoàn mỹ của cái cằm: “Chuyện nhỏ! Yên tâm đi, Thánh Sử, mặc kệ nàng là loại người như thế nào, cũng không thể cưỡng lại mị lực vô biên của bản vương tử. Chỉ cần Định Vân vương tử ta xuất mã thì ‘ Hồ Chi Hoàn’ xem như đã cầm chắc trong tay.”

“Thật tốt quá! Như vậy Bản Sử an tâm. Người cầm tư liệu này mà nhìn, hảo hảo nghiên cứu đi nhé.”

Ân, là đại mỹ nữ nào đây ta? Định Vân khẩn cấp tiếp nhận tư liệu từ trong tay Thánh Sử, bắt đầu lật ra xem.

“Thấy ảnh chụp chưa? Người kia chính là nhiệm vụ thần thánh vĩ đại lần này của người á.”

Bên mép Thánh Sử hiện lên một nụ cười mỉm thần bí.

“Cái gì?! Một người tôn quý xinh đẹp như bản vương tử lại phải dùng sắc để dụ dỗ tên xú nam nhân này sao? ”

Nhìn vào tư liệu thấy tên kia toàn thân trần truồng, râu ria xồm xoàm, trông không khác gì một con gấu vĩ đại a, Định Vân đã hoàn toàn phát điên...

2. Chương 2

Tại phía Nam xa xôi, có một khu rừng hẻo lánh, ít người lui tới.

Tương truyền bên trong khu rừng này có một tòa kiến trúc bị thất lạc đã lâu, thập phần thần bí tên là “Cửu hồ thần điện”.

Giới khảo cổ học đã từng tranh cãi rất nhiều, một bên xác nhận rằng “Cửu hồ thần điện” chỉ là hư cấu, còn một bên lại bác bỏ, cho rằng “Cửu hồ thần điện” thực sự có tồn tại, bất quá nó vẫn đang chờ đợi người hữu duyên đi qua, để vạch trần lớp ngụy trang thần bí của nó mà thôi.

Vấn đề quan trọng nhất, chính là không biết kẻ hữu duyên kia là ai...

Rừng Mỹ Già Tác

Diễm dương cao chiếu, khí trời lại ẩm thấp vô cùng, đoàn người mang trên lưng những cái ba lô nặng trĩu, dọc theo đường đi bọn họ đã vượt qua nhiều chông gai, nên mồ hôi tuôn ra như suối.

Bởi vì chưa bị con người tàn phá, nên Mỹ Già Tác rừng vẫn còn rất hoang sơ, cây cối đặc biệt rậm rạp, vì thế cũng tăng thêm độ khó cho đám người đi thám hiểm.

Đoàn khảo cổ gồm có bảy người, do vị tiến sĩ nổi tiếng tên là Đới Nhạc lãnh đạo, ngoại trừ một gã trợ lý tùy thân, năm người còn lại đều là người dân bản xứ, phụ trách hỗ trợ dẫn đường và vận chuyển vật tư.

“Sếp ơi.”

Trợ lý Lý Cần thở hồng hộc ngừng cước bộ: “Có thể dừng chân nghỉ ngơi một chút không?”

Bọn họ từ sáng sớm đến bây giờ đã đi liên tục năm tiếng đồng hồ, mặc dù hần có thể lực rất tốt, nhưng cũng sắp chịu hết nổi rồi. Huống chi hôm nay không khí thực sự quá nóng, hần có cảm giác cơ thể mình sắp bị hút cạn nước.

“Không được.”

Đới Nhạc gương mặt không đổi sắc, vội cự tuyệt: “Đến phía trước sẽ có chỗ nghỉ ngơi. Tiếp tục đi thôi.”

“Thế nhưng ... —— ”

“Thanh niên sao thể lực kém như vậy, hử một chút là cần nhàn, hử một chút là đòi nghỉ. Vậy cứ nằm đây nghỉ đi!”

Cái gì? Bảo hần một mình ở lại cái nơi âm trầm này hả? Chết cũng không chịu!

“Dừng dừng, ta đi ta đi.”

Lý Cần vội vã đứng lên, tiếp tục tiến bước.

Ồ... Lý Cần, người thật ngu ngốc, vì sao lại cầu cứu tên nam nhân nghiêm khắc kinh khủng này chứ, căn bản là không có hy vọng.”

Bất quá thể lực của tiến sĩ Đới thật tốt quá a, ta đã sắp xỉu đến nơi mà y vẫn bước đi như bay.

Nhìn thấy nam tử phía trước thật cao to cường tráng, Lý Cần thực sự rất ước ao a.

Đoàn người vẫn tiếp tục rảo bước về phía trước, qua một giờ rớt cục cũng đến được bờ sông.

“Trời ạ, rốt cục có thể nghỉ ngơi rồi.”

Lý Cần ‘Phịch’ một tiếng, liền xụi lơ ngã ngổ trên mặt đất.

“Ai bảo người được nghỉ ngơi?”

Đới Nhạc đi tới bên cạnh, dùng chân đá vào mông hần: “Đứng lên làm cơm đi.”

Ồ... Tên này căn bản là ma quỷ mà.

“... Đã biết rồi, thưa sếp.”

Lý Cần nghiêm mặt lại, kéo lê thân thể nặng nhọc, chỉ huy vài tên dân bản xứ nhóm lửa nấu cơm.

Mở ra vài lon thức ăn đóng hộp, lấy một ít hồng thiêu nhục(thịt kho tàu) trộn cùng vài loại rau đặc sản của địa phương, món ăn đơn giản kém phong phú, nhưng có còn hơn không, ăn vào có thể no bụng thì xem như đã đại công cáo thành.

Đới Nhạc cầm lấy rồi ăn như hổ đói.

Lý Cần thật sự là bội phục sếp về khoản ăn uống, liên tục mấy ngày đều phải ăn thịt hộp cùng rau xanh, hẳn đã ngán đến mức buồn nôn.

Ai, quả nhiên đối với sếp chỉ có khảo cổ mới là quan trọng nhất, mấy vấn đề ăn, mặc, ở, đi lại, y đều không thêm quan tâm.

Đầu tóc của y thì loạn thất bát tao, vẻ mặt bần thủ lại đầy râu, bộ y phục bị giặt qua nhiều lần đã muốn sờn rách, đáng dấp đã hoàn toàn bị vẽ ngoài lõi thoi lếch thếch làm biến dạng, không thể nhìn ra được dung nhan.

“Lý Cần, sao mặt ngu ra vậy, còn không mau ăn đi? Ăn xong chúng ta còn phải đi tiếp.”

Đới Nhạc vừa nói vừa lấy bản đồ từ trong ba lô ra xem.

“Vâng, ta ăn liền ta ăn liền.”

Để duy trì thể lực, Lý Cần đành phải ngậm ngùi ăn cơm: “Sếp, người nói xem cái bản đồ này có chính xác hay không? Dù sao cũng chỉ có vài trăm đồng, nói không chừng hình vẽ đều là giả.”

“Là thật.”

Đới Nhạc chắc như đinh đóng cột nói: “Trực giác đã nói cho ta biết, bản đồ này sẽ giúp ta tìm ra ‘Cửu hồ thần điện’.”

Đới Nhạc có thể nói là một khảo cổ gia bẩm sinh, trực giác của y cho tới bây giờ chưa từng khiến y thất vọng, đến nay đã phát hiện ra rất nhiều di tích lịch sử bị thất lạc đã lâu.

“Sếp có trực giác khảo cổ lợi hại mọi người đều biết. Thế nhưng chúng ta đã đi lâu như vậy, suốt mười ngày rồi, thế mà có phát hiện được cái gì đâu cơ chứ?”

“Gấp cái gì? Có thêm một chút nữa là có thể thấy được.”

“Mong là như vậy.”

Lý Cần nhún vai: “Vậy kế tiếp chúng ta sẽ đi theo hướng nào đây?”

“Tiếp tục đi về hướng Nam.”

Ngay khi cả hai đang thảo luận thời gian của cuộc hành trình, tiếng chuông từ chiếc điện thoại vệ tinh đột nhiên vang lên ——

Đới Nhạc thoáng mặt nhăn một chút, hai hàng lông mày gần như dính sát lại với nhau.

Y biết toàn bộ thế giới chỉ có một tên biết được số điện thoại này.

“Sếp, mau nghe đi.”

Lý Cần trộm cười, cầm lấy điện thoại đưa cho y.

“Cười cái gì?”

Đới Nhạc trừng mắt liếc hần một cái, buồn bực gãi đầu, tiếp nhận điện thoại: “Uy! Tiểu tử thôi, người lại muốn gì chứ?”

“Tiểu Nhạc Nhạc, người sao lại hung dữ như thế? Đả thương tâm can người ta nha. Ô...”

Giọng thiếu niên ở đầu bên kia điện thoại bắt đầu khóc rả rích.

“Thượng Quan Ngọc, ta không rảnh đùa với người, có chuyện gì nói mau, có rắc rối thì cứ phóng đi!”

“Xí, có người đối với kim chủ hung hăng như thế sao? Tốt xấu gì ta cũng là người tài trợ kinh phí khảo cổ cho người nha, người ... ít nhất ... Cũng nên biểu thị một điểm tôn kính có được hay không?”

“Đối với loại người thấy tiền sáng mắt như người thì sẽ không bao giờ.”

Đới Nhạc không lưu tình chút nào mà nói thẳng vào mặt hắn: “Mỗi lần người gọi điện thoại đến đều không có chuyện tốt, nói đi, người lại muốn ta làm cái gì?”

“Hắc hắc, không có, không có, lần này người cái gì cũng không cần làm, chỉ cần giúp ta chiêu đãi một khách nhân là được.”

“Cái gì?” Mang Nhạc nghe vậy giận dữ: “Con mẹ nó, Thượng Quan Ngọc, người cho ta là ngu ngốc sao? Còn giúp người chiêu đãi khách nhân? Đẹp đi!”

“Ấy ấy, đừng nói khó nghe như vậy. Khách nhân này chính là đại ân công của ta a.”

“Nga, cái gì đại ân? Nói ta nghe thử xem nào.”

“Àn... Ta khi còn bé thì ba ba sinh trọng bệnh, hắn đã giúp đỡ cho gia đình ta rất nhiều...”

“Thượng Quan Ngọc, ta nhớ rõ, ba ba người đã mất trước khi người được sinh ra mà.”

“Ồ ờ, ta nghe mẹ ta nói, không được sao?”

“Hừ, kể tiếp đi a.”

Đới Nhạc Nhạ lạnh lùng cười.

“Được rồi được rồi, ta thừa nhận là hắn đã giúp ta rất nhiều, bây giờ hắn nói muốn gia nhập đội khảo cổ của người. Người hãy làm hướng dẫn viên du lịch cho hắn nhé, nhân tiện dẫn người ta đi du ngoạn luôn, Vậy là xong rồi nha.”

“Du lịch cái con khỉ!”

Đới Nhạc nhiều năm lăn lộn trong vùng rừng núi, tính tình vừa lạnh lại vừa cứng rắn, thường xuất ra lời nói thô tục, y cũng chẳng sợ đắc tội với ai.

“Người dám đưa người tới, ta sẽ làm thịt người!”

“Không còn kịp rồi...”

“Người nói cái gì?”

“Nga, ta cái gì cũng chưa từng nói, Tiểu Nhạc Nhạc, hảo hảo hưởng thụ đi nha, sắp được làm bạn với mỹ nhân á! Ha ha...”

Thiếu niên cười ha ha rồi gác điện thoại.

“Uy? Thượng Quan Ngọc! Uy!” Tên kia dám cả gan tắt điện thoại, Đới Nhạc tức giận đến mức quăng luôn điện thoại xuống đất.

“Ồ... Sếp, không nên a, cái điện thoại này dùng để cứu mạng chúng ta đó.”

Lý Cần vội vã nhặt điện thoại lên kiểm tra xem còn hoạt động được hay không.

Nơi này là nơi không có bóng người lui tới, chỉ có thể dựa vào điện thoại vệ tinh để liên hệ với bên ngoài. Vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng không có khả năng cầu cứu a.

“Ít dơ dài đi! Mau thu dọn đồ đạc, chúng ta lập tức ly khai!”

Đới Nhạc không muốn bị người khác tìm thấy, y chết cũng không muốn đi tiếp đãi tên khách nhân vô công rồi nghề kia.

“Nga, vâng, ta lập tức thu thập liền.”

Lý Cần nhìn thấy sắc mặt của sếp thật u ám, lập tức chạy đi gọi vài tên dân bản xứ đến hỗ trợ thu dọn.

Ngay khi bọn họ đang luống cuống tay chân, trên bầu trời đột nhiên bay đến một chiếc trực thăng có huy hiệu màu đỏ sẫm——

Ầm ầm ——

Chiếc phi cơ hồng sắc thập phần khoa trương phát ra thanh âm chói tai, chậm rãi đáp xuống bãi đất trống bên bờ sông, gió từ cánh quạt phát ra làm một đồng cát bụi cuồn cuộn nổi lên——

Cửa Cabin nhanh chóng mở ra, bên trong có vài tên tráng sĩ bước ra rồi nhanh chóng nhảy xuống dưới.

Mọi người đang hiếu kỳ, chụm đầu vào xem xét, mấy tên tráng sĩ vội vàng lẹ tay lẹ chân trải ra một tấm thảm dài bên dưới chân cầu thang ——

“Cái gì? Hồng thảm?!”

Lý Cần thấy thế thì kinh ngạc đến mức tròng trành ngốc.

Bọn tráng sĩ lần lần cuộn thảm màu đỏ tròn trịa dọc theo bờ sông, tiếp theo sau là hai hàng mỹ nữ xinh đẹp như thiên tiên bước ra, các nàng toàn thân đều mặc trang phục lụa trắng mỏng manh, hai tay cầm lẵng hoa bước xuống phi cơ, vừa đi vừa rải vô số cánh hoa màu trắng lên trên tấm thảm đỏ...

Trời trời, phô trương như vậy, là nghênh tiếp vị công chủ nào đây? Lý Cần cảm thấy hiếu kỳ muốn chết.

Lúc này, trong cửa cabin đột nhiên xuất hiện thêm một bóng trắng có cái đuôi thật dài, bộ lông thật mềm mại và mượt mà, ‘Đông’ một tiếng nhảy xuống dưới, nó rung đùi đắc ý, uy phong đi nghênh ngang trên tấm thảm màu đỏ, đáng dấp thập phần buồn cười.

“Không thể nào? Đó có phải là một Tiểu Bạch hồ đang đi trên thảm đỏ không vậy?”

Ngay khi Lý Cần đang buồn bực phiền muộn không biết mình có hoa mắt hay không, thì bọn tráng sĩ cùng tì nữ đã xếp thành hai hàng thẳng thắn, nhắt nhắt quỳ xuống, cung kính hô lớn: “Cung nghênh Định Văn vương tử!”

Tiếng la chưa dứt, một đại mỹ nhân có mái tóc dài màu bạc, thân thể ưu mỹ, quần áo khoa trương hoa lệ đến cực điểm chậm rãi bước xuống——

Oa... Mỹ nhân, chưa từng gặp qua ai đẹp như vậy a! Tuy rằng đối phương là nam nhân, nhưng Lý Cần vừa nhìn thấy thì lòng đã muốn lòi ra ngoài.

Vài tên dân bản xứ nhìn thấy nhân vật kia xuất hiện ngay trước mắt, đột nhiên cả người run rẩy, liền cùng nhau quỳ xuống, đập đầu rầm rầm xuống đất, trong miệng còn không ngừng phát ra hai chữ thổ ngữ.

“Sếp, bọn họ đang niệm cái gì a?”

Lý Cần hiếu kỳ hỏi.

Biểu tình của Đới Nhạc có điểm nghi hoặc: “Bọn họ đang nói là... Hồ tiên.”

“Hồ tiên? Bọn họ muốn nói Tiểu Bạch hồ ily kia sao?”

“Điều không phải. Bọn họ là đang nói về cái tên ái nam ái nữ kia á.”

“Hân... sếp, người ta là đại mỹ nhân, sao người nói khó nghe như vậy.”

“Ta còn muốn nói khó nghe hơn đây.”

Đới Nhạc không hề giận nheo nheo đôi mắt.

Mẹ nó, cái tên Thượng Quan Ngọc chết tiệt, dám gửi một tên ái nam ái nữ như thế đến cho ta, đúng là phiền phức quá mà.

Định Văn vương tử lắc lắc vòng trang sức trên tay áo, từ trong đám người hầu đi ra, tư thái cao nhã tiến tới trước mặt bọn họ.

Hắn có một đôi mắt phượng câu nhân, đại mỹ nhân đứng gần như vậy thật là khiến hồn xiêu phách lạc. Lý Cần lần thứ hai muốn lộn tròng mắt. Nước bọt thiếu chút nữa đã chảy ra khỏi miệng.

Định Vân từ nhỏ đã biết rõ mị lực của mình, đối với ánh mắt si mê của nam nhân hay nữ nhân đều đã tập thành thói quen, cũng phi thường hiểu được giá trị lợi dụng của bọn họ.

Hắn chỉ cười nhẹ một cái, đôi mắt phượng mê người hơi chuyển một chút: “Nhĩ hảo.”

“Người... Nhĩ hảo.”

Lý Cần khuôn mặt liền đỏ lên.

“Bản vương là Định Vân vương tử của Cao Già thánh quốc, còn người? Tên gọi là gì?”

Oa, đại mỹ nhân đang hỏi tên của hắn kìa. Lý Cần thụ sủng nhược kinh vội vã tập hành lễ: “Hồi bẩm Định Vân vương tử, ta... Ta là Lý Cần.”

“Người choáng váng cái gì?!”

Đới Nhạc đứng ở bên cạnh, thấy thế liền hung hăng vỗ lên đầu của hắn một cái: “Loại ái nam ái nữ như Gay thì có gì là hay ho?”

Gay?! Định Vân nghe vậy thiếu chút nữa đã ngất xỉu! Nếu không phải vì Thánh Sử bảo đây là nhiệm vụ quan trọng, hắn nhất định sẽ chém chết cái tên Vương bát đản vô liêm sỉ này ngay lập tức!

Thật sâu hít một hơi, nhìn tên lồi thối ngay trước mắt, đúng là không khác gì với ảnh chụp, tên xú nam nhân vừa xấu vừa thô lỗ, Định Vân giật giật khoe miệng, ép buộc chính mình phải lộ ra chiêu bài cười mỉm mê người: “Vị tiểu mỹ nhân này thoát nhìn phi thường có cá tính nha, hắn là tiến sĩ Đới Nhạc phải không nè?”

Tiểu mỹ nhân?! Lý Cần đứng ở một bên nghe xong thiếu chút nữa đã cười ồ lên!

Cho tới bây giờ cũng chưa ai dám gọi y như vậy, Mang Nhạc nghe xong liền tức giận đến mức muốn bóp chết cái tên gay này! Y híp mắt lại, lạnh lùng nói: “Người vừa gọi cái gì? Nói lại lần nữa coi?”

Định Vân không có trả lời. Chỉ dùng đôi phượng mâu mê người trừng mắt nhìn y, cười tủm tỉm nắm lấy tay của nam nhân. (=)))

Dựa theo kinh nghiệm quyến rũ của mình, lúc này hắn là hắn nên hôn lên bàn tay ngọc ngà của đối phương a, thế nhưng nhìn vào ‘Bàn tay gấu’ bấn thủ trước mắt, một kẻ khiết phích như Định Vân vương tử dù bị đánh chết cũng không có cam đảm làm vậy!

“Người bị bệnh a! Nắm tay của ta làm gì chứ?”

Đới Nhạc liền hất mạnh tay của hắn ra.

Y vốn đã không ưa cái tên gay ái nam ái nữ này, bây giờ đối với hành động biến thái của hắn càng khiến y chán ghét hơn ba bốn phần: “Ta cảnh cáo người, mặc kệ tên Thượng Quan Ngọc thu của người bao nhiêu tiền, nhưng ta không có khả năng dẫn người đi ngắm cảnh đâu, người tốt nhất nên dẹp bỏ suy nghĩ này, đồng thời dẫn người ly khai nơi đây đi.”

Định Vân nghe vậy trong lòng muốn mắng to! Hay cho người, con gấu chết tiệt! Nếu không phải nghe lời Thánh Sử, người cho là bản vương tử muốn đi đến địa phương quỷ quái này sao?!

Mặc dù trong lòng chữ nam nhân đến thối mặt, nhưng bề ngoài Định Vân vẫn giữ vẻ tươi cười: “Đừng vô tình như thế mà, tiểu mỹ nhân, để cho bản vương tử đi theo bên cạnh người, bảo đảm toàn bộ lộ trình của người sẽ rất sung sướng.”

“Sung sướng cái rắm!”

Đới Nhạc tức giận chạy đến nắm áo của hắn: “Người muốn chết sao, dám ... gọi tiểu mỹ nhân một lần nữa, bốn đại gia sẽ giết người!”

Định Vân vương tử từ nhỏ đến lớn ai gặp cũng đều yêu mến, hiện tại lại bị tên thô lỗ này nắm lấy y phục, thân phận của hắn vốn tôn quý như vậy, làm sao có thể chấp nhận loại nhục nhã này, cũng không nhịn được nữa mà nổi trận lôi đình, chữ âm lên: “Cái con gấu dơ bẩn này! Dám mắng bản vương tử là gay, người đúng là muốn chết mà!”

“Ta nghĩ ngươi mới là muốn chết đó?”

Ngay lúc hai người đang trợn mắt nhìn nhau, hầu như sắp lao vào ẩu đả, Lý Cần đột nhiên la to: “Sếp, sếp, bắt hảo rồi, ngươi mau nhìn kìa!”

Chỉ thấy xa xa vài tên dân bản xứ đã cầm lấy hành lý, len lén bỏ trốn.

“Uy, các ngươi muốn đi đâu? Mau trở lại a!”

Lý Cần nhanh chóng đuổi theo.

Đới Nhạc cũng vội vàng chạy tới.

Toàn bộ gia sản của bọn họ đều đã nằm trong tay bọn dân bản xứ, hơn nữa nếu không có bọn chúng dẫn đường, sẽ phi thường nguy hiểm.

Vài tên dân bản xứ vừa chạy vừa kêu lên một ít thổ ngữ, bọn họ tay chân mẫn tiệp, một chút đã biến mất vào rừng sâu, không còn thấy hình dạng.

Lý Cần thấy thế liền khấn trương đến sốt vó: “Ồ... Sếp, thăm rồi, bọn họ chạy mất rồi. Chết chắc, vì sao bọn họ lại chạy trốn? Sếp, bọn họ nói bọn họ đắc tội với ai vậy?”

Đới Nhạc tức giận nói: “Bọn họ không dám đắc tội hồ tiên, muốn nhanh chóng trở lại làng để cử hành nghi thức tế tự. Hành lý của chúng ta coi như đi tong rồi.”

“Trời ạ! Tự dưng sao lại liên quan đến hồ tiên? Bọn người này thực sự là điên rồi.”

“Hừ, đều không phải do cái tên gay ần mặc như hồ ly kia ban thưởng cho sao!”

Ầy da, sao sếp cứ bảo Định Vân vương tử là gay a, gọi là vẻ đẹp trung tính thì đúng hơn chứ. Sếp thực sự là lão già vô duyên, một điểm thẩm mỹ cũng không có. Lý Cần trong lòng âm thầm kiến nghị, bất quá có cho vàng, hán cũng không dám nói ra nửa chữ: “Hắc hắc, sếp, chúng ta bây giờ phải làm sao đây?”

“Câm miệng, để ta suy nghĩ.”

Đới Nhạc cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp chuyện khó xử như thế, không khỏi khổ não vò đầu bứt tóc.

“Ha ha...”

Định Vân vương tử nhìn sự việc phát sinh thì có chút hả hê, phát ra tiếng cười lớn, cao ngạo hát cảm : “Con gấu chết, hiện tại người của người đều chạy rồi, đông tây cũng không có ai, ta xem ngươi làm sao bây giờ? Có muốn ta chia cho một ít vật tư cùng lương thực không?”

“Ai nha, như vậy thật sự là quá tốt, Định Vân vương tử thực sự là có tấm lòng Bồ Tát a.”

Lý cần cảm kích nói.

“Thế nhưng ta có điều kiện.”

“Điều kiện gì, Định Vân vương tử nói mau, chúng ta đều đáp ứng ngươi.”

“Điều kiện rất đơn giản, chỉ cần con gấu chết chịu xin lỗi bản vương tử một câu, ta có thể bỏ qua tất cả.”

“Xin lỗi ngươi hả?”

Đới Nhạc tức giận đến nổi trợn lời đĩnh: “Ngươi nằm mơ đi!”

“Sếp, sếp, bình tĩnh một chút. ”

Lý Cần vội vã kéo y đến một bên: “Nếu chúng ta không tìm ra thần điện, muốn trở về nhà, cũng cần có vật tư a. Huống chi người còn phải đi đến thần điện để tìm kiếm tung tin của lão gia mà. Vì vậy, ngươi nên xin lỗi Định Vân vương tử một câu đi a, nếu không nhân thì đại sự sẽ bất thành.”

“Nhấn cái rắm!”

Đới Nhạc hung hăng chửi cho hán một câu! “Muốn ta xin lỗi tên yêu đạo kia, trừ phi ta chết!”

Mang Nhạc lớn giọng như vậy, Định Vân đứng ở xa xa cũng nghe thấy: “Xì, vậy bản vương tử sẽ chờ xem con gấu lớn chết như thế nào.”

“Vương tử, như vậy không được đâu!”

Thiếp thân thị nữ đứng bên cạnh nhanh chóng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Thánh Sử đã nói gì chẳng lẽ vương tử đều quên hết?”

“A?” Định Vân ngẩn người. Đúng vậy, vì con gấu kia mà hắn hồ đồ mất rồi: “Thế nhưng bản vương không ưa con gấu thú kia, làm sao dùng sắc dụ y được a?”

“Vương tử, dù đáng ghét như thế nào cũng phải nhẫn nhịn, hoàn thành nhiệm vụ quan trọng hơn. Đây chính là sự việc liên quan đến số phận thánh quốc của chúng ta. Vương tử phải nhẫn nhịn a, quay về với cùng với ‘ hồ chi hoàn ’ trên tay, danh tiếng của người có thể sẽ rất rạng rỡ đó nha!”

Tiểu Nhu vội vã nhẹ giọng khuyên bảo.

“Nói xong chưa. Hảo, bản vương tử sẽ làm cho con gấu thú phải quỳ gối dưới chân, sau đó ta sẽ một cước đá văng y!”

Định Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tiểu Nhu che miệng cười: “Bằng mị lực của vương tử chúng ta, sẽ dễ như trở bàn tay.”

“Chỉ mình Tiểu Nhu biết cách làm cho bản vương hài lòng.”

Định Vân cười cười nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

“Thôi vương tử nhanh đi trấn an Đới tiến sĩ một chút đi.”

Tiểu Nhu đẩy lưng hắn.

“Được rồi.” Định Vân vương tử bắt đầu dĩ đành thở dài, đi nhanh về phía con gấu thú.

“Người lại muốn làm gì chứ?”

Đới Nhạc một điểm cũng không có hảo cảm với con hồ ly này.

Định Vân hấp khí rồi hấp khí, cường chế lửa giận muốn bóp chết tên xú nam nhân này xuống, miễn cưỡng dùng nụ cười mỉm mê người: “Đới tiến sĩ, vừa rồi đều là hiểu lầm. Kỳ thực bản vương tử đối với học thức khảo cổ của tiến sĩ kính ngưỡng đã lâu, cho nên mới đi van xin Thượng Quan Ngọc, mong muốn được đi theo bên cạnh người để học hỏi.”

“Phải không?” Đới Nhạc hoài nghi nhìn hắn một cái.

“Đương nhiên là thật. ”

Tiểu Nhu ở bên cạnh hỗ trợ cổ vũ: “ vương tử chúng ta rất ngưỡng mộ học vấn của người, xin người cho chúng ta đi theo bên cạnh người nha, vả lại tiến sĩ cũng cần vật tư cùng lương thực mà, chúng ta bảo đảm sẽ không cho gây phiền phức cho người.”

Đới Nhạc nghe đến đó, sắc mặt hòa hoãn không ít.

Lý Cần nhìn thấy sự tình có chuyển biến, vội vã nắm lấy cơ hội: “Thật tốt quá, sếp. Người xem vương tử bọn họ có thành ý như vậy, người đáp ứng đi.”

“... Ân.” Đới Nhạc trầm ngâm trong chốc lát, rốt cục khẽ hừ nhẹ một tiếng, rốt cuộc cũng đáp ứng rồi.

Tiểu Nhu lúc này mới thở dài một hơi. Nàng phụng mệnh Thánh Sử theo chăm sóc vương tử, không để cho hắn tùy hứng quá mức ... lần này Mang tiến sĩ chịu đáp ứng cho bọn họ đi theo, nhiệm vụ lần này cuối cùng cũng có một bước khởi đầu êm xuôi..”

3. Chương 3

Định Vân vương tử mỗi lần đi du lịch, đều thập phần phô trương thanh thế.

Ngoại trừ dẫn theo sủng vật Tiểu Bạch hồ mà hắn thương yêu nhất —— Cầu Cầu, cùng sáu gã thị vệ, sáu thị nữ, ngoài ra còn có hai mươi mấy người đi theo để khuôn vác nhu yếu phẩm.

Lý Cần nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng như thế, có thể nói là thật sự được mở rộng tầm mắt.

“Oa, trong đây thật là xa hoa.”

Lý Cần vuốt ve lớp da dê lột trên vách lều, tự đáy lòng phát sinh lời tán thưởng.

Bên trên lều có đặt huy chương hoàng thất thật to, phía dưới còn thêu một chữ ‘H’ nho nhỏ.

“Oa, thiệt là danh giá quá đi.”

“Lý trợ lý có con mắt quan sát khá tốt đấy.”

Tiểu Nhu mỉm cười: ” Vương tử của chúng ta tại Âu Châu rất được hoan nghênh. Người giao thiệp rộng rãi, quen biết rất nhiều tổng tài của các tập đoàn nổi tiếng trên thế giới. Cái lều này chính là hàng độc nhất vô nhị đấy, là do bọn họ tặng cho vương tử của chúng ta vào ngày sinh nhật.”

“Oa, quá lợi hại.”

Lý Cần hiện tại đối với Định Vân vương tử càng thêm sùng bái.

“Tiểu nhu, mời Lý trợ lý vào đây dùng trà.”

Bên trong đột nhiên vang lên thanh âm của Định Vân vương tử.

“Thực sự ta có thể đi vào sao?”

Lý Cần kinh hỉ hỏi.

“Đương nhiên là có thể, mời vào.” Tiểu nhu cười cười vén tấm màn lên.

Lý cần mới bước vào, nhìn thấy cách bài trí bên trong, quả thực nghĩ mình vừa lạc bước đến một thế giới khác.

“Oa, Đây... Đây là hoàng cung sao?”

Toàn bộ mặt sàn đều được trải thảm lông mềm mại, ở giữa là một bàn ăn xa hoa, sau lưng còn hé ra cái cái giường lớn phủ tơ lụa màu vàng óng.

Cứ như không phải đang ở trong khu rừng già hẻo lánh, mà là ở tại hoàng cung a!

Định Vân vương tử ngồi sau bàn ăn, cả người lấp lánh ánh bạc, nhìn thấy nam nhân đang mục trừng khẩu ngọc mà không khỏi buồn cười: “Lý trợ lý, mời ngồi.”

“A? Ta có thể chứ? Cảm tạ vương tử.”

Lý Cần cẩn cẩn dục dục, đặt mông ngồi lên chiếc ghế mềm mại.

“Tiểu Nhu, rót cho Lý trợ lý một chén hồng rượu.”

“Dạ.”

“Không được, không được.”

Lý Cần vội vã cự tuyệt: “Cảm tạ vương tử, thế nhưng ta... ta không thể uống được, sếp của chúng ta đã có quy định, trong lúc làm nhiệm vụ thì tuyệt đối không được uống rượu.”

“Nhưng đây là loại rượu lâu năm mà bản vương mang đến từ thánh quốc, rất là ngon, người nhất định phải nếm thử, nếu không sẽ hối hận lắm đó.”

“Đúng vậy, Lý trợ lý, người cũng đừng quản mấy cái quy định đó nữa, chỉ uống một chén thôi cũng được, sếp các người chắc cũng không biết đâu.”

Tiểu Nhu cũng hỗ trợ mời rượu.

“A... Được rồi.”

Lý Cần kỳ thực đã sớm xiêu lòng, vội vã cầm lấy chén rượu uống thử một ngụm.

“Thế nào? Mùi vị ra sao?”

Định Vân mỉm cười nhìn hân.

“Hảo... Hảo tửu! Ta đời này chưa từng uống qua loại rượu nào ngon như vậy a!” Lý Cần hưng phấn, ngửa cổ nốc cạn chén rượu.

“Thật tốt quá, ta thật vui vì Lý trợ lý thích nó, Tiểu Nhu, rót thêm rượu.”

“Dạ, vương tử.”

Lý Cần được vương tử nhiệt tình khoản đãi, liên tiếp uống hết mấy chén, hoàn toàn không biết loại hồng rượu này có tác dụng chậm lại thập phần lợi hại, nên tiểu trợ lý cứ như vậy mà bị quá chén.

“Vương... Vương tử, người... người thực sự là người tốt...”

Hai mắt Lý Cần lơ đãng nhắm lại, nhìn Định Vân vương tử, giờ ngón tay cái lên để tán thưởng.

“Lý trợ lý —— ”

“Không nên gọi Lý trợ lý! Gọi Tiểu Lý là được rồi, được vương tử để mắt đến thật là vinh dự, người muốn ta làm cái gì thì cứ nói, Tiểu Lý ta dù có nhảy vô chảo dầu sôi sục cũng không chối từ!”

Lý Cần cố sức vỗ vỗ bộ ngực. (Giống em Tiến quá =))

“Bản vương tử thực sự là quá cảm động, kỳ thực... ta đúng là có việc muốn nhờ người hỗ trợ.”

“Vương tử cứ nói đi!”

“Là như vậy, ta chỉ muốn hỏi người chuyện này, nghe nói người theo tiền sĩ Đới đã khá nhiều năm rồi đúng không?”

“Đúng vậy... Ách!”

Lý Cần nắc lên một hơi rượu: “Ta theo sếp đã năm năm rồi, cùng y đi qua đại giang Nam Bắc a...”

“Vậy người hân là biết rõ gia cảnh của y chứ?”

“Đương nhiên rồi!”

Lý cần chỉ tay vào mặt mình: “Cả nhà của y có bao nhiêu con gái ta còn biết nữa là...”

“Con gái?!” Một người khiết phích điên cuồng như Định Vân vương tử vừa nghe thấy hai chữ ‘ con gái ’ thì thiếu chút nữa đã phun hết đồ thức ăn ra ngoài.

“Vương tử, ổn định đi. Chính sự quan trọng hơn.”

Tiểu Nhu đứng bên cạnh giúp vương tử định thần, một bên ghé vào lỗ tai hân nhỏ giọng nhắc nhở.

“Hảo...” Định Vân hít sâu một hơi, cường chế cảm giác buồn nôn xuống: “Tiểu Lý, bản vương hỏi một điều nữa, trên người sếp của người có mang theo một chiếc nhẫn gia truyền đúng không?”

“Ách.” Lý Cần lại nắc một cái: “Chiếc nhẫn?”

“Đúng, là một chiếc nhẫn làm bằng gỗ, người có từng thấy qua không?”

“Nga, cái kia a, ta đương nhiên là biết.”

“Thật chứ?”

Định Vân vương tử kinh hỉ vạn phần: “Vậy nó ở nơi nào? Hay là trên người của Đới tiền sĩ?”

Nếu đúng là như vậy, hắn liền dùng gập đập cho con gấu thú bất tỉnh, tháo chiếc nhẫn rồi bỏ chạy, triệt để thoát ly khỏi cái địa phương ảm thấp quỷ quái này, quay về với Pa-ri hoa lệ của hắn, tha hồ tiêu dao tự tại.

Không ngờ lời nói tiếp theo của nam nhân đã triệt để đánh tan mộng đẹp của vị vương tử.

” Chiếc nhẫn kia a... Không có trên người của sếp...”

Lý cần cười khúc khích: “Bất quá ta biết nó ở nơi nào, hi.”

“Ở nơi nào? Mau nói cho bản vương nghe, bản vương sẽ ban thưởng cho người.”

“Chiếc nhẫn kia... ở tại ‘ Cữu hồ thần điện ’!”

“Cái gì?!”

Định Vân nghe vậy nhất thời sửng sốt.

“Len lén nói cho người biết nha. ”

Lý Cần khẽ thấp tiếng nói: ” Chiếc nhẫn đó ... cha của sếp luôn mang trên người,nhưng hiện tại Đới lão gia đã bị mất tích rồi. Một tháng trước, y đi tìm kiếm ‘ Cữu hồ thần điện ’ thì không thấy trở về... Lần này sếp đến đây là để tìm lão gia đó.”

“Trời ạ, thế nào lại phức tạp như thế?” Định Vân nghe vậy quả thực khóc không ra nước mắt.

Hắn còn tưởng rằng chỉ cần dùng mỹ nhân kế dụ dỗ tên xú nam nhân kia, khiến y cam tâm tình nguyện đưa ‘ Hồ chi hoàn ’ cho hắn là xong chuyện, không ngờ bây giờ lại phải bởi con gấu thú đi tìm ‘ Cữu hồ thần điện ’ gì gì đó, thực sự là khiến kẻ khác thổ huyết mà.

“Vương tử, đừng tức giận nữa. Phải có lòng tin a,hãy tin là không lâu nữa chúng ta sẽ tìm được.”

Tiểu Nhu nhìn thấy bộ dáng uể oải của chủ tử, vội vã ôn nhu trấn an.

“Không không, Tiểu Nhu mọi người nói sai rồi.”

Lý Cần vươn một ngón tay ra lắc lắc: ” ‘ Cữu hồ thần điện ’ này không dễ dàng tìm ra đâu. Tuy rằng sếp của ta có mang theo bản đồ cơ mật, nhưng kết quả chúng ta đi lòng vòng trong khu rừng suốt mấy ngày cũng chưa thấy được một manh mối nhỏ.”

“Trời ạ...! Với loại tốc độ này, đợi đến khi tìm được ‘ Cữu hồ thần điện ’ chắc tóc của bản vương đã bạc trắng hết cả!”

“Tóc của vương tử vốn là màu trắng mà.”

Lý Cần khó hiểu nháy mắt mấy cái.

“Người mù à? Ai nói cái này là màu trắng? Là lấp lánh ánh bạc a!”

Vị vương tử có mái tóc... vừa ‘lấp lánh ánh bạc’ lại vừa dài đang thập phần tức giận trừng mắt nhìn hắn.

“Vương tử, bây giờ không phải là thời điểm để tranh luận vấn đề này.”

Tiểu nhu nhin không được đứng ở một bên đảo cặp mắt trắng dã:”Lý trợ lý, người xác định chỉ cần tìm được ‘ Cữu hồ thần điện ’ là có thể tìm được chiếc nhẫn đúng không —— nhưng lỡ như phụ thân của Đới tiến sĩ bị mất tích ở nơi nào khác thì sao?”

Lý Cần đã uống đến say khướt, cũng không suy nghĩ nhiều: “Ách, không phải, bởi vì trong lần liên lạc cuối cùng, lão gia nói là đã vào bên trong thần điện, nhưng sau đó điện thoại đột nhiên mất tín hiệu... Vì vậy sếp thập phần xác định là lão gia đang ở trong thần điện.”

“Nói như vậy, chúng ta nhất định phải tìm được ‘ Cữu hồ thần điện ’”

Định Vân vương tử khổ sở hé miệng.

“Xem ra không còn phương pháp nào khác, vương tử.”

Tiểu nhu cũng rất phiền não: “Nếu không tìm được thần điện thì ‘ Hồ chi hoàn ’ sẽ vĩnh viễn biến mất...”

Hai người đều cảm thấy tiền đồ sau này quả là một mảnh hắc ám, cau mày thở dài, không để ý đến Lý Cần ở bên cạnh, còn đang uống đến tối tầm mặt mũi...

Đã đi được ba ngày.

Nếu theo bản vẽ của địa đồ thì bọn họ hẳn là đã đi xuyên qua khu rừng rậm, nhìn thấy một gốc cây đại thụ thần bí, nhưng không biết vì sao, hiện tại bọn họ vẫn đi loanh quanh trong rừng, luôn quay về chỗ cũ...

Mỗi ngày khởi hành từ lúc mặt trời mọc, đi đến khi mặt trời xuống núi, sự kiên trì cuối cùng cũng đã dùng hết, Định Vân vương tử rốt cục nhịn không được, bắt đầu la mắng: “Ê, gấu thúi, cái bản đồ của ngươi rốt cuộc có chính xác không a? Hại bản vương đi đường mệt muốn chết luôn.”

“Đi mệt muốn chết?”

Đới Nhạc cười lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn cái tên ăn chơi trác táng kia một cái: “Ngươi đều ngồi ở trên kiệu to được bốn người khiêng a, mệt cái rắm.”

Định Vân vương tử đúng là đang ngự trên chiếc kiệu mềm mại xa hoa, được bốn gã thị vệ khiêng đi, chân không dính đất, nửa điểm khí lực cũng không hao tổn.

“Ngồi kiệu cũng sẽ mệt a, ngươi cứ đi lung tung như thế, khiến đầu của ta rất choáng.” Vuốt ve Tiểu Bạch hồ trong lòng, Định Vân tức giận, ai oán cái lại.

“Vậy về đi, ta có cầu ngươi đi theo ta không? Mệt thì mau rút!”

Đới Nhạc nhìn tình hình không khả quan trước mắt cũng sắp phát điên rồi, vậy mà bây giờ tên vương tử kia còn muốn làm phiền y, thực sự là chịu hết nổi.

“Ngươi a, cái con gấu chết tiệt này nói chuyện sao khó nghe vậy chứ, ngươi cho là bản vương thích tới nơi này a, nếu không —— ”

“Vương tử!”

Tiểu Nhu vội vã đi tới bên cạnh kéo ống tay áo của hắn, ngăn cản hắn không được làm lộ chuyện: “Đới tiến sĩ không nên để ý, vương tử của chúng ta có thể là quá mệt mỏi, Hay là cho chúng ta nghỉ ngơi một chút được không?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lý Cần cũng nhanh chân chạy lên giảng hòa: “Trời cũng sắp tối rồi, chúng ta cũng nên chuẩn bị đóng trại.”

Hai người đều sợ chủ tử của mình nổi lên cơn điên, vội vã tách bọn họ ra xa một chút.

“Hanh, con gấu chết giẫm, tám phần mười là đồ kị bản vương có khuôn mặt đẹp hơn y, mới cả gan kiếm chuyện với ta như vậy. Cầu Cầu, ngươi thấy có đúng hay không?”

Nằm trên lớp thảm lông mềm mại, Định Vân hỏi Tiểu Bạch hồ đang nằm bên cạnh mình.

Đáng tiếc Cầu Cầu phi thường không giữ thể diện cho hắn, liên tục lắc đầu.

“Cầu Cầu! Ngươi là loại ăn cây táo, rào cây sung!”

Định Vân cầm lấy cái gối, đánh nhẹ lên người của nó.

Tiểu Bạch hồ bước bình thản ra trước mặt chủ nhân của mình, sau đó nhanh như chớp mà chạy mất.

“Còn dám chạy, đi luôn đi, đừng trở về!”

“Vương tử xin bớt giận, hà tất chấp nhất với một con vật. Hiện tại vương tử nên lấy nhiệm vụ làm trọng, không nên gây xung đột với Đới tiến sĩ, nếu vạn nhất chọc giận y, y không mang theo chúng ta đi tìm thần điện, nhiệm vụ của chúng ta sẽ không có biện pháp hoàn thành đâu.”

Tiểu Nhu đứng bên cạnh vừa bứt một trái nho đưa đến bên miệng của hắn, vừa ám chỉ cho thị nữ quạt mạnh tay hơn một chút, hy vọng có thể hay làm dịu bớt cơn tức của vương tử.

Đáng tiếc hình như một điểm hiệu quả cũng không có.

“A a a —— nhiệm vụ! Nhiệm vụ! Ta không bao giờ ... muốn nghe thấy hai chữ đó nữa! Ta chịu không nổi cái nơi quỷ quái này! Bản vương phải về Pa-ri!” Định Văn kêu to nhảy dựng lên, lửa giận trùng trùng mà chạy thẳng ra bên ngoài——

“Ai nha, chúng ta mau gọi vương tử trở lại.” Vài thị nữ khẩn trương định chạy theo.

“Yên tâm.”

Tiểu Nhu phát tay ngăn các nàng lại: “Vương tử được nuông chiều từ bé, không dám đi quá xa đâu. Chờ hần tỉnh táo lại thì sẽ trở về. Các người cứ lui xuống nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, chị Tiểu Nhu.”

Định Văn vương tử quả nhiên đứng như thiếp thân thị nữ đã sở liệu, không có can đảm chạy quá xa.

Tức giận chạy được một quãng ngắn, khu rừng già rập rập lại tối đen, cảnh sắc tựa như một bàn tay đầy móng vuốt sắc nhọn của ác ma, khiến hần sợ đến mức lập tức ngừng cước bộ.

Ồ... Thật là khủng khiếp, bản vương không nên đùa giỡn với tính mệnh trân quý của mình, phải mau mau trở về thôi.

Ngay khi Định Văn xoay người muốn trở về, dước gốc cây đại thụ phía trước thấp thoáng một bóng đen thật to lớn, làm hần sợ đến mức đứng ngay tại chỗ hét rầm lên ——

“A a a —— quỷ a!”

Định Văn rất muốn bỏ chạy, nhưng hai chân bắt đắ dĩ trở nên xụi lơ, cố thể nào cũng không động đậy, chỉ còn cách đứng tại chỗ cố sống cố chết thét chói tai ——

“Tên gốc này! Quỷ đâu mà quỷ?”

Đến khi bóng đen kia đi tới trước mặt hần, hần mới phát hiện đối phương chính là tên xú nam nhân mà hần chán ghét đến cực điểm.

“Người ...Cái con gấu chết này! Sao lại ở đây giả thần giả quỷ chứ? Muốn hù chết người a.”

“Ta giả thần giả quỷ? Bồn đại gia đang đứng đây tiểu, tự dưng có một con hồ ly lẳng lơ, nhát như chuột chạy đến nơi đây rống la om sòm, khiến bồn đại gia mất hết hứng để tiểu. người còn dám vừa ăn cướp vừa la làng?”

“Người gọi ai là hồ ly lẳng lơ a?”

Định Văn tàn bạo trừng mắt nhìn y, hận không thể chọt vài cái lỗ trên người con gấu thú kia.

“Hanh, nhìn cách ăn mặc của người kia, phục trang đẹp đẽ, trang điểm xinh đẹp, đó là để đi thám hiểm rừng sao? Rất giống với bọn bán rẻ tiếng cười trong quán bar.”

Đối Nhạc không chút khách khí phê bình quần áo của hần.

Định Văn vương tử ngày hôm nay mặc chính là bộ y phục do nhà thiết kế nổi danh nhất Pa-ri thiết kế cho, chiếc áo sơ mi lụa màu trắng được đính rất nhiều đá quý.

“Con gấu chết tiệt! Người dám bảo bản vương là kỹ nữ? Ta giết người!”

Ngay khi Định Văn giơ tay lên, chuẩn bị tri triển một ít quyền cước công phu dạy tên kia một bài học, đột nhiên trên bầu trời vang lên vài âm hưởng bất minh, âm thanh càng lúc càng to hơn, hần hà sa số bóng đen đang bay về phía bọn họ ——

“A a a —— cái gì vậy?!”

Định Văn vương tử kinh hoàng phát ra tiếng thét chói tai, không ngừng quơ hai tay phủ đi mấy con côn trùng to lớn đang bám lên người.

“Chết tiệt! Chính là bướm độc! Mau cởi y phục của người ra!”

Đối Nhạc nhào tới, vội vàng xé bỏ y phục của hần.

“A a a —— không được, ta không cỡi! Vương bát đản, ngươi đừng làm vậy!”

Ồ... Cái con gấu thúì chết tiệt, tự nhiên muốn hấn cỡi y phục, chắc là muốn nhìn thấy làn da trắng trong mỹ lệ không tì vết của hấn chứ gì. Nằm mơ đi a.

“Ngu ngốc a! Bảo thạch trên y phục phát ra tia sáng hấp dẫn những con bướm độc này, còn không mau cỡi ra, muốn tìm cái chết sao?”

Định Vân nghe vậy mới chịu nhìn kỹ lại, đúng là con gấu thúì nói không sai, mấy con bướm quả nhiên đều bu lên đồng đá quý của hấn.

Ồ... Hấn chỉ nghe qua thiêu thân lao đầu vào lửa, chưa từng nghe qua bướm lao đầu vào bảo thạch a? Khu rừng này thật là quá sức quý dị.

Định Vân khóc không ra nước mắt, ba chân bốn cẳng kéo y phục xuống, quăng ra thật xa——

Đoàn bướm độc quả nhiên liền bay theo mớ y phục kia ——

“Phù phù... Nguy hiểm thật... Cuối cùng cũng đi...”

Định Vân cả người xụi lơ ngã ngồi trên mặt đất.

Đới Nhạc lần đầu tiên thấy cậu ấm này chật vật như thế, nhịn không được mà muốn trêu cợt hấn một chút:”A ——phía sau ngươi còn có một con thật lớn kìa!”

“A a a —— người cứu mạng a ——”

Định Vân sợ đến mức hồn bay đi mất, thoáng cái đã nhảy dựng lên, lao gọn vào trong lòng nam nhân, tứ chi cùng sử dụng,gắt gao ôm lấy y.

Tư thế của hai nam nhân nhất thời trở nên có chút ám muội.

Định Vân vương tử hai tay ôm cổ nam nhân, hai chân quấn chặt vào thắt lưng của y, nửa thân trên xích lửa, bộ ngực dính sát vào khuôn ngực rắn chắc của nam nhân.

Đây là lần đầu tiên hai người thân mật tiếp xúc như vậy, da thịt tương thiếp.

Khi ánh mắt tương giao, hai người đều nhịn không được mà cảm thấy một trận mặt đỏ tim đập.

Đới Nhạc, người thật ngu ngốc, có phải do đã lâu không được gần nữ nhân, nên đối với con hồ ly lẳng lơ này lại động dục, dù có quá đối bụng cũng không được ăn bậy chứ. Đới Nhạc âm thầm phỉ nhổ chính mình.

Thế nhưng... lông mi của hấn sao lại dài như vậy a? Một đôi mắt phượng rất câu hồn, da vừa mềm vừa trắng, một lỗ chân lông cũng không có, xem xong chỉ muốn.....

Ngay khi ***g ngực của Đới Nhạc đang không ngừng khiêu vũ loạn xạ, nội tâm người kia cũng đang âm thầm giao chiến.

Sao con gấu thúì lại có đôi mắt đẹp vậy a,đen láy sâu thẳm, bình lặng trong trẻo như mặt nước,thân thể cường tráng rắn chắc ôm vào có cảm giác thật an toàn... Chờ một chút, chậm đã, ngươi đường đường là vương tử một quốc gia,sao lại phát xuân với con gấu thúì này chứ, mắt ngươi bị mù rồi, hay là uống nhầm thuốc? Định Vân nhịn không được mà nhục mạ chính mình.

Trong đầu hai người đều đang miên man suy nghĩ, hoàn toàn quên mất là phải tách nhau ra, thế cho nên,khi Cầu Cầu nghe được tiếng kêu thảm thiết của chủ nhân, liền dẫn theo một đồng nhân mã tới ‘ cứu giá ’, Đến nơi thì thấy được một hình ảnh kinh điển——

Hai người nam nhân đang gắt gao ôm nhau, thâm tình nhìn vào đôi mắt của nhau.....

“Trời ạ, sắp ——” Lý Cần phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Trời ạ, vương tử——” Tiểu Nhu cũng phát ra một tiếng thét kinh hãi!

“Ngô thu, ngô ngô chiêm chiếp (trời ạ, hai người các người)——” Cầu Cầu cũng phát ra một tiếng thét kinh hãi! (cute óa)

Đới Nhạc cùng Định Vân vẫn im lặng không phát ra bất luận thanh âm gì, bởi vì —— bọn họ đã hoàn toàn bị hóa đá...

4. Chương 4

Sau khi trải qua một đêm ‘Kinh khủng’ thì ánh dương cũng ló dạng, đại đội nhân mã bắt đầu thu xếp hành lí, chuẩn bị lên đường.

Đới Nhạc cùng Định Vân vương tử đều tận lực tránh xa đối phương, nên ngày hôm nay xem như là một buổi hiếm hoi không nghe được tiếng đầu khẩu của bọn họ.

“Ngày hôm nay sao lại an tĩnh như thế a? Rất kì lạ nga.”

Lý Cần thì thâm trong miệng.

“Không thích an tĩnh a, ta có thể cho người kêu thảm thiết vài tiếng, người muốn không?”

Đới Nhạc bắt đầu vận động các đốt ngón tay, vang lên tiếng rắc rắc.

“Sếp, con đường này nhỏ như vậy, hình như chưa có ai đặt chân đến, có đúng là nơi mà bản đồ đã hướng dẫn không?”

“Không thử thì làm sao biết? Bức tranh trên bản đồ có lẽ cũng được mấy trăm tuổi rồi, thiên nhiên biến hóa hàng vạn hàng nghìn, địa mạo dĩ nhiên sẽ có thay đổi, chúng ta hiện tại cũng chỉ có thể thử thời vận thôi. Cha ta cũng dùng tám bản đồ giống như vậy mà tìm được thần điện, chúng ta nhất định cũng có khả năng.”

Đới Nhạc nói rất chắc chắn.

“Sếp, ta tin tưởng người!”

Đại đội nhân mã đi ở phía sau bọn họ, Định Vân vương tử vẫn ngồi trên cổ kiệu: “Tiểu nhu, Cầu Cầu đâu? Nó đã chạy đi đâu rồi?”

“Vương tử, đừng lo lắng, Cầu Cầu chạy đến phía trước chơi, tiểu gia hỏa kia rất thông minh, sẽ không đi mất đâu.”

“Nga.”

“Vương tử, người ngày hôm nay làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

Tiểu Nhu quan tâm hỏi.

“Không có a, ta rất tốt.”

Định Vân vội vã ngồi thẳng thắt lưng, nhưng đôi mắt phượng mê người vô ý thức lại dán chặt lên thân ảnh của nam nhân phía trước.

Tiểu Nhu ở trong cung đã nhiều năm, lợi hại nhất là quan sát giọng điệu và sắc mặt, nhìn thấy hắn như thế liền nổi lên lòng nghi ngờ: “Vương tử, tối hôm qua người và Đới tiên sĩ...”

“Không được nhắc đến buổi tối hôm qua!”

Định Vân làm bộ rống giận để che giấu sự ngượng ngùng của mình.

“Dạ, Tiểu Nhu không đề cập tới là được.”

Nhưng vương tử càng như vậy, Tiểu Nhu càng hoài nghi.

Đoàn người gian nan đi qua con đường nhỏ rậm rạp suốt cả một buổi sáng, Tiểu Nhu lo vương tử bị mệt mỏi, nên đề nghị dừng chân nơi râm mát để nghỉ ngơi và dùng cơm trưa.

Không ngờ Đới Nhạc lần này cũng không có ý muốn phản đối.

Vài tên thị vệ bắt đầu nhóm lửa nấu nước, vội vàng xử lý mấy con thỏ rừng đã săn được lúc sáng.

Không bao lâu, đã có ngay một nồi cháo hấp dẫn cùng canh thịt thỏ thơm ngon ngào ngạt.

“Oa, được đi cùng vương tử, thực sự quá hạnh phúc.”

Đưa chén canh lên mũi ngửi ngửi, Lý Cần lại một lần nữa cảm động không ngớt: “Loại gia vị này thật đặc biệt nga, ta chưa từng uống qua món canh ngon như vậy, người nói có đúng không, sếp?”

“Thật sao? Không phải đều như nhau sao?”

Đới Nhạc không cho là đúng, chỉ nhún nhún vai.

Định Vân nghe vậy liền cười nhạo một tiếng: “Tiểu Lý, khẩu vị của người cũng khá đó, không giống với con gấu kia, chỉ biết bụng đói ăn quàng.”

“Người yên tâm, ta dù có đói thế nào cũng sẽ không ăn thịt hồ ly đâu.”

Đới Nhạc chỉ nói một câu mà có đến hai ý nghĩa.

“Hanh, bản vương dù chết cũng chẳng thèm ăn món thịt gấu vừa cứng, vừa bẩn thối đâu!”

Định Vân cũng không tỏ ra yếu kém, liền nhanh miệng phản kích.

Hai người hung hăng trừng mắt nhìn đối phương, trong không khí đầy mùi thuốc súng, tàn lửa bắn ra bốn phía ——

“Ấy ấy, Tiểu Nhu tử, người còn chưa nói cho ta biết, món canh này đã bỏ thêm gia vị gì, thế nào lại thơm như vậy a?”

Lý Cần cố nỗ lực hóa giải bầu không khí căng co kia.

“Nga, vương tử của chúng ta thích nhất là bạch tùng lộ. Thứ người đang ăn chính là gia vị mà hoàng gia thường dùng, rất cao cấp đó nha.”

“Oa, bạch tùng lộ không phải rất quý sao? Không ngờ Lý Cần ta còn có cơ hội được ăn thức ăn của hoàng gia, ta thực sự có chết cũng không hối tiếc.”

Lý cần cảm động đến mức lệ ứa ra đầy mắt.

“Khóc cái gì mà khóc? Chẳng có tiền đồ.”

Đới Nhạc hung hăng thưởng cho hắn một cốc lên đầu.

“Người sao lại bạo lực như thế a? Động một chút liền đánh người. Tiểu Lý, người đừng sợ, mau đến đây, bản vương sẽ cho người một chỗ dựa vững chắc!”

Định Vân vỗ vỗ bộ ngực để bảo chứng.

“Người nói hay quá, bản thân còn lo không xong, bày đặt quẩn chuyện người khác. Đừng làm ta cười chết nha, ha ha.”

Đới Nhạc châm chọc cười lớn hai tiếng.

“Con gấu kia, người nói cái gì?”

Định Vân nổi trận lôi đình: “Người có gan thì lập lại lần nữa đi!”

“Người làm gì được ta?”

Ngay khi hai người đang đấu võ mồm từng bừng, hầu như sắp đứng lên để lao vào đánh nhau, Cầu Cầu đột nhiên vội vã chạy trở về ——

“Ngô chi, cô thu ——”

Cầu Cầu cản quần của chủ nhân, cố gắng kéo hắn đi về phía trước.

“Cầu Cầu, nhẹ một chút, quần nào cũng bị người cản phá, người muốn dẫn chủ nhân đi nơi nào a? Tiểu nhu!”

Định Vân chuyển hướng về phía thiếp thân thị nữ để cầu cứu.

Tiểu Nhu che miệng cười: “Cầu Cầu, người mau dẫn ta đi, đừng làm phiền chủ nhân người.”

Cầu Cầu lung lay đuôi, liền chạy ra phía bên ngoài, Tiểu Nhu cũng vừa cười vừa đuổi theo.

“Vương tử, Tiểu Bạch hồ của người hình như có chuyện gì đó, rốt cuộc nó muốn dẫn người đi xem cái gì?”

Lý Cần hiểu kỳ hỏi.

“Còn thắc mắc gì nữa, tám phần là nó phát xuân, gặp gỡ được ‘người’ tốt, nên muốn được gả đi.”

Đới Nhạc cũng không biết vì sao mình lại trở nên thích tranh cãi như thế.

Mọi người nghe y nói như vậy, một phen cười rộ lên.

“Im miệng cho bản vương!”

Định Vân nghe vậy thì rất tức giận, hận không đập cho tên xú nam nhân này một gậy!”

“Cầu Cầu của ta xuất thân danh môn vọng tộc, huyết thống cao quý, sao có thể tùy tiện nói gả là gả được? Người không nên nói bậy, phá hủy danh tiếng của Cầu Cầu nhà ta.”

“Hanh, động vật đến thời điểm động dục thì còn biết gì đến vọng tộc hay suy tộc, thực sự là ngu ngốc.”

“Người bảo ai ngu ngốc?”

“Ta bảo người đó!”

Ngay khi hai người bắt đầu châm ngòi khai hỏa, Tiểu Nhu hô to gọi nhỏ chạy trở về.

“Vương tử, Đới tiến sĩ, tìm được rồi! Tìm được rồi!”

“Tìm được cái gì?”

Lý Cần khẩn trương hỏi.

“Tiêu ký (kí hiệu), tiêu ký của thần mộc đã tìm được rồi!”

Đoàn người chạy nhanh theo Tiểu Nhu, dùng hai tay lần mò trên vách núi đá, lộ ra một hình vẽ khá lớn, đó là hình vẽ một cây đại thụ.

“Đúng là thiên thủ thần mộc rồi!”

Lý Cần hưng phấn mà hô to!

“Vấn đề là quanh đây không thấy kí hiệu nào giống như vậy nữa.”

Định Vân nghi hoặc hỏi.

Đới Nhạc không hổ là chuyên gia khảo cổ, kinh nghiệm chu đáo, y liền dùng tay tỉ mỉ vuốt ve lên hình vẽ.

“Hanh, toàn làm ra vẻ, ta nghĩ người kiểm tra đến già, cái cây cũng không hiện ra đâu.”

Định Vân thấy vậy liền cười nhạt.

“Vương tử, người không nên xem thường sắp của chúng ta, trực giác của y rất lợi hại.”

“Phải vậy không?”

Ngay khi Định Vân vương tử còn đang cười nhạt, Đới Nhạc đã phát hiện ra điều bí mật trên bức đồ đằng.

“Cây này có tám nhánh rẽ, mỗi nhánh lại có tám cành, tám nhân tám chính là sáu mươi tư, Lý Cần, đi dọc theo vách núi này khoảng sáu mươi tư thước đi.”

“Dạ.”

Lý Cần lập tức lấy cây thước cuộn tùy thân ra. Phải làm trợ lí cho các nhà khảo cổ, một thước cũng không được nhầm.

Lý Cần cẩn thận ước lượng khoảng cách: “Sếp, ta đo xong rồi, chính là ở đây.”

“Hảo.”

Đới Nhạc đi tới trước vách núi, kéo đám dây leo ra để kiểm tra, quả nhiên phát hiện lại có thêm một đồ đằng, bất quá tiêu ký này phi thường nhỏ bé, nếu như không đo đạc chính xác, tuyệt đối không thể phát hiện được.

Đới Nhạc hít sâu một hơi, vươn ngón tay ra, dùng sức nhấn một cái lên tiêu ký——

Ầm ầm —— ầm ầm ——

Một trận Âm hưởng thật lớn vang lên, tảng đá to nhất từ trên vách núi bỗng nhiên mở ra ——

Mọi người thấy cảnh này thì ngây ra như phỗng, nghẹn họng nhìn trân trối.

Định Vân vương tử nhìn đến mức tròng mắt suýt chút nữa đã rớt ra ngoài.

Cầu Cầu thì hưng phấn không thôi, chạy bên này nhảy bên kia, nhanh như chớp đã chạy vào bên trong hang núi ——

Định Vân lúc này mới phục hồi tinh thần: “Cầu Cầu, đừng chạy loạn! Bên trong nguy hiểm lắm!”

Tiểu Nhu vội kéo tay vương tử lại: “Không được, vương tử, người không nên đi vào, bên trong có thể có nguy hiểm.”

Định Vân tuy cũng có điểm sợ hãi, nhưng lại lo lắng cho bảo bối sủng vật của hắn: “Thế nhưng Cầu Cầu —— ”

“Ta đi vào trước, các người ở bên ngoài chờ ta.”

Đới Nhạc cắt đứt lời nói của hắn, bắt đầu tiến vào bên trong.

Định Vân nhìn thấy thân ảnh của y tiêu thất trong hang núi nho nhỏ, chẳng hiểu vì sao nội tâm lại càng lo lắng, nhưng ngoài miệng sống chết không thể thừa nhận: “Hanh, đùa sao! Tiểu Nhu, chúng ta cũng đi vào, ai sợ ai a.”

“Vương tử, chúng ta nên chờ Đới tiến sĩ xác định không có nguy hiểm thì mới đi vào.”

“Ta đợi không được, người không chịu đi thì bản vương tự đi!”

Định Vân bỏ tay nàng ra, chạy nhanh vào bên trong.

“Vương tử!”

Trời ạ, vương tử hôm nay sao lá gan đột nhiên trở nên lớn như vậy?

Tiểu Nhu quả thực rất lo lắng, lập tức hạ lệnh với thủ vệ: “Các người mau đi bảo hộ vương tử! Không được để vương tử bị nguy hiểm!”

“Dạ!” Bọn thị vệ cũng lập tức chạy ào vào trong sơn động.

“Tiểu Nhu tỷ, đừng lo lắng. ”

Lý Cần vội vã trấn an: “Sếp của chúng ta sẽ không để vương tử bị nguy hiểm đâu. Mặt của y tuy lầm lì như vậy, giống như rất hung ác, nhưng kỳ thực y là một người vừa dũng cảm vừa có nghĩa khí.”

“Mong là như vậy. Chúng ta cũng mau đi thôi.”

“Hảo, Tiểu Nhu tỷ đi ở phía sau ta nè.”

Lý Cần khoác ba lô lên vai, mang theo một đồng nữ nhân đi vào thế giới mù mịt bên trong——

Khe núi càng đi càng nhỏ, chỉ vừa đủ cho một người chui lọt, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy một đường bầu trời mờ ảo.

Sơn đạo dường như có chiều dài vô tận, Định Vân vương tử đi theo sau lưng Đới Nhạc, con đường chật hẹp khiến hắn có cảm giác bị áp bách, rất không thoải mái, nhưng chẳng hiểu vì sao, chỉ cần nhìn thấy bóng lưng dày rộng của nam nhân, tâm sẽ chậm rãi yên ổn trở lại.

“Ê, gấu thúì, có thấy Cầu Cầu hay không?”

“Lo lắng cái gì, nó đang rất vui vẻ chạy phía trước.”

Định Vân nghe vậy liền thở dài một hơi: “Tiểu gia hỏa này, bình thường rõ ràng rất nhát gan, thế nào ngày hôm nay lại dám giành chạy vào trước, thực sự là không hiểu được.”

Đới Nhạc nghe vậy, trong lòng liền nổi lên nghi hoặc: “Người nói bình thường nó điều không phải như vậy?”

“Đúng vậy, Cầu Cầu rất nhát gan.”

“Lẽ nào Tiểu Bạch hồ này đối với ‘Cửu hồ thần điện’ có cảm ứng gì đó? Nếu không thì làm sao có thể tìm được đồ đằng thần mộc?”

Đới Nhạc nghi hoặc tự thì thầm trong miệng.

“Người đang nói thầm cái gì a?”

“Nga, không có gì...”

“Ô chi ô kỳ ——” Cầu Cầu ở phía trước đột nhiên phát sinh tiếng kêu to hưng phấn ——

Hai người liền tăng tốc đuổi theo ——

Ai cũng không nghĩ tới, cuối con đường chật hẹp lại phát ra ánh sáng rực rỡ, xuất hiện khung cảnh tuyệt mỹ như một bức tranh ——

Dòng suối nhỏ trong suốt chảy qua thảo nguyên xanh biếc, không xa còn có một thác nước mỹ lệ từ trên núi trút xuống, quả thực giống như là bồng lai tiên cảnh!

“Oa, thật là đẹp !”

Thấy cảnh vật trước mặt, bọn họ đều hưng phấn mà phát sinh lời tán thưởng.

“Ân, đây đúng là cảnh sắc đẹp nhất mà bản vương tử từng xem qua.”

Định Vân nhin không được mà say mê nhìn ngắm mỹ cảnh.

“Thái dương sắp hạ sơn rồi, tiến sĩ, chúng ta đêm nay có thể đóng trại ngay tại đây không?”

Tiểu Nhu thấy biểu tình của vương tử, lập tức đưa ra kiến nghị.

Đới Nhạc liếc mắt nhìn sang Định Vân: “Được rồi ”

“Thật tốt quá! Ngày hôm nay có thể tắm rồi!” Thị nữ hoan hô, liền chạy đến bên cạnh dòng suối nhỏ để chơi đùa.

Định Vân vương tử cũng rất muốn cùng hoan hô rồi chạy đến đó tắm. Hắn cả người vừa dính vừa hôi, mấy ngày nay thiếu nước, nên chỉ có thể dùng khăn lau người. Cuối cùng hắn đã vạch ra một kế hoạch, buổi tối chờ cho tên xú nam nhân kia ngủ say, hắn sẽ chạy đến thác nước, dưới ánh trăng mỹ lệ, hảo hảo tắm một phát.

Đêm khuya tĩnh lặng, trăng sáng treo cao.

Định Vân vương tử cự tuyệt không cho thị vệ đi theo, một mình bước chậm về phía dòng suối nhỏ, lắng nghe âm thanh của thác nước mà đi đến.

Dọc theo đường đi có đủ loại màu sắc, bụi hoa tản mát ra mùi hương thơm nồng đậm, khiến một người ái hoa như vương tử lòng hơi bị say.

Định Vân nhìn thấy trong đó có một loại hoa thập phần diễm lệ, cánh hoa màu tím khiến hắn đặc biệt cảm thấy hứng thú: “Di, loài hoa này lạ thật, hình như nó đang phát sáng dưới ánh trăng thì phải?”

Định Vân nhìn không được, khom người xuống thật sát để nhìn cho rõ.

“Cẩn thận!”

Đột nhiên một bàn tay vươn ra, kéo thân người hắn về phía sau——

Định Vân giật mình, gương mặt dán vào trong ***g ngực của người kia——

“Loài hoa này không được chạm vào.”

Đới Nhạc ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói.

Âm thanh trầm thấp vang lên bên tai, thân thể lại bị nam nhân ôm vào trong ngực, Định Vân chẳng hiểu vì sao tim đột nhiên đập nhanh hơn, căn bản không nghe rõ y vừa nói cái gì.

Để con gấu thú không phát hiện ra được dị trạng của mình, Định Vân quyết định triển khai phản kích, hung hăng đá y một cước.

“Ai u!” Đới Nhạc phát sinh một tiếng kêu thảm, đau đến nhảy dựng lên: “Người làm cái quỷ gì vậy?”

“Hanh, ai kêu người dám tự ý đụng chạm bản vương. Nếu như ở tại thánh quốc của chúng ta, người đã sớm bị khép vào tử tội rồi.”

“Hảo, Đới Nhạc ta đúng là mắt bị mù nên mới có thể đi cứu người, con hồ ly thối siêu cấp tự kỷ lại ngu ngốc không ai bằng! Xem như là ta không may!”

Đới Nhạc mắng hắn xong liền xoay người rời đi.

” Đứng lại cho bản vương! Người dám lăng mạ ta? Người là con gấu chết tiệt.”

Định Vân nuốt không trôi cơn giận này, liền đá vào mông y một cước ——

Đới Nhạc bị hắn tập kích bất ngờ nên hơi lảo đảo, chết tử tế không chết lại ngã vào bên cạnh bụi hoa màu tím kia ——

“Ha ha, đáng đời!”

Thấy nam nhân bị té ngã, Định Vân mới cảm thấy có chút hả hê, liền làm mặt quỷ mà trêu y, sau đó vỗ vỗ cái mông, tiêu sái bước đi.

Đến phía sau thác nước, vương tử bắt đầu cởi y phục, đi vào làn thanh thủy trong suốt.

“Ngô... Thật thoải mái nga...”

Định Vân rùng mình một cái.

Đứng ở thác nước, tỉ mỉ chà rửa sạch sẽ tất cả bụi bặm bám trên người, sơn tuyết lạnh lẽo khiến thời tiết nóng bức toàn bộ tiêu biến, cả người thật sáng khoái.

Ánh trăng tròn tròn phản chiếu lên mặt thủy đàm, nhìn nên thơ vô cùng, Định Vân vừa thích thú bơi lội trong hồ nước, vừa thưởng thức ánh trăng sáng.

“A, thực sự là quá lãng mạn...”

Vương tử hài lòng cười nhỏ, cảm thấy rất khoái hoạt!

Đáng tiếc ngày vui ngắn ngủi, mảnh trăng tròn trong nước đột nhiên bị một người từ trên trời nhảy xuống, làm cho nát bấy.

Phù phù ——

Bọt nước văng khắp nơi, trên mặt vương tử cũng toàn là nước.

Định Vân dùng tay quét đi bọt nước, nhìn xem chuyện gì đã xảy ra, nguyên lai cái con quái vật to lớn kia chính là Đới Nhạc.

Thấy tên xú nam nhân này đã phá hủy tất cả mỹ cảnh, vương tử quả thực sắp phát điên, liền đứng lên tặng cho y một trận quyền đấm cước đá!

“Người là con gấu chết tiệt! Bản vương có mạo phạm gì người sao? Sao người cứ bám theo ta như âm hồn không tiêu tan a? Cút ngay cho bản vương! Không được làm dơ bản hồ tắm của bản vương!”

Định Vân đối với nam nhân vừa đánh vừa mắng, chỉ kém là chưa cắn y một ngụm, không ngờ nam nhân này từ trước đến nay khéo mềm khéo miệng, vậy mà lần này lại không nói ra một câu mỉa mai nào, trái lại còn ôn nhu nắm tay hắn, nhẹ nhàng hôn lên môi của hắn ——

“Người thích đánh cứ đánh, ta cam tâm tình nguyện...”

Định Vân vương tử bị hành động bất ngờ của nam nhân làm cho sợ đến nỗi chỉ biết đứng tại chỗ mà há hốc mồm.

“Tuy ta thường hay đá kích người...”

Nam nhân vẫn tiếp tục dễ ngon dễ ngọt: “Nhưng ta vẫn rất thích người...”

Định Vân kinh ngạc đến mức nói lắp: “Gấu... Gấu thúi... Người... Người không phải vừa rồi bị té... đập đầu, nên bị ngốc đấy chứ?”

“Ta không có ngốc a. ”

Nam nhân nắm tay hắn lên, đặt ngay ngực của mình: “Ta vẫn rất thích người. Không tin người nhìn đi, tim ta đập thật nhanh.”

“Người thích ta?”

Định Vân mở to hai mắt nhìn: “Thế nhưng người đều đối với ta rất hung dữ a? Một điểm cũng nhìn không ra người thích ta.”

“Bởi vì ta rất xấu hổ.”

Đới Nhạc đột nhiên ngại ngùng cúi đầu: “Ta cố ý làm cho người chú ý.”

“Thì ra là thế a, ha ha...”

Định Vân kiêu ngạo mà ngửa mặt lên trời cười dài.

Hắn đã nói mà, trên đời này không ai có thể thoát khỏi lực hấp dẫn trí mạng của hắn. Con gấu thúi cũng không ngoại lệ, ha ha...

Định Vân vương tử từ khi gặp phải tên xú nam nhân này thì tôn nghiêm đã bị hao tổn rất nghiêm trọng, rốt cục thật cũng thu được sự bồi thường.

“Được rồi, tiểu mỹ nhân, thấy người có ánh mắt tinh tế như thế, Ta sẽ chơi đùa với người một chút.”

Định Vân ngả ngón dùng một ngón tay nâng cằm của y lên.

Kỳ thực hắn chẳng thế nào ăn tươi được con gấu này.

Dù sao trước đây hắn chỉ thượng qua những niên thiếu xinh đẹp, cơ thể nhỏ nhắn không khác gì nữ nhân, còn một nam nhân cao lớn như vậy, hắn thật đúng là không có kinh nghiệm.

“Ta muốn hôn.”

Không ngờ nam nhân lại chủ động nói ra trước.

“Chúng ta cũng không cần hôn nhẹ đâu, trực tiếp nhảy đến bước thứ ba đi.”

“Bước ba?”

“Là như vậy.”

Định Vân cười cười cầm lấy tay của y, đưa vào trong nước, đặt lên tính khí của mình: “Hảo hảo hầu hạ bản vương đi, nếu như ta thấy thoải mái, tự nhiên sẽ làm cho tiểu hoa cúc của người sáng khoái theo (=))”

“Tiểu hoa cúc? Có đúng là ở đây không?”

Nam nhân đột nhiên đưa tay ra phía sau cặp mông của vương tử mà tìm kiếm, sau đó vươn một ngón tay ấn vào huyết khẩu của hắn.

“A a a ——” Định Vân sợ đến thét chói tai, vội vã đẩy y ra: “Con gấu chết tiệt! Muốn làm gì bản vương?”

“Là người nói muốn cho tiểu hoa cúc sáng khoái a?”

Đới Nhạc khó hiểu nhìn hắn.

“Bản vương nói là ta sẽ làm cho tiểu hoa cúc của người thích thú chứ không phải bảo người làm ta.”

Định Vân vương tử giảng giải đến mức đầu lưỡi sắp thất lại, thế nhưng con gấu thú nghe hoài cũng không chịu hiểu.

“Thế nhưng ta thích người, tự nhiên cũng thích tiểu hoa cúc của người, vì thế ta muốn làm cho nó sáng khoái a!”

Đới Nhạc viền mắt rưng rưng, thương cảm nhìn hắn.

Định Vân nếu có ngu cũng nhìn ra y có điều không ổn: “Uy, Đới Nhạc, người... Người có khỏe không?”

“Ta tốt a, hồ ly tiên tử.”

Đới Nhạc lộ liễu bày ra bộ dáng tươi cười.

“Hồ ly tiên tử?!”

Định Vân nghe vậy thiếu chút nữa đã ngã vào trong nước: “Con gấu kia, ta không phải là hồ ly tiên tử! Ta là Định Vân vương tử ”

“Người đã đổi tên khi nào vậy?” Đới Nhạc tỏ vẻ kinh ngạc.

Định Vân thiếu chút nữa đã thổ huyết: “Người... con gấu thú này, xong đời người rồi, bây giờ đã biến thành con gấu ngu. Tám phần mười là do té ngã bị đập đầu xuống đất. Được rồi được rồi, chuyện này bản vương cũng có trách nhiệm, ta hảo tâm mang người trở về.”

Định Vân kéo lấy cánh tay của nam nhân.

“Ta không về!”

Không ngờ Đới Nhạc đột nhiên làm nũng giống như tiểu hài tử, một tay ôm hắn vào trong lòng: “Ta thích người, ta thích nhất hồ ly tiên tử mà!”

“Đã nói với người rằng bản vương không phải hồ ly tiên tử, tại người điếc sao?” Định Vân hung hăng tát cho y một cái.

“Ta mặc kệ, không biết đâu, không biết đâu! Người chính là hồ ly tiên tử của ta!”

Nam nhân đột nhiên phát cuồng liên hôn lên khắp người hắn.

“Ngô —— Vương bát đản —— buông tay —— gấu chết ——”

Gương mặt trắng noãn của Định Vân bị nam nhân hôn đến mức vừa hồng vừa nhợt, đáng dấp rất chặt vật.

“Hanh ân... Hồ ly tiên tử... hương thật thơm a... Ta rất thích người...”

Nam nhân vươn đầu lưỡi không ngừng liếm hôn lên cổ hắn, thậm chí trượt một đường đi xuống vùng ngực.

“A a —— không nên —— người dám liếm nơi đó, bản vương sẽ giết người —— a a —— nhưng —— ”

Vẫn bị liếm

Núm vú chưa từng bị ai chạm qua, đã bị nam nhân một ngụm nuốt vào, hung hăng hút liếm.

Không hiểu vì sao toàn thân lại cảm thấy cực kì thoải mái, rõ ràng hắn không muốn, nhưng lại nhịn không được mà phát sinh tiếng rên rỉ nhỏ giọt: “Ngô ân... ân ân... Chết tiệt... Buông ra... A a ”

Hai đầu nhũ thay phiên bị hút đến mức vừa đỏ vừa sưng, vậy mà nam nhân ghê tởm kia còn không chịu buông tha hắn, giống như tiểu hài tử đang vui đùa với món đồ chơi, lấy tay vừa nắn vừa nhéo, khiến cho Định Vân vương tử không chịu được nữa mà ngửa đầu rên rỉ ——

“Hi, hồ ly tiên tử, tiểu côn thịt của người đang nhếch lên kìa.”

Cảm giác được thứ bên dưới của hắn có sự biến đổi, nam nhân cười hì hì, liền dùng tay nắm lấy.

Định Vân bị kích thích đến run rẩy toàn thân, nổi lên sự vui vẻ ngọt ngào, nhưng trong miệng vẫn nỗ lực chống chế: “Ghê tởm... Cửa bản vương chính là xúc xích lớn... không phải tiểu côn thịt...”

“Thế nhưng so với ta, thực sự rất nhỏ a.”

Đới Nhạc hảo tâm lấy ra tính khí thô lớn của mình, kẻ sát vào cái của hắn để so sánh.

“Trời ạ ——”

Cho dù là ở trong nước, Định Vân vẫn cảm nhận được thứ kia có trọng lượng kinh người: “Người... Người quả nhiên là gấu! Người không phải người!”

“Hi, hồ ly tiên tử tức giận nhìn rất khả ái.”

Nam nhân phùng trụ gương mặt của hắn, kế tiếp liền hôn lên đôi môi nhỏ nhắn.

“Ngô ngô —— không ——” Định Vân mặc dù liều mạng né tránh nhưng vẫn bị cưỡng hôn.

Nam nhân dùng đầu lưỡi cường ngạnh chen vào miệng của hắn, dùng lửa nóng *** cuốn lấy đầu lưỡi của đối phương, hung hăng liếm lộng từng góc ngách trong khoang miệng.

Chưa bao giờ trải qua một nụ hôn sâu và bá đạo như thế, nên Định Vân đã sớm thần trí mơ hồ, để mặc cho nam nhân thừa cơ lấn lướt.

Ngón tay giảo hoạt nhanh chóng chen vào cặp môi tròn trịa, tìm kiếm tiểu hoa cúc khả ái của hắn, nam nhân dùng đầu ngón tay lén lút ấn vào, trứu sáp liên tục tại huyết khẩu nhợt nhạt ——

“Hanh ân...” Nhờ nước bôi trơn, vương tử cũng không đau đớn lắm, chỉ là cảm thấy ở sâu trong cơ thể bị một loại cảm giác khó hiểu gây rối, khiến cho tim hắn đập càng lúc càng nhanh, hô hấp càng ngày càng nặng...

Nam nhân thấy hắn không chống cự, thực tủy biết vị, bắt đầu dao động nhanh hơn, đầu ngón tay cứng rắn không ngừng đảo quanh tràng bách nóng ẩm, sự sảng khoái quỷ dị khiến Định Vân tự giác mở chân ra thật rộng ——

Khi nam nhân đang tham lam khoáy động ngón tay trong cơ thể của hắn, Định Vân rốt cục phát hiện có điều không thích hợp ——

Không nên ——

Hắn liều mạng giãy dụa cái môi không cho nam nhân thâm nhập sâu hơn, nhưng không ngờ làm vậy chính là tự chui đầu vào lưỡi.

Vì giây giũa mà ngón tay của y vô tình đụng trúng yếu huyết trong cơ thể hắn, Định Vân giống như bị điện giật, toàn thân một trận run rẩy ——

“Y a a a —— ”

Tính khí phía trước vì bị đụng chạm mà sát mà nhanh chóng biến tinh.....

.....

....Cao trào qua đi khiến cả người hắn vô lực, ngã vào lòng của nam nhân ——

“Hồ ly tiên tử, người xem này. ”

Nam nhân kia sau khi tàn sát bữa bãi trong cơ thể của hắn, thì rút ngón tay của mình ra, lắc lắc trước mắt hắn: “Tiểu hoa cúc của người hút mạnh quá, làm cho đầu ngón tay của ta sưng cả lên.”

“A a a —— tên biến thái này!”

Dường như cảm thấy khi dễ hẳn như vậy cũng chưa đủ, y cười cười: “Bây giờ ta sẽ cầm đại bổng bổng vào nha.”

“Cái gì?!” Định Vân vốn đã xấu hổ muốn chết, bây giờ nghe y nói vậy càng sợ đến hồn phi phách tán!

Mẹ của ta ơi, nếu như để con gấu kia cầm đại kê kê cự phách vào trong, móng của bản vương sẽ nở hoa mất.

“Ta không muốn!”

Định Vân hung hăng đẩy nam nhân ra, chạy như điên lên bờ.

Nhưng vừa trải qua cao trào kịch liệt nên thân thể thực sự không có mấy tia sức lực, vương tử vừa chạy được hai bước, đã bị nam nhân từ phía sau bắt lấy ——

“Hồ ly tiên tử, đại bổng bổng của ta sưng đau quá, ta phải nhanh chóng cầm vào, không có thời gian chơi trốn tìm với ngươi đâu.”

Ồ... Ai rảnh cùng ngươi chơi trốn tìm a? Bản vương là đang cố sức chạy trốn chết đó, có biết không?!

Định Vân thực sự bị con gấu điên kia khiến cho dở khóc dở cười.

“Hồ ly tiên tử, tiểu hoa cúc của ngươi vì sao rút nhỏ lại rồi? Ban này rõ ràng ta đã nói rộng nó ra cơ mà?”

Đối Nhạc nghi hoặc hỏi.

Định Vân nghe vậy mới phát giác nam nhân đã bài khai cặp móng của hắn, không chút nào che giấu, cứ như vậy mà soi mói tiểu hoa cúc của hắn ——

“A a a —— không được nhìn! Nhìn nữa bản vương sẽ khoét tròng mắt của ngươi ra!”

“Hảo, không nhìn, không nhìn, hồ ly tiên tử xấu hổ a, hi, ta đây trực tiếp cầm vào là được rồi.”

“Cái gì?!” Định Vân trong lòng lạnh run, nhưng cái móng lại nóng lên ——

“Đừng —— không nên —— không nên —— ”

Mặc dù hắn cố sống cố chết giãy dụa, nhưng nam nhân kia cường tráng hơn hắn rất nhiều, y liền hung hăng đi vào ——

“Ồ a a a —— ”

Hung khí thô lớn tiến quân thần tốc, vương tử tôn quý của thánh quốc cứ như vậy mà chảy ra những giọt máu trinh tiết, tại vùng hoang vu dã ngoại đã bị khai bao.

“Ồ...Ồ...” Đau đến cả người run rẩy, nhịn không được mà khóc lớn: “Ồ... Con gấu thú, con gấu ngu, bản vương phải bầm ngươi thành vạn đoạn... Đem thịt của ngươi cho cẩu ăn, đầu khớp xương thì vứt trên đường cái... cho thiên hạ dẫm đạp...Ồ...”

“Hồ ly tiên tử, đừng khóc mà...”

Đối Nhạc không muốn thấy hắn đau đớn như vậy, vội vươn đầu lưỡi liếm hết lệ ngân trên mặt hắn: “Tuy rằng ngươi vì vui thích mà khóc, nhưng ta nhìn thấy cũng đau lòng lắm.”

“Cái gì vì vui mà khóc?! Con gấu ngu điên này, được tiện nghi còn khoe mẽ, bản vương giết ngươi!”

Định Vân chửi ầm lên.

“Úc úc —— hảo chặt hảo chặt ——” Đối Nhạc phút chốc ngửa đầu kêu to.

Nguyên lai khi vương tử tức giận, nội bích bất giác liền cắn chặt lại, thịt heo bông to lớn của nam nhân được cái miệng nhỏ nhắn bao quanh, đương nhiên sáng khoái đến mức oa oa kêu rống.

“Phù phù... Hồ ly tiên tử chiêu này thực sự là quá lợi hại, ta thiếu chút nữa đã bị ngươi nuốt gọn nha.”

“Ngậm miệng lại! Bản vương nào có dùng chiêu gì, ngươi không nên nói bậy!”

Định Vân xấu hổ đỏ bừng khuôn mặt.

“Nga, xin lỗi, thì ra hồ ly tiên tử có tài năng thiên phú a, thất kính thất kính.”

Định vân nghe vậy thiếu chút nữa đã đoạn khí ngất xỉu: “Người dám nói thêm câu nữa, bản vương sẽ giết người!”

“Hảo hảo, không nói không nói, ta biết hồ ly tiên tử muốn ta chuyên tâm vào việc chính. Tốt, không thành vấn đề.”

“Uy, chờ một chút, bản vương không phải có ý đó —— uy —— ”

Nhưng đã không còn kịp rồi.

Muốn tận lực làm cho tiên tử thỏa mãn nên nam nhân đã hết sức ‘nghe lời’, bắt đầu luật động mạnh hơn, làm cho cự bồng nóng rực xỏ xuyên qua cục huyết mềm mại ——

“Nga nga —— thích muốn chết —— kỳ thực mỗi ngày nhìn thấy người,ta đều rất muốn làm như vậy ——”

Nam nhân một bên điên cuồng đưa tấm lưng trắng kiện,một bên nói ra lời hạ lưu tới cực điểm: “Mỗi lần người tức giận nhìn ta, ta đều rất muốn dùng thịt heo bồng hảo hảo quất lên cái mông *** đàng của người!”

“Ô... Không được nói nữa... Y a a —— không nên cố sức như thế a... Ô..... Cái mông rách mất... Tha ta... Tha ta đi...”

Tư thế khó coi giống như một con cầu quỳ trên mặt đất, bị nam nhân từ phía sau hung hăng cuồng thao đến choáng váng, hân càn không ngừng rên rỉ khóc lóc van xin.

Đáng tiếc nam nhân không nghe thấy lời cầu xin tha thứ của hân, trái lại giật lấy mái tóc bạch kim của hân, giống như kỵ mã đang cưỡi ngựa,ấn vào càng lúc càng sâu——

“A a a ——” cảm giác ruột đều bị tàn phá, rõ ràng đau nhức muốn chết, thế nhưng lại cảm thấy thật sảng khoái, giống như bão tố cuồng loạn, lên lút khuynh đảo toàn thân vị vương tử, khiến hân bất tri bất giác mà dong đưa theo luật động của nam nhân, cái mông không ngừng vắn vẹo ——

“Úc úc nga —— thích quá... thích quá... Tiểu hồ quả nhiên lăng lợ giống như ta nghĩ —— thích muốn chết —— ”

Nam nhân rút cự bồng ra tới tận cửa huyết, sau đó lại hung hăng cắm vào,lấp đi lấp lại vài lần, vương tử đã bị thao đến quân lính tan rã, tính khí phía trước không ngừng chảy ra chất dịch trong suốt, thịt huyết phía sau cũng phun ra một đại lượng *** dịch trộn lẫn với máu của hân, dính đầy trên bụng của nam nhân ——

Thanh âm thở dốc không ngừng, cùng tiếng va chạm của thân thể, quanh quẩn tại bầu trời đêm, khiến cho hai con người đang điên cuồng *** càng thêm *** loạn phần khởi ——

“A a —— thích muốn chết —— thích muốn chết —— ta sắp bắn —— ”

Vừa nghe thấy tiếng kêu của nam nhân, vương tử sợ hãi cả kinh, tỉnh táo trở lại, kinh khủng quay đầu kêu to: “Không được —— không nên bắn ở bên trong —— đừng —— ”

Nam nhân chợt thúc vào sâu tận bên trong, chết tử tế không chết lại đâm trúng điểm cực khoái trong thân thể khiến vương tử phát sinh thét chói tai mê loạn, thân thể một trận cường liệt run rẩy, rốt cục nhịn không được mà bắn ra một loạt dịch thể trắng đục ——

Tràng bích co rút kịch liệt hơn,hút chặt ấy phân thân của nam nhân, Đối Nhạc thân thể cũng run mạnh một cái,y ngẩng đầu kêu to,hạ thân bên dưới liên phun ra một lượng dịch thể nóng bỏng vào bên trong ——

Ô... Định Vân, người đời này coi như xong rồi...

Không chỉ bị thao đến mức bắn tứ tung, còn bị nam nhân xuất ra trong cơ thể của mình, vương tử rốt cục nhịn không được, cảm thấy quá mức hồ thẹn mà rơi vào hôn mê——

5. Chương 5

Sau khi cao trào qua đi,nam nhân bỗng đứng xoay người nằm xuống bên cạnh hắn mà ngáy khò khò,hoàn toàn rơi vào giấc ngủ không mộng mị.

Định Vân vương tử đáng thương cũng mở mắt hồi tỉnh, trên người hắn bây giờ toàn là vết hôn ngân do tên kia để lại.

Cái hông bị y giày xéo đến mức sắp nở hoa, cả người đau nhức giống như vừa bị một chiếc xe tải cán qua.

Hắn không ngờ mình lại bị con gấu điên kia cưỡng bức.

Ở thánh quốc,hắn đã lớn lên trong sự che chở và chăm sóc của mọi người, được quốc vương và mẫu hậu vô cùng sủng ái...

Vậy mà bây giờ lại rơi vào thảm cảnh này, vương tử quả thực khóc không ra nước mắt. Hắn phải mau chóng trở về, không được để cho mọi người phát hiện ra bộ dáng khốn khổ của mình.

Quan trọng hơn, hắn tuyệt đối không thể để cho con gấu trời đánh kia biết rằng hắn đã bị y thương đến chết đi sống lại.

Vị vương tử cực độ sĩ diện nhất định không thể để cho loại chuyện mất mặt này bị phát hiện.

Để phi tang chứng cứ, vương tử đáng thương đành bắt đắc dĩ loay hoay chà lau thân thể cho con gấu điên kia... Nhất là cái thứ ‘Công cụ phạm tội’ dính đầy vết máu xử nam của hắn.

Ô... Đới Nhạc chết bầm, thật đáng ghét, bản vương kiếp trước có mạo phạm phần mộ tổ tiên của nhà ngươi sao, vì sao kiếp này lại bám theo hành hạ ta như vậy a?

Hơn nữa rõ ràng người bị cưỡng gian là bản vương, vì sao còn phải giúp ngươi tẩy rửa đại kê kê a?

Định Vân vương tử khóc không ra tiếng,chỉ có thể ngửa đầu lên hỏi trời xanh...

...

...

Khi Đới Nhạc tỉnh lại thì trời đã sáng.

Nhận ra bản thân đang nằm bên cạnh hồ nước,y không khỏi ngẩn cả người.

“ Chuyện gì thế này? Vì sao ta lại ngủ ở đây?”

Y phải bụi đất bám trên thân thể,rồi ngây ngốc đứng lên.

“ Sếp ơi, sếp!”

Lý Cần từ xa liêu mạng kêu to, thở hồng hộc chạy tới: “ Phù phù... thì ra sếp ở chỗ này a...”

“ Người sao thế? Khẩn trương cái gì? Sợ ta bỏ ngươi lại, một mình chạy trốn sao?”

“ Không phải, sáng nay ta tỉnh lại thì phát hiện lều của ngươi trống không, nghĩ đến ngươi cả đêm không trở về, đương nhiên ta sợ ngươi gặp phải chuyện nguy hiểm. Sếp, tối hôm qua ngươi đã làm gì vậy?”

Lý Cần thực sự phi thường hiếu kỳ, hắn đã ở bên cạnh y nhiều năm, chưa từng thấy y qua đêm ở bên ngoài. Huống chi nơi này là vùng hoang dã,không có hàng quán ăn đêm gì cả, tối hôm qua rốt cuộc y ở ngoài này để làm gì?

Chính Đới Nhạc cũng rất muốn biết đáp án.

Ký ức của y tối hôm qua chỉ nhớ mang máng là đã bị con hồ ly chết tiệt đẩy ngã vào trong bụi “ Hựu mộng hoa”.

Y biết hương vị của loại hoa này chứa đựng thành phần mê huyễn, người bị trúng độc sẽ tạm thời mất đi ý thức, hoàn toàn biến thành một con người khác hẳn,sẽ làm ra những hành vi mà lúc bình thường người đó không dám thực hiện.

Kỳ quái, lẽ nào tối hôm qua ta thực sự bị trúng độc? Hơn nữa lại làm ra những hành vi mà bình thường ta không dám làm.

Trong đầu Đới Nhạc chỉ là một mảnh hỗn loạn, có cảm giác đã quên đi phần ký ức gì đó rất trọng yếu.

Thấy nam nhân vẻ mặt đầy khổ não, Lý Cần càng hiểu kỳ hơn nữa: “Sếp,vậy... tối hôm qua ...”

“ Không nhớ! Đừng có hỏi nữa!”

Đới Nhạc khó chịu liếc hắt một cái, xoay người bước đi.

“ Ô... Sếp, chờ ta một chút a.”

Hai người một trước một sau trở lại nơi đóng trại, vừa vặn nhìn thấy Tiểu Nhu mang theo vẻ mặt lo lắng chạy đến.

“ Trời ạ, Đới tiên sĩ, người cuối cùng cũng đã trở về.”

“ Làm sao vậy? Tiểu Nhu tỷ, phát sinh chuyện gì sao?”

Lý Cần khẩn trương hỏi.

“ Thật không may,vương tử của chúng ta phát sốt rồi!”

“ Cái gì?” Đới Nhạc vừa nghe nàng nói như vậy, trong lòng bỗng dưng trở nên căng thẳng: “Có chuyện gì đã xảy ra? Tối hôm qua hẳn còn khỏe lắm mà.”

“ Ta cũng không biết a, buổi sáng hôm nay, ta đến gọi vương tử thức dậy để rửa mặt và ăn sáng,nhưng vương tử vẫn không tỉnh lại, ta mới phát hiện cả người hắt nóng rần lên. Điều là do ta sơ ý, tối hôm qua đã để hẳn đi tắm lâu như vậy.”

Tiểu Nhu cảm thấy bản thân thật đáng trách.

“Để ta đi xem qua.”

Nói xong,Đới Nhạc liền nhanh chóng bước về phía lều ngủ của Định Vân.

Lý Cần thấy thế không khỏi cười cười: “ Hi, Khẩu thị tâm phi, bình thường hung dữ với người ta như vậy, bây giờ lại rất khẩn trương...”

“ Đới tiên sĩ đúng là người tốt a. Nhưng không biết y có biện pháp nào cứu chữa cho vương tử của chúng ta hay không? Ta mang thuốc đến cho hẳn,nhưng hẳn vừa uống vào liền nôn ra, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.”

“ Tiểu Nhu tỷ, người yên tâm đi, sếp có học qua y thuật, chúng ta xuất môn đi thám hiểm, mắc phải bệnh gì cũng được y chữa trị cho, nhất định y sẽ chăm sóc vương tử chu đáo, người cũng đừng lo lắng quá.”

“ Nghe người nói như vậy thì ta an tâm rồi.”

Tiểu Nhu lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Đới Nhạc vừa bước vào trong trướng, chợt nghe thấy giọng của Định Vân đang không ngừng quát tháo bọn thị nữ.

“Bỏ ra! Ai cho người chạm vào người bản vương, toàn bộ cắt cho ta!”

“ Thế nhưng vương tử a,cơ thể người đang sốt cao, Tiểu Nhu tỷ dặn chúng ta dùng khăn lông thấm ướt giúp người hạ nhiệt độ.”

“ Ta không cần! Các người toàn bộ đi ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy kẻ nào hết!”

Vương tử cảm thấy tâm tình ác liệt tới cực điểm,liền dùng tay vứt tất cả mọi thứ trên giường xuống đất.

“ Đã không còn nhỏ nữa, sao tính tình trẻ con như vậy?”

Đới Nhạc tiến đến bên cạnh hẳn, lạnh lùng nheo hai mắt lại.

Vừa nhìn thấy tên đầu sỏ đã gây ra cho mình biết bao nhiêu khốn khổ, Định Vân máu nóng bốc lên đến đầu, thuận tay cầm lấy thau nước để bên cạnh tạt vào mặt y: “Cút cho ta! Đời này kẻ mà bản vương không muốn nhìn thấy nhất chính là ngươi.”

Đới Nhạc bị nguyên thau nước tạt vào người, sắc mặt méo mó đến cực điểm: “ Các ngươi tất cả đều đi ra ngoài, ai cũng không được vào.”

Bọn thị nữ thấy y đã giận tới như vậy, còn dám trừng mắt đối mặt với vương tử, mỗi người đều đứng bất động tại chỗ, không dám nhúc nhích chút nào.

“ Ha, ngươi làm bản vương sợ quá. Các ngươi tất cả đều đi ra ngoài, bản vương muốn xem y dám làm gì ta.”

Định Vân từ trên giường đứng dậy, lạnh lùng cười.

“ Thế nhưng vương tử...”

“Đi ra ngoài!”

“Vâng!”

Chúng thị nữ đi theo vương tử đã nhiều năm, chưa từng thấy hấn nổi trận lôi đình kinh khủng như vậy, sợ đến nỗi đều bỏ trốn mất dạng.

Đợi cho tất cả mọi người đều lui ra hết, Đới Nhạc một phen kéo Định Vân về phía mình ——

“A ——!” Vương tử khản trương phát ra một tiếng kêu sợ hãi: “ Ngươi lại muốn làm gì?”

“Sao sợ hãi như vậy, gặp quỷ a?”

Đới Nhạc nhíu chặt vùng xung quanh lông mày, lấy tay sờ sờ lên trán của hấn: “Ân, nóng đến lợi hại, nhìn ngươi như vậy hấn là đã bị cảm lạnh rồi.”

Vương bát dẫn! Tối hôm qua ở bên ngoài, bị con cầm thú như ngươi chà đạp nguyên một đêm, bản vương không cảm lạnh mới là lạ. Nghĩ đến đây, nội tâm của hấn nhin không được mà phát ra một trận đau đớn.

“Yên tâm đi, nếu ngươi uống thuốc do ta điều phối thì sẽ khỏe ngay.”

“ Phi! Ai muốn uống thuốc của tên đại phu Mông Cổ như ngươi? Bản vương không muốn chết!”

“ Ngươi nếu như không uống mới là muốn chết! Vạn nhất bị sốt đến ngu người, ta cũng không có thời gian rồi để chiếu cố ngươi.”

“ Ai cần ngươi chiếu cố! Ngươi từ đầu tới đuôi đều chê ta phiền phức, ngươi bỏ đi! Bản vương tử có chết cũng không cần ngươi lo!”

Định Vân ghen ngào cổ sức đẩy y ra.

Chính hấn cũng không biết vì sao, sau khi nghe nam nhân thốt ra những lời vô tình như vậy, ngực hấn cảm thấy đau quá.

Đới Nhạc lần đầu tiên nhìn thấy vương tử cao ngạo này hai mắt ứa lệ, trong lòng bỗng trở nên mềm nhũn, ngữ điệu cũng nhu hòa theo: “Đừng khóc mà, ta không phải có ý đó...”

“Ai khóc! Bản vương mà khóc hả? Xí, thực là buồn cười.”

Định Vân liền đưa tay lên dụi dụi, muốn xóa đi những giọt nước mắt ngắn dài.

Đới Nhạc đột nhiên cảm thấy nam nhân này thật sự là khả ái muốn chết: “Nằm ở trên giường chờ ta, ta lập tức quay lại ngay.”

Y vừa nói xong thì liền xoay người chạy ra ngoài.

Định Vân nhìn theo hướng y rời đi, còn làm ra một bộ mặt quỷ: “Xí, ngươi nghĩ ta là bà xã ngươi a? Còn bảo nằm trên giường chờ ngươi trở về, ngươi nằm mơ đi!”

Rõ ràng đã thốt ra những lời lẽ rất chân chính, đồng dạ, nhưng kỳ quái chính là, sau khi vừa nói xong thì vương tử liền ngoan ngoãn nằm lên giường chờ đợi.

“ Ách... Bản vương không phải là nghe lời của con gấu thúi, ta chỉ vì mệt mỏi mà thôi. Đúng, chính là như vậy.”

Định Vân nỗ lực tự thuyết phục chính mình.

Không ngờ đầu vừa mới chạm gối, hắn liền nhanh chóng rơi vào giấc ngủ nặng nề...

Khi Đới Nhạc mang thảo dược đến, từ bên ngoài đi vào đã thấy ngay khung cảnh kinh điển “Công chúa ngủ trong rừng”——

Nhìn thấy vị vương tử từ trước đến nay luôn khéo mồm khéo miệng, tính khí lại cực độ bốc đồng, nhưng bây giờ đang im lặng nằm ngủ, Đới Nhạc đi đến gần bên giường, hiếu kỳ ngồi chồm hổm xuống bên cạnh hắn.

“Thật đúng là một điểm cũng không giống nam nhân...”

Đới Nhạc nhẹ vươn một ngón tay, vuốt ve lên khuôn mặt trắng nõn, mềm mại như tơ lụa của người kia, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ tươi của hắn.

Trong đầu vụt hiện lên một hình ảnh tình sắc, mơ hồ nhận ra có hai con người đang hôn nhau rất nồng nhiệt, nhưng nó cũng rất nhanh chóng biến mất không còn dấu vết.

“ Thực sự là không xong... không lẽ vì đã lâu không đụng chạm qua nữ nhân, nên ta mới có thể phát xuân với tiểu hồ ly này?”

Đới Nhạc phi thường bất mãn với những suy nghĩ bậy bạ của mình.

Thế nhưng... bộ dáng của hắn lúc ngủ thực sự rất khả ái...

Tự dưng y cảm thấy yêu thích đến mức không thể buông tay được, không ngừng nhéo nhéo lên khuôn mặt ửng hồng của hắn.

Kỳ thực nếu tỉ mỉ nhớ lại, lúc hắn thở phì phì đầu võ mồm với mình cũng rất dễ thương.

Đới Nhạc không hề nhận ra, lúc nhìn chăm chăm vào vương tử thì nhân thần của y ôn nhu đến mức nào...

“ A a a —— ta không uống! Bản vương tử không muốn uống thuốc do con gấu thúi điều chế đâu.”

Sau khi tỉnh lại, Định Vân liền bị nam nhân đè xuống, ép hắn uống cho hết đồng nước màu đen đắng ngắt.

Nhìn thấy hắn bày ra bộ dạng liều chết cũng không chịu nuốt xuống, Đới Nhạc bắt đầu phát hỏa: “Ta đếm tới ba, nếu ngươi vẫn không nuốt vào, đừng trách ta dùng thủ đoạn đó nha!”

“ Ha, ngươi dám dọa bản vương sao?”

Định Vân cao ngạo hất cằm lên.

“ Có muốn thử không?”

Đới Nhạc dùng tay nắm lấy cằm của hắn, tàn bạo nói: “Nếu ngươi không uống, ta sẽ dùng miệng đút ngươi.”

“ A a —— biến thái!”

Định Vân sợ đến mức liền thối lui ba bước! Hắn có chết cũng không để cho con gấu thúi đụng vào người thêm một lần nữa.

“ Ta nói được là làm được. Nhanh lên một chút đi, chúng ta còn phải khởi hành, không có thời gian đùa với ngươi. Nếu như không muốn ta đem ngươi nhét vào túi hành lý, thì mau uống đi.”

Ghê tởm, con gấu chết tiệt lúc nào cũng uy hiếp người ta. Chờ sau khi bản vương tìm được “Hồ chi hoàn”, xem ta sẽ xử ngươi như thế nào! Định Vân trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi, âm thầm phát ra lời tuyên thệ.

Sau khi uống hết thuốc, đúng là cơn sốt đã giảm hẳn, tinh thần của vương tử cũng cảm thấy thoải mái không ít.

Tiểu Nhu vô cùng mừng rỡ, hầu hạ hắn ngồi lên cổ kiệu.

“ Cầu Cầu đâu rồi? Sao nó không ở cạnh bản vương?”

“Vật nhỏ kia ngày hôm nay không biết vì sao rất hưng phấn, nó không chịu nằm yên một chỗ, cứ chạy tới chạy lui ở phía trước.”

Định Vân nghe vậy cũng không suy nghĩ nhiều: “Vậy cứ để mặc nó, chúng ta cũng xuất phát thôi.”

Đoàn người tiếp tục lữ trình tìm kiếm “Cửu hồ thần điện”, bọn họ chiếu theo bản đồ, đi thẳng một đường về hướng Nam, trên đường đi nhìn thấy không ít các loại động thực vật kỳ lạ, khiến kẻ luôn luôn tự nhận là kiến thức rộng rãi như vương tử cũng được mở rộng nhãn giới.

“A, cái loại hoa này ta đã từng thấy! Lý Cầu, người có biết đó là hoa gì không vậy?”

Định Vân chỉ tay vào đóa hoa màu tím mà hắn đã từng nhìn thấy trước đây.

“Nga, đó là “Hư mộng hoa”. Vương tử chỉ cần đến gần một chút, sẽ bị trúng độc ngay.”

Lý Cầu thận trọng giải thích.

“ Trúng độc?”

Định Vân nghe vậy liền sửng sốt.

“Đúng vậy, chất độc trong “Hư mộng hoa” khiến người khác rơi vào trạng thái giống như bị mộng du, làm ra rất nhiều chuyện kỳ quái, sau khi tỉnh lại thì không nhớ gì hết.”

Ô... Không thể nào... Nói như vậy bản vương bị cường bạo là do loài hoa này sao?

Vì sao ta lại ngu ngốc đến nỗi đập con gấu thúi té vào trong bụi “Hư mộng hoa” cơ chứ?

Định vân, người là đứa đại ngu ngốc! Bị người ta ăn đến không còn một mảnh! Thực sự là đáng đời người lắm mà.

Vị vương tử thánh quốc khóc không ra nước mắt, hắn thực hận không thể dùng dao tự chém mình một nhát.

Khi vương tử đang cảm thấy uể oải vạn phần thì đoàn người đã đi đến bên cạnh một bờ sông nước chảy xiết.

“ Vương tử, xin hạ kiệu. Cây cầu treo phía trước có điểm nguy hiểm, chúng ta phải nắm chặt vào hai sợi dây mây, bước đi chậm rãi thì mới qua sông được.”

Tiểu Nhu nhẹ giọng nói với hắn.

“ Người có đi được không? Vương tử cao quý, có muốn ta vác người qua sông không nào?”

Đới Nhạc đứng ở một bên, bĩu môi châm chọc.

“ Không cần! Bản vương tự đi!”

Hanh, con gấu thúi! Bản vương nếu như đi không được cũng là nhờ tên cầm thú như ngươi ban tặng!

Cái mông đau đến mức không thể chịu nổi, vương tử thở phì phì đi nhanh về phía trước, tư thế không khác gì “Tráng sĩ ra đi không còn đường quay về”.

Đới Nhạc ở phía sau, nhìn thấy cảnh đấy thì không khỏi buồn cười, chỉ cảm thấy cái tên vương tử kiêu ngạo này quả thật rất thú vị.

Từ trước đến nay luôn được đoàn người đi theo hầu hạ, đây là lần đầu tiên hắn xung phong dẫn đầu, nhưng không ngờ lần này lại xảy ra chuyện.

Dây mây hai bên cây cầu treo đột nhiên rung lắc dữ dội, phao động lúc cao lúc thấp, trông thật quỷ dị...không khác gì một con bạch tuộc đang phần nộ, vung ra các xúc tu muốn bóp chết con mồi.

“ A a —— vương tử cẩn thận!”

“Ô chi —— ô chi ngao ô! (chủ nhân cẩn thận)!”

Mọi người cùng Cầu Cầu nhìn thấy tính mệnh vương tử ngàn cân treo sợi tóc, không khỏi thất thanh hét lớn ——

“ Sếp! Người xem kìa! Chính là thiên thủ thần mộc!”

Lý Cần kinh hãi chỉ tay vào một gốc cây đại thụ ở phía đối diện bờ sông.

Nguyên lai hai dây mây trên cầu treo chính là hai nhánh của cây đại thụ to lớn kia.

Nhưng hiện tại Đới Nhạc cũng không còn tâm trí đâu mà nghiên cứu về thần mộc hay thứ gì gì đó nữa.

Y cấp tốc chạy lên cây cầu treo, nỗ lực vươn tay ra, muốn nắm lấy tay của Định Vân.

“ Nắm chặt vào dây mây đi, nghìn vạn lần đừng buông tay!”

Nước dưới sông chảy xiết vô cùng, lỡ như ngã xuống dưới, nếu có biết bơi, sợ cũng không thể sống sót.

Ồ... Bản vương cũng không muốn buông tay a, thế nhưng sợi dây này nó muốn hất bản vương ra mà.

Định Vân dự đoán quả nhiên không sai, sợi dây mây dường như đọc được suy nghĩ của hắn, đột nhiên lực mạnh một cái, Định Vân bị tụt tay, cả thân thể rơi xuống dòng nước xiết bên dưới ——

“ A a —— gấu... cứu ta ...”

“ Tiểu hồ ly!”

Đới Nhạc trong lòng hoảng hốt, liền liều lĩnh nhảy luôn xuống nước, liều mạng bơi theo để cứu hắn ——

Đáng tiếc nước sông chảy quá mạnh, phút chốc hai người đã bị tách ra thật xa, trong nháy mắt cả hai đều biến mất trong tiếng hét hoảng loạn của mọi người——

6. Chương 6

Khi Định Vân được nam nhân cứu lên bờ thì gần như đã hấp hối.

Đới Nhạc nhìn gương mặt trắng bệch của hắn, trong lòng bỗng dưng cảm thấy tê rần, vội vã đặt hắn nằm thẳng trên mặt đất, bắt đầu cấp cứu.

“Ọc ọc ——”

Sau khi nôn hết nước trong bụng ra, cuối cùng Định Vân cũng khôi phục lại một chút ý thức.

“Tiểu hồ ly, người có khỏe không?”

Đới Nhạc nhanh chóng ôm hắn vào trong lòng, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc ẩm ướt đang vương trên mặt của hắn ra.

Định Vân hé mở đôi mắt, nhìn vào vẻ mặt lo lắng của nam nhân ——

Người đã nhảy xuống cứu ta, ta thực sự rất vui... Thế nhưng người... Người sao có thể quên tất cả sự việc của đêm hôm đó?

“Con gấu thúì...” Định Vân suy yếu mắng một tiếng.

Đới Nhạc nghe xong liền bật cười: “Còn có thể mắng chửi được là tốt rồi.”

“Ta... Không chỉ... muốn mắng người... Còn muốn giết người... Người là... tên đáng chết...”

“Uy, có lầm hay không vậy, người đúng là tiểu hồ ly vô ơn, ta cứu người, người còn chửi ta?”

“Người làm cho ta đau quá... bị chảy máu...” Định Vân không ngừng thì thào nói nhỏ: “Hơn nữa sau đó còn hung dữ với ta...”

“Người nói cái gì vậy?”

Đới Nhạc thấy vương tử tựa hồ ý thức không rõ, lại liên tục nói mê sảng, trong lòng chợt cảm thấy lo lắng vô cùng: “Đi, phải mau tìm một chỗ cho người nghỉ ngơi.”

Đới Nhạc vội vã vác hấn lên lưng.

“Bại hoại...” Định Vân vô lực ghé vào người của nam nhân, vẫn tiếp tục mắng chửi: “Đại phôi đản... Thế nào lại dám quên ta...”

“Ta nào dám quên tiểu hồ ly mạnh mẽ như ngươi?” Đới Nhạc một bên tìm kiếm nơi nghỉ ngơi, một bên nói giỡn với hấn, cố gắng không để cho hấn bị hôn mê.

“Rõ ràng đã quên... Quên cũng tốt... Thế nhưng ta... Hận ngươi...”

“Ừ ừ, ta đã sớm biết ngươi rất ghét ta.” Đới Nhạc tuy rằng càng ngày càng có hảo cảm đối với tiểu hồ ly, nhưng trong lòng biết rõ là hấn không hề thích y.

“Không phải là ghét... mà là hận... Hận chết ngươi...”

“Sao lại nghiêm trọng như thế a?” Đới Nhạc nghe vậy cũng không để ý, tiếp tục ôm hấn đi sâu vào trong rừng.

“Thế nhưng... Kỳ thực ta... Ta phát giác... Ta rất —— “

“A —— tìm được rồi!” Đới Nhạc quát to một tiếng, cắt đứt luôn câu mà hấn chưa kịp nói xong.

※※※※※※※※※※※※※※※※

Định Vân cả người chấn động, cũng cảm thấy thanh tỉnh hơn một chút.

Trời ạ! Ta... Ta vừa rồi rốt cuộc đã nói cái gì? Định Vân, ngươi thật ngu ngốc! Nếu ngươi nói xong hết câu, nhất định con gấu kia sẽ cười đến rụng răng.

Đới Nhạc hoàn toàn không biết nội tâm của vương tử đang không ngừng giãy dụa, y rất vui vẻ vì cuối cùng đã tìm được một nơi khá tốt để cho hấn hảo hảo nghỉ ngơi.

“Ngươi ở chỗ này chờ ta, ta đi vào trước xem có gì nguy hiểm không.” Đới Nhạc đặt hấn ngồi ở một nơi an toàn trong rừng cây. Kinh nghiệm dã ngoại cầu sinh của y vốn rất phong phú, nên biết trong sơn động thường có dã thú lui tới.

“Gấu.... ngươi... ngươi phải cẩn thận...” Định Vân cố gắng thốt ra một câu ôn nhu, điều này thật trái ngược với tính cách thường ngày của hấn.

Đới Nhạc cười cười: “Yên tâm, ta không có việc gì đâu, nhất định sẽ có biện pháp đưa ngươi trở về an toàn.”

Con gấu ngu ngốc! Ta không phải lo lắng về vấn đề này!

Thấy tâm ý của mình bị xuyên tạc, vương tử vừa ủy khuất vừa tức giận: “Đúng vậy, bản vương tử không quan tâm ngươi sống chết thế nào, chỉ cần bảo hộ ta trở về bình an là được! Đến lúc đó thánh quốc sẽ thưởng cho ngươi một số tiền lớn, như vậy ngươi vui vẻ chưa?”

Đới Nhạc cũng không hiểu vì sao hấn lại tức giận với mình, nhưng nghe hấn nói như vậy thì ngực cảm thấy rất không thoải mái, cũng đáp trả lại hấn: “Không cần, quay về lấy số tiền mà ngươi đã đưa cho Thượng Quan Ngọc cũng đủ rồi.”

Định Vân nghe y nói thế thì khó chịu muốn chết, nhịn không được tức giận kêu to: “Tiền! Tiền! Tiền! Sao ngươi lúc nào cũng nghĩ đến tiền vậy hả?”

Rõ ràng chính là ngươi nói trước mà! Đới Nhạc đối với cái tên không hiểu đạo lý này thực sự có điểm rất tức giận, nhưng thấy hấn một thân ướt đầm, dấp dấp lại chặt vật, cũng không thể cãi tay đôi với hấn được: “Quên đi, không nói nữa, chính sự quan trọng hơn. Ngươi ở chỗ này không nên chạy loạn, ta vào xem rồi sẽ lập tức trở ra, có chuyện gì thì cứ gọi.”

“Ai muốn gọi ngươi, nếu ta bị dã thú bắt đi, không phải ngươi là kẻ cao hứng nhất sao?”

Đới Nhạc cũng không muốn tiếp tục dây dưa với hấn, y liền tiêu sái bước vào sơn động.

“Ngươi vì sao không trả lời? Ngươi im lặng tức là đúng như vậy phải không? Con gấu chết tiệt! Ngươi mau nói rõ cho bản vương nghe!”

Định Vân không rõ vì sao mình lại phiền toái như thế, không phải đã sớm biết rằng nam nhân kia một điểm cũng không thích hấn sao? Đêm đó y điên cuồng làm tình với hấn, cũng không phải xuất phát từ ý chí của bản thân.

“Hanh, muốn đi thì đi xa một chút, người có gì đặc biệt đâu! Định vân vương tử ta chỉ cần tùy tiện ngoắc ngoắc một cái là có cả đồng người chạy đến bên cạnh, cần gì con gấu bản thổ nhà người chứ!”

Định Vân vương tử vẫn không ngừng chửi rửa nam nhân kia.

“Con gấu chết! Con gấu thú! Con gấu ngu vô tâm vô phế!”

Đới Nhạc nghe xong không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười: “Sao không chịu giữ hơi đi? La lớn như vậy không biết mệt sao?”

“Chửi vĩnh viễn cũng không biết mệt, thế nào?”

“Hảo hảo, tùy người.” Đới Nhạc cũng không để ý đến hấn, một tay chặn ngang người, rồi ôm lấy hấn——

“A ——!” Định Vân phát ra một tiếng kêu sợ hãi: “Người... Người muốn làm gì?”

“Ấm người đi vào a, không được sao? Hay là người muốn tự đi?”

Đới Nhạc thả lỏng tay, giả vờ muốn buông hấn xuống.

“Không nên!”

Định Vân đột nhiên giơ hai tay ôm lấy cổ của nam nhân, gương mặt vùi vào hõm vai của y: “Ta... Ta đi không nổi...”

“Đã nói người đi không được mà, còn bày đặt cậy mạnh.” Đới Nhạc cười cười, ôm lấy hấn đi vào sơn động.

“Người phải chăm sóc ta, bản vương là nhân vật rất cao quý đó, nếu có sơ xuất gì thì người không bồi thường được đâu.”

“Dạ dạ, ta biết người rất đáng giá.”

“Hanh, biết là tốt rồi.”

“Trọng lượng không nhẹ, nếu đem ra chợ cân kg bán chắc cũng được giá tốt.”

“Người nói cái gì! Gấu thú, người dám bán ta sao?”

“Ha ha...”

Trong sơn động nhỏ nhỏ vang lên tiếng cười to của nam nhân...

※※※※※※※※※※※※※※※※

Màn đêm buông xuống.

Định Vân nằm bên cạnh đồng lửa, ánh mắt xuyên thấu qua hỏa quang, lặng lẽ nhìn lên nam nhân đang nằm đối diện.

“Gấu thú, người đã ngủ chưa?”

“Làm sao vậy? Ngủ không được à?”

“Àn, trên mặt đất cứng quá, ta không có quen. Chúng ta nói chuyện phiếm có được không?”

Định Vân nhận thấy bọn họ quen nhau đã được vài tuần, vậy mà cho tới bây giờ cũng chưa từng ngồi xuống hảo hảo trò chuyện.

“Được rồi. muốn nói chuyện gì?”

“Chúng ta kế tiếp nên làm thế nào bây giờ?”

“Ta nghĩ nên tìm người của người trước, sau đó nhờ bọn họ hộ tống người về nhà. Khu rừng này còn rất nhiều điều nguy hiểm, không nên đùa giỡn với tính mệnh, người nên trở về đi.”

“Không được, phụ thân của ngươi không phải là đang chờ ngươi đến cứu mạng sao? Muốn tìm được bọn Lý Cần ai biết sẽ mất bao lâu, ngươi không nên lãng phí thời gian.”

“Sao ngươi lại biết chuyện của cha ta? Là Lý Cần đã nói ra sao?”

Đới Nhạc không hồn giận hỏi.

“Ân.”

“Cái tên kia miệng thật rộng!”

“Ngươi đừng trách hần, chúng ta chỉ là trong lúc uống rượu thì tùy tiện tâm sự.”

“Còn uống rượu? Tốt, ta trở về sẽ tìm hần hảo hảo tính sổ. Ngươi nghe rõ nè, nói chung, ta không muốn ngươi tiếp tục theo ta đi mạo hiểm.”

“Vì sao lại không được?”

“Vì sao? Còn hỏi nữa à? Tiểu Nhu không ở bên cạnh ngươi, ai sẽ hầu hạ cho ngươi?”

“Ta... Ta không cần ai hầu hạ.”

“Ha ha, nói thật không đó? Ngươi làm sao có thể ăn uống qua loa được?”

“Ta có thể...”

“Không nói nữa, không nên hành động theo cảm tính, dù sao ngươi chỉ là muốn đi du ngoạn, cũng không cần phải mạo hiểm sinh mệnh như vậy.”

“Nói thẳng ra là ngươi ngại bản vương gây phiền phức cho ngươi có đúng hay không?” Định Vân phần nộ rống giận.

Đới Nhạc nhiều lần bị hần hiểu lầm cũng không thể ngăn được cơn hỏa đại trong lòng: “Đúng, ta không muốn bị ngươi quẩn lầy, thế nào? Ta nói thế có gì sai? Ngươi được nuông chiều từ bé, không có khả năng tự lo cho bản thân, ngươi còn muốn đi theo để làm gì?”

Định Vân cả người run rẩy, gắt gao cắn chặt môi dưới, ngăn không cho bản thân khóc ra tiếng.

Con gấu đáng ghét! Ngươi nghĩ rằng ta thích theo ngươi sao? Nếu không phải vì “Hồ chi hoàn”, ai muốn theo con gấu thối tha như ngươi?

Ngươi còn dám khinh thường bản vương tử, không sao, Định Vân ta sẽ chứng minh cho ngươi xem, bản vương không phải là kẻ dễ dàng chịu thua như vậy đâu.

Cưỡng chế lửa giận, cố gắng lộ ra một nụ cười mỉm, Định Vân kéo kéo khóe miệng: “Được rồi, không cãi nữa, ta sẽ không làm liên lụy đến ngươi, nếu bản vương không được tận mắt nhìn thấy ‘Cửu hồ thần điện’, thì cũng có thể xem qua bản đồ một chút cho đỡ thèm, có được không?”

Đới Nhạc nghe thấy hần đáp ứng sẽ trở về, trong ngực bỗng nổi lên một tư vị không nói nên lời. Nghĩ đến việc hai người sau này có thể sẽ không bao giờ ... được gặp nhau nữa, trong lòng mềm nhũn, ngũ khí cũng mềm theo không ít: “Được, ta cho ngươi xem.”

Định Vân hưng phấn đứng lên, ngồi vào bên cạnh y.

“Ngươi xem này” Đới Nhạc mở bản đồ ra: “Cái này chính là tiêu ký của thiên thủ thần mộc, sau khi chúng ta bị rơi xuống sông, hiện tại chắc là đang ở vị trí này.”

“Vậy kế tiếp chúng ta... Ách, ý ta muốn nói nếu như là ngươi thì ngươi sẽ đi theo đường nào?”

“Thoạt nhìn vào hình vẽ trên bản đồ, khi chúng ta bị rơi xuống sông có thể nói là gặp may, tiết kiệm được không ít lộ trình, xem nè, nếu như ta từ nơi này đi theo khe suối về hướng Bắc, hần là sẽ đến được tiêu ký thứ hai trên bản đồ.”

“Đây là tiêu ký gì? Chỉ là một đường màu đen, trông thật kỳ quái. Mặt trên còn có bốn cổ tự, là ý gì?”

Định Vân không giải thích được đành gãi gãi đầu.

“Người hỏi nhiều như vậy để làm gì, người cũng đâu phải đi đến đó.”

“Ách, đúng, đúng, nói đúng lắm.”

Định Vân không được tự nhiên vội chống chế: “Có điều bản vương vẫn rất muốn biết chuyện về ‘Cửu hồ thần điện’.”

“Hảo, ngày hôm nay Đới tiến sĩ ta sẽ tặng riêng cho người một khóa khảo cổ miễn phí. Tương truyền ‘Cửu hồ thần điện’ chính là nơi thờ phụng cửu vĩ thần hồ. Người ta kể rằng, thật lâu trước đây, có một vị đế vương đã từng đi đến nơi đây rồi gặp gỡ hồ tiên, một người một hồ yêu nhau rất sâu đậm, nhưng chính điều này đã khiến cho thiên đình tức giận, tàn nhẫn ngăn cách bọn họ, vĩnh viễn không thể gặp lại. Cửu vĩ thần hồ vì quá đau lòng mà chết đi. Từ đó, vị đế vương cũng phong ấn luôn ‘Cửu hồ thần điện’, không cho bọn ngoại nhân xâm lấn, sau khi mọi sự đã an bài hoàn tất, thì người cũng tự tử chết ở bên trong ngôi thần điện đó.”

“Oa, đúng là một cổ sự thê mỹ. Vậy vì sao cha của người lại phải liều mạng để đi tìm nó?”

“Ta cũng không rõ, chỉ biết cha ta làm vậy là vì di ngôn của ông nội.”

“Di ngôn?”

“Cha ta không chịu nói, nên ta cũng không biết. Được rồi, đã khuya rồi, đi ngủ sớm một chút, sáng mai chúng ta còn phải đi tìm bọn Lý Cần.”

“Nga.” Định Vân tròn mắt vòng vo lưu chuyển, trong lòng đã định sẵn chủ ý.

Sáng sớm lúc vừa tỉnh lại, Đới Nhạc vô thức quay đầu nhìn sang bên cạnh, xem tiểu hồ ly có thức dậy hay chưa, ai ngờ lại không thấy hân đầu.

Đới Nhạc trong lòng giật mình, liền nhảy dựng lên: “Tiểu hồ ly? Tiểu hồ ly!”

Sau khi lòng sực hết các khu vực chung quanh, y mới nhìn thấy một dòng chữ thật to được khắc trên vách núi: “Gấu thúi a, gặp lại tại ‘Cửu hồ thần điện’ nha!” Phía sau còn vẽ thêm một cái mặt quỷ.

Nam nhân đọc xong chỉ cảm thấy máu nóng bốc lên đến đỉnh đầu.

“Người ...cái con tiểu hồ ly giả hoạt này! Thì ra tối hôm qua bảo muốn xem bản đồ, đều là có mục đích! Xem ta sẽ giáo huấn người như thế nào!”

Đới Nhạc vừa mắng vừa chạy ra khỏi sơn động.

Kỳ thực điều y lo lắng chính là sợ cái tên tiểu hồ ly ngu ngốc kia gặp phải nguy hiểm.

Tối hôm qua y chưa có nói với hân một việc quan trọng, kể bên tiêu ký “Thiên thủ thần mộc” chính là “Bạch xà ma trận” a!

Lúc này, Định Vân vương tử vẫn hoàn toàn không biết mình đang gặp nguy hiểm, vẫn tự tin tràn đầy, ngẩng đầu mà bước về phía trước.

“Hanh, con gấu đáng ghét, dám không chịu mang theo bản vương, bản vương cũng không thèm. Ta tốt xấu cũng là một trong ‘Thánh quốc tứ công tử’ nổi tiếng thiên hạ, anh tuấn tiêu sái, thông minh tuyệt đỉnh, ta không tin là tìm không được ‘Cửu hồ thần điện’!”

Lo lắng bị nam nhân đuổi theo, nên Định Vân bắt đầu gia tăng cước bộ, ngày hôm nay ánh mặt trời lại đặc biệt gay gắt, không có thị nữ ở một bên hầu hạ, thực sự là hân cảm thấy có điểm chịu không nổi....

Tuy rằng vừa đi vừa chạy giữa trưa nắng, đầu vương đầy mồ hôi, hai chân cũng sắp nhũn ra, thế nhưng hân vẫn không chịu dừng lại nghỉ ngơi.

“Hanh, gấu thúi, bản vương nhất định phải là người đầu tiên tìm được ‘Cửu hồ thần điện’, cho người từ nay về sau không thể khoác lác trước mặt bản vương được nữa!”

Tưởng tượng thấy cảnh nam nhân quỳ lạy, khóc rống dưới chân mình, Định Vân vương tử nhin không được liền đắc ý cười to: “Ha ha...”

Đáng tiếc vương tử thực sự đã cười quá lớn.

“Gì vậy?Ồn ào muốn chết.” Một con tiểu hắc xà từ trong hang bò ra, gương mặt lộ vẻ hậm hực: ” Buổi trưa lại không chịu ngủ trưa, chạy tới nơi này cười làm cái gì? Thần kinh a!”

“Ai nha, tiểu hắc, ngươi cũng biết đầu năm nay thời thế đại loạn, người điên đặc biệt rất nhiều!” Một con tiểu lục xà cũng chậm rãi bò ra.

“Mặc kệ hắc có điên hay không, ma tộc chúng ta đã lâu chưa gặp được người nào có làn da trắng trẻo như vậy, thoát nhìn rất ngon nha!”

Một con tiểu hồng xà cũng bò đến bên cạnh bọn kia, đầu lưỡi thè ra thật dài, phe phẩy trong không trung..

“Đúng vậy, không như lão già lần trước. Da hắc thật nhiều nếp nhăn, thịt khẳng định là dai nhách, hại ta một điểm cũng không muốn ăn.” Một tiểu xà bắt đầu lớn giọng oán giận.

“Thôi đi, lão già kia trên người có mang theo ‘Hồ chi hoàn’ để hộ thân, các ngươi có muốn ăn cũng không được. Bây giờ chúng ta thương lượng đi, nên chia tiểu mỹ nhân này như thế nào đây?” Nước bọt của tiểu hắc đã chảy ròng ròng xuống đất.

“Đúng đó! Chúng ta nên tổ chức một buổi tiệc gia đình! Vừa khiêu vũ, vừa ăn thịt, có được không nè?” Tiểu hồng cường lực đề cử.

“Tốt, tốt, mau gọi mọi người ra đây để cuồng hoan a!”

Cứ như vậy, hằng hà sa số các con rắn, đủ loại kiểu dáng, đủ mọi màu sắc từ bốn phương tám hướng lao tới bên người Định Vân, bao vây hắc vào chính giữa ——

Định Vân vốn rất sợ loại bò sát trơn trượt, lại lạnh như băng này. Nhìn thấy tình cảnh diễn ra trước mắt y hết như một thước phim kinh dị, hắc đã sớm cứng cả người, muốn động cũng không thể động được.

Ồ... Cứu cứu ta...

Gấu..gấu... Đới Nhạc! Ngươi mau tới cứu ta! Ta không muốn chết... Ta còn có thật nhiều điều muốn nói với ngươi..Ồ... Ngươi mau tới a!

Vị vương tử đáng thương ở trong lòng không ngừng kêu khóc!

“Uy, tiểu lục, ngươi có để ý không, hình như tiểu mỹ nhân này trông rất quen mặt?” Tiểu hắc xà nhìn thấy hắc có điểm khá quen mặt.

“Có sao? Ta nhiều năm chưa gặp qua nhân loại, có điểm nhận không được, ta nghĩ bọn họ đều giống nhau cả thôi.” Tiểu lục xà lắc đầu.

“Nga, tiểu hắc, chán ngươi quá, cần chi phải quan tâm đến hình dạng của hắc, sau khi nuốt vào thì chẳng phải mọi thứ đều như nhau sao?” Tiểu hôi xà không cho là đúng liền nói.

“Điều không phải a, ta vẫn thấy lạ lẫm, có muốn thỉnh gia gia ra nhìn xem không?” Tiểu hắc nghĩ nên thận trọng thì tốt hơn.

“Không cần đâu, gia gia niên kỷ lớn, không nên quấy rối người, chúng ta cứ để giành bộ vị mềm nhất cho gia gia ăn là được rồi.”

“Đúng đúng, tiểu hôi nói rất đúng. Chúng ta nên xử lý nhanh một chút!”

Ngay khi chúng xà xoa tay, chuẩn bị thưởng thức đại tiệc, đột nhiên có một tiếng rống to vang lên, giữa đường nhảy ra một nam nhân, y nhanh như chớp đem ‘món thực phẩm tươi ngon’ của bọn họ ôm vào lòng.

“A a a ——! Thật đáng chết!”

“Đúng vậy, là ai a, rõ như ban ngày mà dám đi ăn cướp a, thực sự là không biết phép tắc gì cả!”

“Đúng, chúng ta nhất định không buông tha cho y!”

Chúng xà vừa xúc động vừa phẫn nộ, cộng đồng quyết định lên án công khai cái loại hành vi ‘Cướp đoạt tài sản’ trắng trợn này.

Nhưng khi bọn chúng quay đầu nhìn lại, thấy rõ tướng mạo của tên tội phạm, thì tất cả đều ngây dại!

“Đây.. đây không phải là vua của chúng ta sao?”

Nam nhân vóc người cường tráng cao to, bộ râu hầu như che khuất đi nửa khuôn mặt, nhưng chúng xà vừa liếc mắt một cái liền phát hiện đây chính là vị chủ nhân mà bọn chúng luôn sùng bái.

“Ô... Vua của chúng ta rốt cục đã sống lại rồi...”

“Vương thượng, chúng ta rất nhớ người a...”

Chúng xà vừa khóc vừa tiến sát đến bên cạnh chân của nam nhân.

Đáng tiếc Đới Nhạc dù có lợi hại thế nào cũng nghe không hiểu được xà ngữ, y cùng Định Vân nhìn mãi cũng chỉ thấy đó là một hình ảnh kinh khủng——

“Ô... Gấu thúi, chúng ta nhất định trốn không thoát rồi, xin lỗi, đều là do ta hại người...” Định Vân gục đầu vào lòng y, thương tâm nói.

Tuy rằng trong lòng, hắn rất mong được nam nhân đến cứu, thế nhưng nghĩ đến việc bởi vì đến cứu mình mà y bị thiệt mạng, ngực nhất thời khổ sở không ngớt.

Đới Nhạc cũng biết, ngày hôm nay hai người bọn họ có lẽ không thể thoát khỏi kiếp nạn này.

Nhìn vào đám rắn đang bò đến bên chân, y nhận ra đó chính là loại “Ma màu độc xà”! Kỳ độc của bọn chúng luôn khiến kẻ khác kinh hồn táng đảm, chỉ cần bị nó cắn thì trong ba giây sau sẽ phải chết....Xem ra đã không còn hy vọng nữa rồi.

Nhưng trong lòng Đới Nhạc ngược lại không có một tia hối hận hoặc sợ hãi, y còn cười trêu chọc Định Vân: “Tiểu hồ ly, người khiến ta phải chết ở chỗ này, khi tới hoàng tuyền, người phải hảo hảo bồi thường ta, ta sẽ cho người làm tiểu thư đồng.”

Định Vân nhất thời nín khóc, cái gì là thương tâm hay tự trách, tất cả đều bay đến chín tầng mây: “Người là con gấu thúi! Muốn bản vương làm thư đồng hả? Người nằm mơ đi! Kẻ phải bồi thường là người a, bản vương đã bị người thượng không công, vậy mà còn dám bắt ta bồi thường?”

Lời này vừa nói ra, cả hai đều ngây ngẩn cả người!

Thôi chết rồi! Ta sao lại có thể nói ra! Định Vân ảo não, thật hận không tự thưởng cho mình một bạt tai.

“Người nói cái gì? Tiểu hồ ly, người bị ta thượng?” Đới Nhạc cảm thấy có điểm khó hiểu: “Ta thượng người hồi nào? Người mộng xuân sao?”

“Con gấu chết! Con gấu thúi!”

Định Vân nghe vậy thì liền quyền đâm cước đá: “Người đem đó ở thác nước đã cưỡng gian bản vương, người còn dám trốn tránh trách nhiệm!”

“Cái gì?” Đới Nhạc chỉ biết há hốc mồm nhìn hắn.

Nguyên lai ngày hôm đó y thực sự đã bị trúng độc của “Hựu mộng hoa”? Khó trách y luôn nghĩ không ra mình đã quên mất điều gì, trong đầu lâu lâu lại hiện lên vài hình ảnh tình sắc...

Trời ạ, y đã cưỡng bạo hắn, thực sự là tội đáng chết vạn lần! Thảo nào tiểu hồ ly lại ghét y như thế.

“Xin lỗi, tiểu hồ ly, ta thực sự là không cố ý, người giết ta là được rồi.”

Đới Nhạc tự trách chính mình, liền lấy ra một tiểu đao sắc bén từ trong lưng quần, đặt vào trên tay của hắn.

“Gấu chết! Gấu ngu! Ai nói bản vương muốn giết người?” Định Vân khóc thét lên, lập tức vút cây đao nhỏ xuống đất!

“Đừng khóc mà...” Đới Nhạc thấy hai hàng nước mắt của hắn, liền yêu thương ôm hắn vào lòng: “Đều là do ta bất hảo, người đừng khóc mà.”

“Ô... Ta hận chết người... Hận chết người... Gấu thúi! Gấu ngốc!”

Vương tử trong miệng tuy rằng chửi người ta rất hung hăng, nhưng hai tay không biết từ lúc nào lại gắt gao ôm sát thắt lưng của nam nhân.

Triệt để quên đi vị trí và hiểm cảnh, hai người ôm nhau thật lâu, lần đầu tiên cảm giác được tình yêu sâu sắc

“Tiểu hồ ly...” Đới Nhạc nâng khuôn mặt còn xinh đẹp hơn so với nữ nhân của hắn lên, nhẹ nhàng nói: “Ta vẫn luôn muốn người...”

Vương tử đỏ rần cả mặt.”Tại... chỗ này sao?”

“Không phải ở đây thì còn ở đâu? Có thể sau một khắc nữa chúng ta sẽ chết. Người có sợ không?”

“Bản vương không sợ, lá gan của ta rất lớn.” Định Vân cũng không sợ chết, liền mạnh miệng đáp trả.

Thật kỳ quái, vì bên cạnh có gấu thú, nên hắn một điểm cũng không sợ.

“Nguyên lai tiểu hồ ly của ta dũng cảm như thế a, vậy lần trước có phải là ta đã khiến cho người sợ đến chết khiếp hay không?”

Đới Nhạc cười cười.

“Na... Nào có? Đó là do bản vương không muốn nói mà thôi.”

“Đúng đúng, tiểu hồ ly của ta có lá gan lớn nhất.” Đới Nhạc cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi cánh hoa mềm mại của hắn.

“Ai chuẩn cho người hôn bản vương?” Định Vân đỏ mặt đánh y một cái.

“Ta đây không hôn trộm mà là quang minh chính đại hôn người, có sao không nào?” Nam nhân nói xong, lại tiếp tục hung hăng hôn xuống phía dưới ——

“Ô, ô, ân ——” vương tử ban đầu còn hơi từ chối một chút, nhưng một lúc sau, đã hoàn toàn xụi lơ trong lòng nam nhân...

Chúng xà đứng ở một bên, cùng xem phim tình cảm đến mực trừng khẩu ngọc, đầu lưỡi lệch qua một bên, lộ cả ra ngoài mà cũng không hề hay biết.

“Tiểu lục, ta rốt cục đã nhớ ra tiểu mỹ nhân này giống ai rồi.”

Tiểu hắc xà hai mắt đăm đăm, ngơ ngác nói.

“Chúng ta không nên quấy rối vương thượng cùng vợ của y thân thiết a.”

“Đúng, chúng ta nên đi về nhà ngủ.”

Cứ như vậy, sau khi hai nam nhân kết thúc nụ nồng nhiệt của mình, mới phát hiện bọn rắn chung quanh đã rút lui không còn một mống, hai người chỉ biết nhìn nhau, không khỏi kinh ngạc ...

7. Chương 7

Cao Già thánh quốc....

“Hạnh ân... A a...”

Một nam nhân hình thể gầy yếu, toàn thân xích lỏa, đang nằm trên chiếc giường lớn nơi tẩm cung, bị một người một báo tiền hậu giáp kích. (một người ở đằng trước, còn một con báo thì ở đằng sau á.)

Hắc báo hạ thân thô to có chứa nhiều gai nhọn sắc sù, đang thật sâu đâm vào thịt huyết mềm mại của nam nhân, kịch liệt luật động.

“A a... Sâu quá... sâu quá... Thần... nhẹ một chút... Ta chết mất...”

Lâm Đạm Chi bắt giắc thốt ra khốc âm yêu kiều, toàn thân vận vẹo liên tục.

“Tiểu Chi Chi hắn là thích muốn chết mới đúng chứ.”

Tử Lãm cười cười, nắm lấy tóc của nam nhân, khiến cho hắn ngẩng đầu lên nhìn mình: “Thịt heo lớn của ca ca có làm cho nơi đó thoải mái không a? Nếu như không có, Vậy sẽ đến phiên ta cắn vào nha? Tiểu Chi Chi?”

“Ồ... Không nên... Các người toàn là khi dễ ta... Ta sẽ ngắt mất thôi...”

Lâm Đạm Chi bị hai tên sắc báo kia thay phiên nhau chà đạp, không biết đã bao nhiêu lần rồi, thân thể hắn dạo này thường hay mệt mỏi, thực sự là có điểm ăn không tiêu.

“Thế nhưng cái miệng nhỏ bên dưới của người thật *** dâng, nếu thịt heo bồng của ta không cắn vào, thì nó sẽ không chịu thỏa mãn đâu, tiểu Chi Chi, người nói ta phải làm sao bây giờ?”

Tử Lãm nói xong thì tà tà cười.

“Ồ... Không nên...”

Lâm Đạm Chi bắt đầu vươn đầu lưỡi ra, liếm lên môi của Tử Lãm: “Lãm, người tha ta đi, ta dùng miệng giúp người hút ra có được hay không?”

Nghe tâm can bảo bối nói ra những lời van xin gợi cảm như vậy, máu mũi của nam nhân thiếu chút nữa đã cuồn phun ra ngoài.

“Tiểu tao hóa, thì ra là muốn nuốt con thịt sao? Hảo, lần này sẽ để cho người hút đến sướng miệng luôn!”

Tử Lãm quỳ gối trên giường, bắt đầu cầm lấy phần thân đen bóng, đưa đến bên mép của hắn..

Lâm Đạm Chi thành thạo há miệng, tiếp thu tính khí to lớn của nam nhân, bắt đầu ra sức hút.

“Úc úc úc —— Thích muốn chết —— kĩ thuật của người càng lúc càng lợi hại nha —— mau dùng lực hút đi ——”

Tử Lãm phát sinh tiếng hò hét thống khoái.

Tử Thần đang trong hình dạng hắc báo, thấy đệ đệ sung sướng đến như vậy, cũng tăng nhanh tốc độ đóng đưa thất lưng của dã thú, một chút lại một chút, như muốn hung hăng thao chết cái tiểu huyết *** loạn kia ——

“Ngô ân ân ——” Sự âu yếm của con báo dường như đã chạm trúng tử huyết của hắn, Lâm Đạm Chi bị thao đến mức thân thể không ngừng điên cuồng co quắp lại ——

Tử Lãm thấy bảo bối của y sắp bắn, đột nhiên rút tính khí từ trong miệng hắn ra, hung hăng chà xát lên mặt của hắn, ngay sau đó, một luồng dịch thể nhanh chóng bắn ra, phủ đầy trên mặt đối phương...

Từ hốc mũi truyền đến hương vị tinh nùng, khiến cho cảm giác *** loạn càng thêm sâu sắc, Lâm Đạm Chi cũng sớm tiến lên đến đỉnh, hắn liền hét chói tai: —— “a a a —— ta cũng bắn ——”

Tính khí bị tràng bích của nam nhân kịch liệt co rút, hút chặt đến mức dục tiên dục tử, Tử Thần liền hung hăng đẩy mạnh vào tận bên trong, cũng ngứa cổ ra, ngao ngao kêu lớn rồi mới bắn tinh ...

Lâm Đạm Chi toàn thân vô lực, ngã vào trong lòng của báo báo, mặc cho con dã thú kia không ngừng phun dịch thể tràn ngập trong ruột của hắn...

“Hanh...ân... Không nên bắn nữa, mau rút ra... bao tử bị trướng đến chết mất...”

“Tiểu Chi Chi, người cũng biết dịch thể của báo đặc biệt nhiều mà, thời gian bắn tinh cũng đặc biệt lâu, người bảo ca ca rút ra ngay thì làm sao có khả năng?”

Tử Lãm xấu xa cười cười: “Bảo bối đáng thương của ta, thực sự rất khó chịu sao? Ta hảo tâm làm cho người thoải mái nha.”

Tử Lãm đột nhiên vươn hai ngón tay ra, vuốt ve lên đầu nhũ sưng đỏ của hắn ——

“y a a ——” Lâm Đạm Chi bỗng đứng khom lưng hét lớn: “Đừng —— không nên đụng vào chỗ này ——”

Đầu vú của Lâm Đạm Chi không biết vì sao lại mẫn cảm như thế, khiến hắn thiếu chút nữa đã khóc nước nỏ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tử Lãm khẩn trương ôm lấy hân.

Bảo bối tiểu Chi Chi của bọn họ có thể nói là do một tay bọn họ huấn luyện, nên Tử Lãm thập phần hiểu rõ từng phản ứng của hân, thế nhưng dạo gần đây hân thực sự rất khác thường, đôi khi còn có phản ứng sinh lý kỳ quái, làm cho bọn họ không thể không lo lắng được.

Tử Thần cũng nhận ra sự bất thường của bảo bối, nên sau khi bắn tinh xong, y vội vã rút tính khí ra, lo lắng chạy đến trước mặt người yêu.

“Thần, đừng lo lắng, ta không sao.”

Lâm Đạm Chi dùng tay ôm lấy cổ y, vuốt ve lên lớp lông đen trơn tuột và nhu thuận của y.

Hắc báo cảm thấy bất an, cũng liếm liếm lên cổ của hân vài cái.

“Đã nói ta không sao, ta —— ai nha ——”

Lâm Đạm Chi còn chưa nói hết câu, đột nhiên hạ phúc cảm thấy một trận quặn đau, đau đến nỗi hân phải thất thanh kêu thảm thiết —— Tử Thần cùng Tử Lãm thấy thế quả thực vô cùng sợ hãi!

“Chi Chi, người làm sao vậy?!” Tử Thần cùng Tử Lãm ở hai bên, vội vàng ôm hân vào trong ngực, lo lắng vạn phần.

“ Bao tử... Bao tử đau quá...”

Mồ hôi lạnh, từng giọt từng giọt, không ngừng rơi xuống từ trên trán của Lâm Đạm Chi.

“Đừng sợ, bảo bối, người kiên nhẫn một chút, có ta và ca ca ở đây, người đừng sợ.” Tử Lãm vội vàng quay đầu ra ngoài cửa hô to: “Ngự y! Mau truyền ngự y cho bản vương!”

Hai vị vương tử vừa truyền lệnh xong, ngự y rất nhanh đã chạy đến nơi. Dưới ánh mắt theo dõi sát sao của Tử Thần và Tử Lãm, ngự y đành cẩn cẩn dục dục mà bắt mạch cho “Vương phi”.

“Như thế nào? Vương phi có khỏe không?” Tử Thần khó nén được sự khẩn trương trong lòng.

“Không thể nào... Điều này không thể nào...” Ngự y vẻ mặt thật sự rất kinh hãi, dường như không thể nào tin được chuyện đang xảy ra trước mắt..

Hai huynh đệ Tử Thần cùng Tử Lãm thấy biểu tình của ngự y như vậy, trái tim cũng sắp nhảy ra khỏi ***g ngực.

“Vương phi rốt cuộc sinh bệnh gì vậy?”

“Khởi bẩm vương tử, tại hạ... Tại hạ không dám nói...”

“Bản vương bảo người nói thì cứ nói, chi chi ngô ngô làm gì?”

Không chỉ Tử Thần cùng Tử Lãm cảm thấy lo lắng vạn phần, ngay cả Lâm Đạm Chi cũng cảm thấy sốt ruột gần chết.

“Nếu vương tử đã muốn nghe, thì thuộc hạ không thể không nói... theo mạch tượng mà thần vừa bắt được, Vương phi hân... Hân đã mang thai rồi!”

“Cái gì?!” Ba người trăm miệng nhưng đồng thời lại cùng thốt ra một lời nói.

Không lâu sau đó, tin tức về việc “Vương phi” thân là nam nhân nhưng lại mang trong mình huyết mạch của hoàng gia, đã loan ra khắp hoàng cung, không khác gì một quả bom tấn ——

.....

.....

Lúc này, Đới Nhạc cùng Định Vân vương tử đã yên lành rời khỏi “Bách xà ma trận”, nhưng trong lòng cả hai đều không khỏi hoài nghi về việc này.

“Gấu thúi ơi, người có thấy kỳ quái không, vì sao bọn rần kia lại để cho chúng ta đi dễ dàng như vậy?” Định Vân nghi hoặc hỏi.

“ Ta cũng vô pháp giải thích.” Đới Nhạc biết động vật đều có linh tính rất phi thường, bọn chúng làm như vậy nhất định là có đạo lý gì đó, nhưng y nghĩ đến nát óc cũng không thể nào nghĩ ra lý do.

“Mặc kệ, chúng ta còn phải tiếp tục đi về hướng Bắc, truy tìm “Cửu hồ thần điện” trọng yếu hơn, chúng ta nhất định phải nhanh lên một chút, cha ta tuy rằng càng già càng dẻo dai, thân thể rất tốt, nhưng ta cũng có điểm lo lắng cho ông ấy.” Đới Nhạc nhún nhún mày.

“ Ân, ta cũng mong ông ấy không xảy ra việc gì.”

“Nếu như cha ta biết con dâu quan tâm mình như thế, nhất định là rất hài lòng.” Đới Nhạc cười cười cầm tay hắn lên.

“Gấu thú! Người lại nói bậy cái gì vậy?” Định Vân vương tử dùng tiếng rống giận để che giấu biểu tình ngượng ngùng trên gương mặt của mình.

“Chúng ta đã động phòng rồi mà, lẽ nào người muốn chối bỏ?” Đới Nhạc trêu chọc nháy mắt mấy cái.

“Người ít làm bộ đi! Bản vương làm sao có thể thích con gấu thú như người!” Định Vân vẫn cố sống cố chết mà mạnh miệng.

“Thì ra người ghét ta như thế. Ta đã hiểu rồi, sau này ta sẽ không bao giờ ... đề cập đến chuyện này nữa là được. Aizz...” Đới Nhạc liền lộ ra một bộ biểu tình nản lòng thoái chí.

Vương tử thấy thế thì hơi nóng nảy một chút. “ Bản vương đâu có nói là ghét người.”

“Không sao đâu, người không cần an ủi ta, người đường đường là một vương tử, chỉ có ta là muốn trèo cao thôi, người yên tâm, Đới Nhạc ta sẽ không quẩn luyến lấy người nữa đâu.” Đới Nhạc buông tay hắn ra, ủ rũ một mình đi về phía trước.

Định Vân nghe y nói vậy thì vừa khổ sở vừa sốt ruột, hết lần này tới lần khác đều do bản tính sĩ diện của hắn làm hại, muốn hắn mở miệng thừa nhận là thích y, căn bản không có khả năng. Vậy mà con gấu thú còn bày đặt giận dỗi nữa chứ.

Cứ như vậy, hai người ai cũng không chịu mở miệng, đi cả một quãng đường dài cũng chẳng thốt ra lời nào.

Đến buổi tối, Đới Nhạc không tìm được sơn động để cư trú, không thể làm gì khác hơn là chọn đại một gốc đại thụ, lấy túi ngủ từ trong ba lô ra, đặt trên mặt đất. “ Người đêm nay cứ ngủ ở đây đi.”

“Ta ngủ ở đây, vậy người ngủ ở đâu?”

“ Ta tùy tiện dựa vào thân cây cũng có thể ngủ được.”

Trong lòng Định Vân tuy rất luyến tiếc khi thấy y làm như vậy, nhưng mồm vẫn thốt ra lời trái ngược: “ Túi ngủ này so với túi ngủ của bản vương kém hơn nhiều quá, vậy mà người cũng dùng được hả?”

“ Ta biết người là kim chi ngọc diệp, cho tới bây giờ đều luôn khinh thường ta, tất cả đều là do ta tự mình đa tình...” Đới Nhạc khổ sở cúi đầu, dùng hai tay để che lấy khuôn mặt.

“Ai nói bản vương khinh thường người, ta không có!” Định Vân thấy y thương tâm như thế, trong lòng tê rần, vội vã ngồi xuống bên cạnh y để dỗ ngọt: “ Người không có tự mình đa tình a, kỳ thực ta... Ta cũng rất thích người...”

“ Ha ha!” Đới Nhạc đột nhiên vươn tay ra ôm lấy hắn: “Tiểu hồ ly rốt cục cũng thừa nhận là thích ta nha.”

“Con gấu chết tiệt, con gấu đáng ghét!”

Định Vân vương tử phát giác mình vừa bị lừa, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng cắn lên bả vai của y: “ Người dám gạt ta, ta cắn chết người!”

“Hi, da ta dày lắm, người thích cắn thích nhéo thế nào cũng được.” Đới Nhạc còn giống như rất thoải mái, sờ lên mấy sợi tóc ngắn sắc nhu thuận của hắn.

“Ta phi! Cắn con gấu thô lậu như người, không chừng răng ngọc của bản vương cũng bị gãy luôn.”

Định Vân la lên, làm ra điệu bộ muốn phản đối lời nói của y.

“Tiểu hồ ly thật là khẩu thị tâm phi!”

Đới Nhạc sùng nịch nhéo nhéo lên cái mũi nhỏ khả ái của hắn: “Bất quá ta rất thích bộ dáng cật mạnh của ngươi.”

Từ trước đến nay, Định Vân vốn là một hoa hoa công tử, còn được xưng tụng là “Thánh quốc tứ công tử” vậy mà chỉ nghe nam nhân khen một câu như thế, trái tim hắn đã bắt đầu đập loạn xạ.

“Xi... cũng không phải chỉ có một mình ngươi thích a, thôi, bản vương muốn ngủ! Bỏ qua cho ngươi đó!”

Vương tử bá đạo, liền dùng cước đá văng nam nhân sang một bên, một mình độc chiếm chiếc túi ngủ.

“Ai, sao ta lại thích tiểu hồ ly hung hăng như thế a.”

Đới Nhạc thở dài: “Đáng thương a, đêm nay ta đành phải nằm một mình, đối mặt với sự giá lạnh, có thể buổi tối ta sẽ bị đông chết ở chỗ này, không thể nhìn thấy ánh mặt trời của ngày mai... Aizzz...”

Biết rõ là nam nhân cũng đã rất mệt nhọc, Định Vân khẽ thở dài, tuy đường đường là một vương tử nhưng hắn cũng vô pháp chống lại ái tình a.

Định Vân hạ giọng, âm thanh vừa đủ để cho nam nhân nghe thấy. “... Gấu, muốn ngủ thì mau lại đây.”

Đới Nhạc mắt thấy gian kế đã thành công, lập tức mừng rỡ chui vào trong túi, từ phía sau ôm chặt lấy tiểu hồ ly khả ái của mình.

“Ân... Ôm tiểu hồ ly thật thoải mái nga..”

Định Vân dựa vào ***g ngực rắn chắc của nam nhân cũng thoải mái đến mức muốn rên rỉ, nhưng cái miệng của hắn vẫn tiếp tục nói cứng: “Hanh, bản vương chỉ sợ ngươi bị đông chết ở chỗ này, mất công ta phải nhặt xác, mới miễn cưỡng cho ngươi ngủ chung, ngươi đừng hiểu sai.”

Đới Nhạc hiện tại đã biết rõ nhược điểm của tiểu hồ ly chính là miệng nhưng nhẹ dạ, đương nhiên cũng không để tâm: “Dạ, dạ, có muốn ta tạ chủ long ân hay không a?”

“Ba hoa! Mau ngủ đi, gấu thúi. Ngày mai nếu không thức dậy nổi, ta sẽ bỏ ngươi lại.”

Những lời này không phải trước đây đều là do y nói sao? Bây giờ lại bị tiểu hồ ly dùng để hăm dọa. Đới Nhạc không khỏi cảm thấy buồn cười.

Bên cạnh đồng lửa ấm áp, hai nam nhân gắt gao quấn lấy nhau, trên miệng mang theo nụ cười hạnh phúc, dần dần chìm vào giấc mộng đẹp...

Hừng đông, hai người lại tiếp tục đi về hướng Bắc, Đới Nhạc dọc theo đường đi còn nhân cơ hội giáo dục cho vương tử một ít kỹ xảo dã ngoại cầu sinh.

“Đầu tiên phải biết cách phân rõ phương hướng. Nếu như trên người ngươi không có kim chỉ nam hoặc la bàn, thì nên quan sát chu vi của thực vật. Cây cối, bên phía tán lá rậm rạp chính là phía Nam, bên thưa thớt chính là phía Bắc. Ngoài ra, cũng có thể dựa vào vòng tuổi của cây để phân biệt phương hướng. Vòng tuổi ít thì chính là phía nam, vòng tuổi dày đặc chính là phía bắc. Vào ban đêm, có thể quan sát sao bắc cực, nó nằm ở chỗ nào thì chỗ đó chính là phương Bắc.”

“Còn về vấn đề nguồn nước. Nếu như vùng phụ cận không có sông hay suối, thì có thể dùng đến cây chuối tây.”

Đới Nhạc chỉ tay vào một cái cây ở cách đó không xa: “Loại thực vật này bên trong có chứa một lượng nước rất lớn, chỉ cần dùng dao chặt đứt phần gốc, sẽ có dịch thể tinh khiết từ bên trong chảy ra, thân chuối tây cũng có thể ăn được, lúc cạn lương thực thì dùng đỡ, sẽ không lo chết đói.”

Kế tiếp nam nhân còn dạy hắn làm sao để chọn được nơi trú ẩn an toàn, làm sao tìm được củi gỗ để nhóm lửa.

Định Vân vương tử luôn luôn yêu thương và lưu luyến Pa-ri, đối với trang phục hoa lệ thì mới cảm thấy hứng thú, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng nghĩ đến việc học cái gì gọi là kỹ thuật dã ngoại cầu sinh,

nhưng sau khi nghe qua nam nhân giảng giải, hắn cũng cảm thấy rất hứng thú, không khỏi chăm chú lắng nghe...

“Tiểu hồ ly, ta nói này giờ, ngươi rốt cuộc có nghe rõ không?”

“Nhiều lời vô ích, chuyện đơn giản như vậy, bản vương vừa nghe thì đã biết, có gì khó đâu?”

Định Vân không phục, dùng hai tay chống lên hai bên hông.

“Hảo, vậy hiện tại ngươi sẽ phụ trách phần kiểm củi để đốt nhé.”

“A?” Vương tử nghe xong thì thập phần sửng sốt.

“Ngươi không phải nói là rất đơn giản sao? Lẽ nào ngươi không biết làm?” Đới Nhạc giả vờ kinh ngạc nhìn hắn.

“Đương nhiên là không phải”

Định Vân vương tử là loại người nếu có chết thì cũng phải chết trong sĩ diện, đương nhiên hắn liền vội vã phủ nhận.

“Vậy công tác thần thánh này sẽ giao cho ngươi a, tiểu hồ ly thông minh.”

Đới Nhạc xấu xa cười cợt.

“Hanh, làm thì làm, ai sợ ai a!”

Thái dương trên cao tỏa xuống ánh nắng gay gắt, vương tử tôn quý mồ hôi tuôn như mưa, khom người xuống để nhặt mấy nhánh cây khô rơi vãi trên mặt đất, trong lòng cũng không quên lăng mạ cái tên nam nhân đáng ghét kia. Con gấu thúi, dám bắt bản vương đi làm cái công việc thấp kém này, nếu là người khác, bản vương đã ban thưởng cho hắn tội dám bắt kính với hoàng thất rồi, cho hắn chết rục ở trong tù luôn! Rõ ràng là không cam tâm tình nguyện, nhưng chính vương tử cũng không minh bạch, vì sao hắn lại phải làm theo chỉ thị của nam nhân kia.

Lê lét tấm thân mệt mỏi, cuối cùng hắn cũng kiếm được một đồng cành cây loạn thất bát tao...Định Vân vương tử thở hổn hển, tiêu sái quay về gốc cây đại thụ, nơi nghỉ ngơi của bọn họ.

“Ta mang về rồi đây.”

“ Ân, để ta xem tiểu hồ ly tìm được cái gì.”

Đới Nhạc nhất nhất kiểm tra: “ Cái này không được! Cái này cũng không được, cái này càng không được!”

Thấy nam nhân vừa nói vừa vứt hết đồng củi mà hắn đã khổ sở tìm kiếm, Định Vân nhất thời nổi nóng: “Cái này không được, cái kia cũng không được, gấu chết! Ngươi cố ý muốn phá ta đúng không?”

“Sáng nay ta đã nói với ngươi. Ngươi căn bản không chịu nhớ kỹ. Gõ dùng để nhóm lửa cần phải thật khô ráo, như là các cành cây khô ấy. Nếu có khả năng thì nên tìm loại cây to, như vậy thời gian nó cháy sẽ lâu hơn, lửa lại lớn nữa. Nghìn vạn lần không nên tìm những thanh củi gỗ nằm trên mặt đất, loại này khá ẩm ướt, không thể đốt được, hơn nữa khói sẽ khiến chúng ta bị ngộp thở. Như vậy đã hiểu chưa?”

“Sao phiền vậy, lần sau ngươi nên mang theo bình gaz đi nha.” Định Vân vương tử tức giận nói.

Đới Nhạc nghe vậy thì thiếu chút nữa đã bật cười: “ Được rồi, ngươi chịu khó đi thêm một lần nữa vậy.”

“Cái gì? Lại đi tìm nữa sao? Bản vương không đi!”

Định Vân liền xoay người sang chỗ khác, không thèm nhìn mặt y nữa.

“Được rồi, thật đáng tiếc, như vậy chúng ta sẽ không thể nhóm lửa nướng thịt, ta vừa dùng bẫy rập bắt được một con chim trĩ phì nộn nga.”

Đới Nhạc giả vờ đáng tiếc thở dài.

Oa, chim trĩ? Hảo muốn ăn.

Đã liên tục nhiều tuần không được ăn thịt, trong bụng toàn là lương khô, vương tử vừa nghe đến chim trĩ thì nước bọt liên chảy ròng ròng.

“Thôi được... Để ta đi thêm lần nữa vậy.”

“Vậy mới ngoan.” Đới Nhạc cười cười, hôn lên má hắn một cái.

Lần thứ hai đi kiếm củi trở về, Định Vân vương tử mồ hôi đầm đìa, may mắn lần này được nam nhân khen ngợi, hắn vui vẻ đến mức thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

“Hảo, hiện tại ngươi đi nhóm lửa đi.”

Đới Nhạc ngồi một chỗ, bắt đầu ra lệnh cho hắn.

“A? Không được đâu, ta mệt mỏi quá hà, ngày mai lại học tiếp có được không?”

Định Vân chớp chớp đôi mắt phượng mê người, thương cảm hề hề mà nhìn y.

Tuy rằng Đới Nhạc rất muốn loại bỏ tập tính kiêu căng của hắn, nhưng việc này cũng không phải chỉ trong một sớm một chiều là có thể làm được, huống chi nhìn thấy tiểu hồ ly ngày hôm nay quả thực đã rất mê đắm, khiến y cũng có điểm yêu thương.

“hảo hảo, ngày hôm nay ta sẽ làm mẫu một lần, ngày mai đến ngươi nha.”

“Hi, vậy ngươi mau nhóm lửa đi, ta muốn ăn gà nướng!”

“Hảo hảo, tiểu quỷ tham ăn!”

Đới Nhạc sủng nịch cười cười.

Động tác nhóm lửa nướng thịt của y vô cùng thành thạo, không bao lâu đã có ngay một món thịt nướng thơm phức cùng với lớp da giòn rộm.

“Oa, ta muốn ăn! Ta muốn ăn!” Định Vân vừa nhìn thấy đã thèm nhỏ dãi, vươn hai tay ra muốn giựt lấy.

“Không được!” Đới Nhạc lấy cành cây đánh nhẹ lên mu bàn tay của hắn một cái.

“A, gấu thú! Sao ngươi lại đánh ta?” Định Vân tức giận trừng mắt nhìn y.

“Ta vừa nướng xong, chưa kịp ăn, sao ngươi dám ăn trước? Không lịch sự gì cả. Ta không phải là người hầu của ngươi đâu nha.”

Đới Nhạc muốn nhân cơ hội này để giáo huấn tiểu hồ ly một chút, nếu không, về sau, khi hai người ở chung sẽ có nhiều điều trở ngại.

Định Vân tuy rằng từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, nhưng cũng không phải là một người sở sàng, nghe nam nhân nói cũng có đạo lý, Vì vậy cố nuốt nước bọt, giả vờ cao giọng: “Được rồi, bản vương sẽ cho ngươi ăn trước.”

“Vậy mới là bảo bối ngoan của ta.” Đới Nhạc vui mừng ôm hắn vào lòng,: “Đút ta ăn, có được hay không?”

Định Vân lần đầu tiên nghe được nam nhân gọi mình là bảo bối, vui vẻ đến nỗi trái tim đập bịch bịch, nhưng ngoài miệng vẫn cậy mạnh: “Ngươi bắt ta đút ngươi ăn à? Ngươi nằm mơ đi.”

“Xem như là hôn nhẹ ông xã một cái thôi mà.” Đới Nhạc cười cười, hôn lên cổ của hắn.

“Ngươi không biết xấu hổ!”

Vương tử đỏ mặt lên: “Ai thèm cưới ngươi? Là ngươi cường bạo bản vương! Ta là bị ngươi ép buộc. Nghe rõ chưa?”

“Dạ dạ, đều là do ta bất hảo. Nhưng trong đầu ta vẫn còn lưu lại một ít ký ức quý giá đó nha, ta nhớ rõ hôm đó tiểu hồ ly một mực điều cái miệng lên để phối hợp với ta mà.”

“Bản vương không có!”

Lần này mặt của vương tử còn đỏ lợi hại hơn: “Người là con gấu thú hay nói bậy, nói xấu nhân cách của bản vương.”

“Điều cái mông và nhân cách thì có quan hệ gì?”

Đới Nhạc thật sự là không thể hiểu được suy nghĩ của hắn

“Gấu thú, người không được nói nữa.”

Thấy mặt của tiểu hồ ly đỏ đến mức sắp xuất huyết, Đới Nhạc cười ha ha.

“Hảo hảo, không đùa người nữa, ngày hôm nay ta sẽ phục vụ cho tiểu hồ ly khả ái của ta nha.”

Đới Nhạc cẩn cẩn dục dục kéo xuống một cái đùi gà nộn thịt, đưa tới bên miệng của hắn.

“Đây, mở miệng ra.”

Vương tử từ nhỏ đã được hầu hạ thành thói quen, đối với loại động tác này hắn là không xa lạ, nhưng chẳng hiểu vì sao khi thấy nam nhân làm như vậy, trái tim hắn lại không khống chế được sự khấn trương.

“Tiểu hồ ly, vì sao lại không ăn? Sợ nóng à? Hay là muốn ta dùng miệng để hạ nhiệt độ rồi mới mớm cho người.”

“A a a ——! Người biến thái!”

Định Vân sợ đến kêu to, vội vã đoạt lấy cái đùi gà: “Bản vương tự ăn, không cần người làm gà mẹ đâu!”

“Thực sự là hảo tâm nhưng lại không được hảo báo a.”

“Người còn không chịu để yên a? Cầm miệng ăn đi. Nếu không thì bản vương sẽ ăn luôn kê (gà) của người!”

“Muốn ăn ‘kê’ của ta? Nói như vậy, người rất thích ăn ‘kê’ đúng không?”

Đới Nhạc tà tà cười, một câu nhưng có hai ý nghĩa.

“Đúng vậy, rất thơm ngon a.” Vương tử vẫn không phát hiện đó là một cái bẫy, còn ngây ngốc hỏi y: “Sao lại hỏi như vậy? Không muốn bản vương ăn kê của người sao? Quý hẹp hòi!”

“Nga, không, không, ta còn hoan nghênh người tới ăn, mặc kệ muốn bao nhiêu, chỉ cần bảo bối của ta nói một câu, ta sẽ chuẩn bị ‘Cự phách kê kê’ thật tốt để chiêu đãi người.”

Định Vân vương tử nghe đến đó thì mới bừng tỉnh đại ngộ, lộ ra khuôn mặt tuần tú đỏ bừng: “Con gấu chết tiệt này! Bản vương giết người!”

“Ha ha, lai a, đuổi theo ta nè.”

Thể lực của Đới Nhạc vốn đã trải qua trường kỳ huấn luyện, Định Vân thì sức khỏe yếu nên không cách nào đuổi kịp y. Bất quá trong lúc hai người đang đuổi bắt lẫn nhau, nam nhân thông minh liền giả bộ té ngã, khiến cho tiểu hồ ly tự chui đầu vào lưới——

“Ha ha, bản vương bắt được người rồi nha!” Vương tử đắc ý chạy đến, đè lên người của nam nhân.

“Là ta bắt được tiểu hồ ly mới đúng.”

Đới Nhạc liền xoay chuyển tình thế, ôm lấy vương tử, ấn cả người hắn xuống dưới đất——

“A a a —— gấu thú, mau đứng lên, nặng muốn chết!”

“Đợi hôn người xong thì ta sẽ đứng lên.”

Đới Nhạc cũng không để ý đến vương tử đang ra sức chống cự, liền hung hăng hôn lên môi hắn ——

Nam nhân khí thế ngất trời, hận không thể một phát nuốt ngay tiểu hồ ly khả ái vào trong bụng, nếu không phải vì ấn tượng đầu tiên giữa bọn họ quá mức ác liệt, Đới Nhạc đã sớm ăn tươi hắn rồi.

Khuôn mặt non mịn của Định Vân bị râu của nam nhân đâm vào vừa đau vừa ngứa ngáy, nhịn không được oán giận: “Gấu thú, râu của người cứng quá, đâm đau muốn chết a.”

Đới Nhạc thấy làn da non nớt của tiểu hồ ly bị ửng đỏ một mảnh, không nhịn được yêu thương.: “Từ nay về sau ta sẽ không để râu nữa là được.”

“Thực chứ?” Định Vân thấy nam nhân vì hắn mà chịu thay đổi, tuy rằng chỉ là một việc nhỏ, nhưng ngược lại vui vẻ không ngờ.

“Có thực hay không thì người rất nhanh sẽ biết thôi.”

Đới Nhạc nở một nụ cười thần bí....

8. Chương 8

Ngày hôm sau, trời vừa tảng sáng, nếu là ở thế giới văn minh, Định Vân không ngủ đến khi mặt trời lên cao thì tuyệt đối sẽ không rời giường, nhưng gần đây hắn đã được nam nhân ma quỷ kia huấn luyện nhuần nhuyễn, nên đã tự động tỉnh lại.

Theo thói quen, Định Vân vươn tay ra nắm lấy bàn tay to của nam nhân đang khoát trên lưng hắn, miệng ngáp dài một cái: “Gấu thúi a, để ta đứng lên, ta muốn đi tiểu.”

Nhưng nam nhân không có mấy may di động.

Định Vân nhận không được liền xoay người lại, đánh y một cái: “Là heo a, ngủ say như chết vậy.”

“Ta không ngủ a, không tin người xem nè.” Nam nhân đột nhiên đưa mặt đến trước mắt hắn.

“A a a ...”

Định Vân phát sinh một tiếng thét chói tai, liền nhảy dựng lên: “Người... Người là ai?!”

Ở trước mặt hắn là một nam nhân ngũ quan nhẹ nhàng khoan khoái tuần lãng, cao to mê người, căn bản là hoàn toàn khác hắn với con gấu vừa bắt vừa thôi yếu đuối của hắn.

“Người... Người vì sao lại mặc y phục của Đới Nhạc? Người đã làm gì y rồi?”

Định Vân nghĩ đến việc người yêu của mình có thể đã bị kẻ này bắt cóc, không khỏi gấp đến độ khóc nức lên: “Ô... Bản vương có rất nhiều tiền, toàn bộ đều cho người, người nghìn vạn lần không nên thương tổn y, làm ơn thả y ra có được hay không? Ta cái gì cũng đều cho người... Ô...”

“Mẹ của ta ơi, tiểu hồ ly, người cũng không nên làm to chuyện lên như vậy chứ? Ta chỉ là cạo râu mép thôi mà, không lẽ lại nghiêm trọng thế sao?” Đới Nhạc bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã.

“Nhìn cho rõ nè, ta là Đới Nhạc đây!”

Định Vân vương tử ngây ngẩn cả người, vài tia nước vẫn còn đảo quanh hốc mắt: “Người là gấu thúi sao?”

Nhưng nam nhân trước mắt này quả thực là đẹp trai muốn chết, tuyệt đối không giống với gấu thúi mà.

Định Vân vương tử lần thứ hai cắn cắn dục dục hỏi lại: “Người thật là Đới Nhạc sao?”

“Hôn thử một cái là sẽ biết ngay mà.”

Đới Nhạc tà tà cười, ôm cổ tiểu hồ ly, hung hăng hôn lên môi của hắn——

“Ngô ân... ân...”

Định Vân bị nam nhân hôn đến mức đầu óc choáng váng, phát sinh tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Bây giờ thì đã biết chắc chắn đây chính là nam nhân của mình a! Cũng chỉ có y, mới có thể khiến hắn mê muội như vậy.

“Người thấy khuôn mặt của ta ra sao a, tiểu hồ ly?” nam nhân dùng ngón cái vuốt ve lên đôi môi mềm mại của hắn, cười cười hỏi.

“Xấu muốn chết!” Vương tử điện hạ khẩu thị tâm phi liền há mồm cắn y một ngụm: “Chung quanh bản vương thiếu gì tuần nam mỹ nữ khả ái hơn người, người chỉ đáng xếp vào hàng thứ một nghìn thôi.”

“Vâng vâng, ta biết là dung mạo mình không dễ nhìn. Nhưng tục ngữ có câu, lập gia đình thì nên tìm lão công xấu mà.” Đới Nhạc cường lực tự đề cử bản thân.

“Ai nói là sẽ gả cho ngươi? Ngươi nằm mơ vừa thôi! Bản vương không hề thích ngươi.”

“Phải không đó? Vừa nãy không biết là ai đã nghĩ là ta bị bắt cóc, còn khóc lóc cầu xin thả ta ra, thực sự hảo si tình nga.”

Đới Nhạc giả vờ cảm động nhú nhú hai khóe mắt.

“Con gấu chết tiệt! Ngươi dám cười ta! Bản vương giết ngươi!”

Hai người lại bắt đầu ngươi truy ta đuổi, chạy loanh quanh trong khu rừng hoang vu, cố gắng tận hưởng khoảng thời gian ngọt ngào của những người đang yêu nhau...

Hai người cả ngày cãi nhau ầm ĩ, vừa dắt tay nhau tiến về phía Bắc, đi suốt hai ngày, rốt cục cũng tìm được vị trí của “Cửu hồ thần điện” ở trên bản đồ.

Bất quá, điều khiến cho bọn họ thất vọng chính là trước mắt chỉ có một tòa núi nhỏ trụi lủi, căn bản không phải là tòa thần điện hùng vĩ do vị đế vương si tình trong truyền thuyết xây dựng nên.

““Cửu hồ thần điện” nhất định là nằm trên toà núi này.” Đới Nhạc hơi nhíu mày.

“Thế nhưng một cánh cửa nhỏ cũng không có, chúng ta làm sao bây giờ?”

Định Vân vương tử nhìn trái nhìn phải xem xét, nhưng cũng nhìn không thấy một lối ra vào nào.

“Cũng không cần vội, chúng ta đi đến các vùng phụ cận xem có tìm thấy cha ta không.

“Hảo.”

Vì không biết bảo địa của “Cửu hồ thần điện” có bố trí hệ thống cơ quan hay bẫy gì không, Đới Nhạc âu yếm để tiểu hồ ly đi theo phía sau của mình, cả hai cẩn cẩn dực dực xem xét chung quanh vùng núi nhỏ.

“Di, gấu thúi ơi, ngươi có ngửi thấy một mùi hương kỳ quái hay không?” Cái loại vị đạo thối thối này khiến Định Vân vương tử không chịu được mà phải dùng tay xiết chặt mũi lại.

“Có, ta ngửi thấy...” Đới Nhạc bất đắc dĩ thở dài. “Đi thôi, tiểu hồ ly, đi theo mùi này là có thể tìm được người chúng ta muốn tìm.”

“A? Vì sao lại thế?” Định Vân không thể giải thích được lời của y.

“Cứ theo ta thì sẽ biết.” Đới Nhạc nắm tay hắn, tiếp tục đi về phía trước.

Khi bọn họ đến gần vùng phát sinh mùi hôi thối kia, vương tử điện hạ đáng thương của chúng ta lập tức há hốc mồm.

Có một cục thù lù to đen, đang ngồi ở dưới gốc cây đại thụ, nhìn thoáng qua không khác gì khuôn mẫu của ‘Gấu Thúi’ trước đây.

“Tiểu hồ ly, ngươi hãy trốn đi, khi nào ta chưa gọi, ngươi nghìn vạn lần không được đi ra. Ta đến nói với cha ta mấy câu.”

Đới Nhạc cẩn thận căn dặn hắn.

Định Vân căn bản còn chưa thoát khỏi tình trạng khiếp sợ, nghe y nói vậy cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ biết ngơ ngác gật đầu.

Đới Nhạc giấu hắn ở sau đám lá cây, một mình bước đến bên cạnh lão cha lâu ngày xa cách của mình. “Cha, cha, mau tỉnh lại.”

Lão đầu nhi nghe được thanh âm của y thì liền tỉnh lại, chớp chớp mắt nhìn cho rõ gương mặt nam nhân phía trước, lập tức khóc sụt sùi, nhảy dựng lên ôm lấy y —

“Ô... Tiểu Nhạc Nhạc bảo bối của ta, cha chờ con lâu lắm rồi!”

Lão đầu nhi ôm chặt lấy Đới Nhạc, mái tóc của ông vừa... loạn thất bát tao lại vừa hôi, chòm râu rậm rạp cũng hôi không kém, toàn thân bốc đến mức nhìn không ra màu sắc nguyên bản của y phục, cả người tản mát ra vị thối kinh khủng tới cực điểm, khiến kẻ siêu ái sạch sẽ như vương tử điện hạ đứng ở gần đó chỉ muốn nôn thốc nôn tháo.

Ồ... Đới Nhạc, thì ra trước đây bản vương đã đặt tên sai cho ngươi, đối với con gấu thúi kinh khủng kia thì ngươi quả thực là con gấu thơm tho nhất trên thế giới a. Bản vương quyết định từ nay về sau nhất định sẽ hảo hảo che chở ngươi, không bao giờ bảo ngươi là đồ ô uế nữa!

Đới Nhạc kỳ thực cũng chịu không nổi mùi xạ hương kì lạ của cha mình: “Cha, người thật là lười biếng, đã bao lâu người không tắm rồi?”

“Ta không nhớ rõ nữa.”

Lão cha dùng những cái móng tay đen thui gãi gãi đầu: “Điều đó cũng đâu có gì là quan trọng. Hình như từ khi ta lạc đến đây thì chưa có tắm.”

Đới Nhạc nghe vậy trên mặt nhất thời xuất hiện ba đường hắc tuyến. Nói cách khác, lão cha đã hơn một tháng chưa tắm...

Vốn sở hữu bản chất khiết phích trong người, nếu vương tử điện hạ mà nghe được những lời lão đầu nhi kia vừa nói, hẳn là phải thét chói tai, sau đó co chân bỏ chạy, để bảo đảm ăn toàn, ít nhất hẳn phải cách xa lão hơn một vạn dặm mới đúng, nhưng giờ này khắc này, đường nhìn của Định Vân vương tử đã hoàn toàn bị một chiếc nhẫn màu vàng đang đeo trên tay của lão hấp dẫn ——

“Hồ chi hoàn”! Kia nhất định là “Hồ chi hoàn” rồi.

Ha ha, tìm được rồi, ta rốt cục tìm được rồi! Vương tử mừng rỡ như điên, thiếu chút nữa đã vỗ tay bôm bốp để hoan hô sung sướng.

Hảo, bản vương vô luận như thế nào cũng phải hoàn thành nhiệm vụ mà thánh sử giao cho, thu hồi “Hồ chi hoàn” để hồi sinh đại thần.

Vấn đề bây giờ là, hẳn phải làm sao mới tháo được chiếc nhẫn từ bàn tay gấu bần thủ của lão già kia.

Đánh lão bất tỉnh? Không được, lão dù sao cũng là cha của Đới Nhạc, vạn nhất lão xảy ra mệnh hệ nào, Đới Nhạc nhất định sẽ không tha thứ cho hắn.

Mỹ nhân kế? Mẹ ơi, cái này càng không được. Huống chi hiện tại hắn đã có người yêu, không thể làm ra loại chuyện xấu xa này.

Ghe tởm, nếu như không phải thánh sử đã đặc biệt nói với hắn rằng chiếc nhẫn này không thể dùng tiền tài để giao dịch, hẳn đã dùng một bó tiền lớn phẩy vào mặt cho lão già kia hôn mê luôn, cũng đỡ phải ở chỗ này hao tổn tâm trí.

A, thăng thần áp dụng thể tiến công của con cháu, làm cho lão cảm thấy vui vẻ, biết đâu sẽ tặng chiếc nhẫn cho hắn, đúng, phải làm như thế!

Định Vân vương tử hoàn toàn đã quên mất lời dặn của Đới Nhạc, hứng thú chạy ra khỏi lùm cây.

“Gấu thúi a! Ui, không phải, Đới Nhạc, ngươi sao lại không giới thiệu bản vương với Đới bá phụ?” Định Vân vương tử phi thường hữu lễ, cúi đầu chào lão đầu nhi.

“Chết tiệt, ngươi sao lại chạy đến đây?” Đới Nhạc sắc mặt liền đại biến.

“Có vấn đề gì sao?” Định Vân không hề giận trừng mắt nhìn y một cái.

“Đúng vậy, Tiểu Nhạc, có một tiểu mỹ nhân như thế, vì sao ngươi không giới thiệu cho ta a? Hắc hắc...”

Đới lão già vừa nhìn thấy tuyệt sắc mỹ nhân đứng trước mắt, lập tức hai con ngươi sáng ngời, bên môi lộ ra một nụ cười *** đáng, nhìn ngó dò xét toàn thân của hắn.

Định Vân vừa tiếp xúc với ánh mắt kia, lập tức nổi lên một trận da gà, vội vã trốn ra phía sau lưng của Đới Nhạc. (Ai bửu ngựa:D)

“Cha, con cảnh cáo cha!” Đới Nhạc khó chịu, liền lấy tay áo che cho hấn. “Hấn sắp là vợ của con rồi, cha không nên dùng ánh mắt mê đắm như vậy để nhìn hấn.”

“A? Vợ sắp cưới à?” Đới lão gia nghe vậy mới tỉnh táo lại.

Đúng vậy! Thế nào lão lại không nghĩ ra? Khó trách tiểu mỹ nhân này nhìn thật quen mắt, thì ra hấn chính là...

“Ha ha... Thật tốt quá, thật tốt quá! Con dâu, đến đây, cho công công nhìn kĩ một cái.”

Đới lão gia vươn đôi bàn tay bần hê hê của mình ra định nắm lấy tay của tiểu mỹ nhân.

“Cha, đừng giả bộ nha!”

Đới Nhạc không lưu tình chút nào, liền nhéo lên bàn tay trư của lão một cái: “Nói thật cho con biết, cha vì sao lại đến đây? Có đúng là do di ngôn của ông nội không?”

“Ai nha, nếu nói là di ngôn thì cũng không đúng, chẳng thà nói là tổ huấn của nhà ta thì đúng hơn”

“Tổ huấn?”

“Đúng vậy, nhà của chúng ta kỳ thực chính là hậu duệ của hoàng thất đó nha.”

“Cái gì?” Đây là lần đầu tiên Đới Nhạc nghe được bí mật của gia tộc mình.

“Người cũng biết đó, ‘Cửu hồ thần điện’ có chứa thần lực cường đại do Vu sư đã hạ chú ngữ, cầu mong kiếp sau vị đế vương và thần hồ yêu dấu của y sẽ được gặp lại nhau.”

“Vậy việc cha tới nơi này thì có quan hệ gì?”

“Vị Vu sư kia từng tiên đoán, một nghìn năm sau, chính là năm nay nè, là lúc đế vương và thần hồ được tương phùng. Kỳ thực việc ta đến đây chỉ là làm mỗi nhử mà thôi.”

“Cái gì? Vậy tất cả mọi việc đều là do cha tung tin thất thiệt?”

“Không có biện pháp, ai bảo lần nào ta rủ con đi, con cũng bảo là không rảnh, ta sợ bỏ qua ngày tốt giờ lành, không thể làm gì khác hơn là đành xuất ra tuyệt chiêu này.”

“Cái gì mà tuyệt chiêu, căn bản chính là tiện chiêu!” Đới Nhạc hỏa đại trừng mắt nhìn lão ngoan đồng một cái. “Vì sao nhất định phải bắt buộc con đi đến nơi này?”

“Bởi vì ta hoài nghi con chính là đế vương chuyển thế a, con lớn lên trông rất giống với nam nhân trong bức họa của tổ tiên a.

“Con?” Đới Nhạc ngẩn người: “Có làm không vậy?”

“Sao ta có thể làm được, nếu như trước đây ta có bất cứ hoài nghi nào, thì bây giờ khi nhìn thấy vợ sắp cưới của người, thực sự ta không tin cũng phải tin thôi. Hắc hắc, các người chờ xem đi.”

Lão đầu nhí lộ ra ánh mắt gian xảo như kẻ trộm, khiến cho Định Vân vương tử cảm thấy lông tơ đều dựng đứng cả lên.

Định Vân nhẹ nhàng mở miệng: “Đới bá phụ, con có thể thỉnh giáo một việc được không?”

“Ai nha, con dâu, đừng khách khí như thế, chúng ta cũng sắp trở thành người một nhà rồi, đừng nói là thỉnh giáo, có chuyện gì muốn biết thì cứ hỏi, công công sẽ trả lời cho.”

Đới lão gia vỗ vỗ bộ ngực!

Tuy rằng đường đường chính chính là một đại nam nhân nhưng lại bị gọi là ‘Vợ’ thực sự có điểm xấu hổ, nhưng Định Vân hiện tại cũng chẳng được nhiều như vậy. “Bá phụ, là như vậy, con vẫn muốn tìm một chiếc nhẫn, nhưng tìm mãi cũng không thấy chiếc nào hợp ý, ban nãy con vừa liếc mắt nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay người, thực sự phi thường đặc biệt, có thể nói cho con nghe một chút về lai lịch của nó được không?”

“Ai nha, con muốn tìm nhẫn cưới sao? Thực sự là hảo ánh mắt a! Đây chính là truyền gia chi bảo của Đới gia chúng ta đó, có người nói nó sở hữu lực lượng phi thường thần kỳ, khi trưởng tử muốn thành thân thì sẽ truyền cho y. Đới Nhạc, mau đến đây, hiện tại cha sẽ liền trao cho ngươi.”

Đới lão gia phi thường lớn tiếng, gỡ chiếc nhẫn trên bàn tay bần thủ ra, nhét vào tay nhi tử.

Định Vân hơi ngậy người một chút.

Trời ơi, thế nào đảo đi đảo lại, ‘Hồ chi hoàn’ lại rơi vào tay của Đới Nhạc?

“Con dâu, sao lại đứng ngây ra đó, đến đây, mau để cho Tiểu Nhạc mang nhẫn cho.”

“A? Không nên...” Như vậy không phải là nghi thức kết hôn sao. Định vân có điểm hơi xấu hổ khi tưởng tượng đến điều này.

“Có cái gì mà không nên? Mau tới đây để ông xã đeo nhẫn cho nào.” Đới Nhạc xấu xa cười. Đây chính là lần đầu tiên trong cuộc đời y cảm tạ sự càn quấy của lão cha mình.

“Đúng vậy đúng vậy, con dâu, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, ta rất muốn xem hình ảnh Kinh thiên động địa a.” Đới lão gia quả thực hưng phấn đến mức cả hai mắt đều phát quang.

Kinh thiên động địa? Tuy rằng cảm thấy lão đầu nhi hình dung như vậy thì có điểm hơi kì lạ, nhưng cứ bị hai người thúc giục, Định Vân vương tử xấu hổ chìa tay ra cho nam nhân mang nhẫn cho mình ——

Ngay khi chiếc nhẫn vừa chạm vào ngón tay của hắn, một cỗ lực lượng cường đại từ trong chiếc nhẫn liền kéo đến, Đới Nhạc trong đầu đột nhiên cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, toàn thân nóng đến mức muốn bốc cháy, chiếc nhẫn trên tay trong nháy mắt đã phát ra tia quang mang rực rỡ, một đạo ngân quang phút chốc bắn nhanh ra, bắn thẳng vào mặt của Định Vân ——

“A a a ——” Định Vân chỉ nhìn thấy một chùm sáng kéo đến, hình ảnh bốn phía đều trở nên mơ hồ, xương cốt toàn thân đột nhiên vang lên những tiếng nổ bốp bốp, đau đến mức hắn phải thất thanh hét chói tai, một khắc sau đó, trước mắt bỗng dưng tối sầm, cứ như thế liền té xỉu vào trong lòng nam nhân ——

“Tiểu hồ ly!” Đới Nhạc thấy vậy thì trong lòng hoảng hốt, lúc y ôm chặt hắn vào lòng thì kỳ tích đã xảy ra.

Mái tóc dài của vương tử đột nhiên phát sinh ra một trận ngân quang, vòng sáng xoay quanh hai người, tia sáng càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, thân thể cả hai đều bị bao phủ trong đó, Đới Nhạc còn có thể nhìn thấy vài ký tự kì quái nằm bên trên vòng sáng ——

Ngay sau đó, y liền phát hiện người nằm trong lòng đang dần dần có sự biến hóa!

Đỉnh đầu của hắn bắt đầu thoát ra hai lỗ tai xù lông, da thịt trơn truột thì biến thành lớp lông ngân sắc mỹ lệ, tứ chi bắt đầu nhú ra những cái móng vuốt sắc nhọn, sau lưng còn mọc ra một cái đuôi to nữa ...

Trời đất ơi, ‘Tiểu hồ ly’ của ta đã biến thành hồ ly thật rồi!

Khi Đới Nhạc đang cực độ khiếp sợ thì Đới lão gia đã ở một bên hoa chân múa tay vui sướng cười ha hả.

“Ha ha... Thành công rồi! Thành công rồi! Tiên đoán thành công rồi! Cửu vĩ thần hồ rốt cục đã gặp lại để vương.”

Tình cảm của bọn họ trường tồn đời đời kiếp kiếp, dù thân xác tan thành tro bụi nhưng tình yêu là bất diệt, ngọn núi nhỏ trước mắt không khác gì mộ phần của Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá, vang lên một tiếng, hé ra một đại động thật sâu ——

“Tiểu Nhạc, ‘Cửu vĩ thần điện’ được kiến tạo cho sự gặp gỡ của các ngươi, ngươi mau đưa tiểu hồ ly vào bên trong đi!”

“Cha...” Đới Nhạc thật khó có thể tiếp thu được câu chuyện này.

“Tiểu Nhạc, con còn đang hoài nghi cái gì? Con suốt đời đều nghiên cứu mấy thứ đồ cổ thần bí, hẳn là phải biết trên đời này có nhiều sự việc mà khoa học không thể giải thích được, tất cả đều đã được an bài, con phải nắm chặt mối lương duyên này a.”

Đới lão gia dùng lời nói thâm thía để giải thích cho y hiểu.

“Con đã biết rồi.”

Đới Nhạc trịnh trọng gật đầu: “Bất quá, tiểu hồ ly hần sĩ diện lắm, nhất định không chịu làm hồ ly cả đời đâu, cha à, người có biện pháp nào để biến hần lại như cũ không?”

“Ha ha, yên tâm, trong tổ huấn của chúng ta có ghi chép lại, chỉ cần con cầm chiếc nhẫn, vận dụng không linh cữu đi thức mà từ nhỏ cha đã dạy con luyện, là có thể biến hần thành người.”

“Hô, vậy là tốt rồi.” Đới Nhạc lúc này mới thở dài một hơi. “Được rồi, cha, chiếc nhẫn thần kỳ như vậy, vì sao nhà của chúng ta lại có được?”

“Điều này ta cũng không rõ, nghe người ta nói là thật lâu trước đây, có một vị tuyệt thế công tượng hiến tặng cho hoàng thất của chúng ta. Sau đó tổ tiên xem nó như gia bảo, cứ như vậy truyền lại cho con cháu. Người ta còn nói chiếc nhẫn này phi thường thần kỳ, ngoại trừ có khả năng triệu hồi thần hồ, còn ẩn tàng một loại lực lượng thần bí khác. Bất quá cái này sẽ xác minh sau.

Được rồi, nhiệm vụ của ta đã đạt thành, bây giờ ta sẽ trở về, nhớ là phải dẫn bà xã hồ ly của con trở về thăm ta nha, ha ha...” Đới lão gia nói xong liền cười lớn rồi đi.

Đới Nhạc cúi đầu nhìn tiểu hồ ly khả ái đang nằm trong lòng, đột nhiên khúc khích bật cười: “Tiểu hồ ly, xem ra chúng ta thực sự là trời sinh một đôi a, người đời này trốn không thoát khỏi tay của ta đâu, người hãy chấp nhận số mệnh đi...”

...

...

...

Cửu Hồ Thần Điện.

Bên trên những bức tường được dát bằng bảo thạch, ánh nến chập chờn phát ra tia sáng yếu ớt, bao phủ toàn bộ lâu đài

Định Vân vương tử cũng bắt đầu hồi tỉnh, phảng phất giống như đang ở trong mộng...

Miễn cưỡng mở ra đôi mắt vẫn còn mù mịt, đập vào mắt chính là khuôn mặt quen thuộc của nam nhân.

Gấu thúi, vừa nãy đã có chuyện gì xảy ra?

Vương tử rõ ràng muốn nói ra hai câu trên, nhưng khi mở miệng chỉ phát sinh ra những tiếng ‘gào thét’ quá dị, khiến hần càng hoảng sợ hơn!

“Tiểu hồ ly tỉnh rồi à?”

Đới Nhạc cười cười, sờ lên lớp lông trắng mỹ lệ của hần: “Biến thành hồ ly thật sự, cảm giác nhất định rất đặc biệt ha?”

Biến thành hồ ly? Bệnh tâm thần a, Định Vân vương tử ta chính là nhân vật ưu tú anh tuấn tối thượng của nhân loại đó nha, thế nào có thể biến thành một con...một con....

Đến khi nam nhân chỉ tay lên cái gương đồng đối diện, vương tử rốt cục đã thấy được hình dạng hiện tại của chính mình!

“ Ngao —— ô ô ——“

A a a —— không có khả năng! Không có khả năng! Bản vương sao lại bị biến thành hồ ly?

Oa —— ta không chịu ta không chịu a!

“Ngao ô... Ô...” Tiểu hồ ly đáng thương phát ra tiếng gào thét bi thảm, khóc rất thương tâm.

“Thôi chấp nhận số mệnh đi, dù sao cũng lỡ rồi.”

Nhận mệnh cái đầu người! Nếu như ta biến người thành con gấu, ta xem người có chịu chấp nhận hay không! Định Vân oán hận trừng mắt nhìn y.

“Ai u, còn dám trừng ta? Không tin thì người tự nhìn đi.” Đới Nhạc chỉ vào bức tranh treo trên tường.

Định Vân vừa ngẩng đầu lên nhìn, nhất thời sửng sốt, hắc quả thực không thể tin được vào hai mắt của mình ——

Trên tường lộ ra hai bức họa, bức đầu tiên là hình ảnh một con hồ ly lông bạc mỹ lệ đang nằm ngang trên đùi vị nam nhân mặc hoàng bào. Bức còn lại là cảnh nam tử từ phía sau ôm lấy có một tuyệt sắc mỹ nhân có đôi mắt xéch——

Mẹ của ta ơi, sao mỹ nhân trong tranh giống ta như đúc vậy... không lẽ...

“Không sai, mỹ nhân kia chính là cửu vĩ thần hồ, cũng chính là người —— Định Vân vương tử.”

Đới Nhạc hề hề cười. “ Còn vị đế vương cao ngất uy vũ kia đương nhiên là bản thân ta! Hiện tại đã biết rồi ha, chúng ta là một đôi trời sinh, mau mau động phòng đi thôi!”

Cái gì? Động phòng?!

Không được a! Người... Người không nên lợi dụng! Người là tên cầm thú, Ngay cả con hồ ly mà cũng không buông tha? Người đúng là tên đại biến thái a! Định Vân vương tử ở trong lòng gào rú thảm thiết——

“Ha ha... Tiểu hồ ly, sao phải sợ đến như vậy, không lẽ người nghĩ ta sẽ thượng người trong hình dạng đó sao?”

Đới Nhạc thấy tiểu hồ ly sợ đến mức cái đuôi dựng đứng lên, không khỏi bật cười.

A? Chẳng lẽ không đúng? Hồ... hết hồn. Biến thành con hồ ly là đã đủ đáng thương rồi, nếu như còn bị biến thành con hồ ly bị cưỡng bạo, bản vương nên đâm đầu vào tường mà chết cho rồi.”

Ngay khi Định Vân thật vất vả thở dài một hơi, nam nhân lại thốt ra một câu khiến hắc kinh hồn táng đảm.

Đới Nhạc sờ sờ cằm, nhàn nhạt nói: “Tuy rằng bản thân ta đối với thú giao không có hứng thú, nhưng thật ra cũng rất muốn ném thử tư vị được hồ ly khẩu giao.”

Khẩu giao? Có ý tứ gì? Lẽ nào người muốn bản vương giúp người... liêm ‘cái kia’?

“Ngao ô a ô ——” Không được! Chết cũng không làm! Tiểu hồ ly sợ đến mức ô ô kêu loạn, liên tục cố sức lắc lắc hai chân trước.

“Không muốn sao? Nếu không chịu, để ta đây trực tiếp thượng người vậy! Không phải người từng nói, người yêu nhất là được ăn ‘Cự phách kê kê’ hay sao?”

Đới Nhạc móc ra thịt heo bồng cứng ngắt làm chứng cứ. “Nhanh lên một chút, cho người cơ hội cuối cùng, đêm xuân đáng giá ngàn vàng a, chúng ta cũng không nên lãng phí.”

Xuân cái rắm! Con gấu này chỗ nào cũng phát xuân được! Vương tử ở trong lòng đau đớn, lẳng mạp y không thương tiếc.

“Thực sự không chịu giúp ta liêm? Hảo, vậy người đừng trách ta. Ân... mông của hồ ly hẳn là nằm dưới cái đuôi ha. A, tìm được rồi.”

Đới Nhạc nhanh tay nắm đuôi của tiểu hồ ly lên, dùng đầu ngón tay ấn vào lỗ nhỏ ở mông của hắc.(ai cha...bệnh nặng we')

A a a —— người là tên vô lương tâm.

Cái mông hồ ly nhỏ như vậy, nếu như bị ‘Cự phách kê kê’ của người đi vào, ta còn sống nổi sao?

Người là tên cuồng *** ngược đãi động vật! Bản vương sẽ tố giác người với hiệp hội bảo vệ động vật.

“Ta đếm tới ba nga, nhất, nhị, tam———”

A a a —— ta liêm, ta liêm liền! Tiểu hồ ly đáng thương vì lo lắng cho cái mông nhỏ của mình, đành phải đầu hàng con gấu kia.

Vươn đầu lưỡi ra một chút, nơm nớp lo sợ nhìn ngắm tính khí của nam nhân, tiểu hồ ly quả thực cảm thấy ủy khuất đến mức rơi nước mắt.

Ồ... Ta nhất định là con hồ ly duy nhất trên thế giới này giúp nam nhân khâu giao, cũng là con hồ ly bị thảm nhất a, ô ô...

Nam nhân thấy tiểu hồ ly vừa liếm vừa khóc lóc, không khỏi cảm thấy buồn cười: “Uy, chuyên tâm một chút đi. Người không biết cách khâu giao a? Vươn đầu lưỡi khả ái ra, hảo hảo liếm a, nếu không thì kê kê làm sao có thể sáng khoái được?”

Sáng cái rắm! Còn dám chê kỹ thuật của bản vương, sao người không tự làm đi a.

Bất quá, trước *** uy của nam nhân, tiểu hồ ly đương nhiên chỉ có thể làm theo chỉ thị của y, tiếp tục liếm...

Đầu lưỡi vừa mềm vừa nhuyễn không ngừng trượt lên xuống trên phân thân thô to, lưỡi của hồ ly so với nhân loại càng nóng và thô ráp hơn, quả thực khiến nam nhân sáng khoái gần chết, thiếu chút nữa đã không cần thận mà bắn ra ngoài.

“Phù phù... Không được... Ta phải bắn trước một phát, nếu không sẽ điên lên mất.”

Định Vân nghe nam nhân nói thế, thiếu chút nữa đã bị hù chết, định bỏ chạy, nhưng không ngờ lại chậm một bước.

Cổ bị nam nhân nắm chặt, tiểu hồ ly đau đến mức há to miệng, lại không nghĩ rằng đây chính là tự tìm tử lộ!

“Úc úc úc —— bắn ——”

Nam nhân phát ra một tiếng tê rống, phân thân cắm vào trong miệng của tiểu hồ ly, bắn ra một luồng tinh dịch——

Cổ nùng tinh không hề trở ngại lao thẳng một đường vào thực quản của hắn, trôi xuống dạ dày, khiến hắn muốn phun cũng phun không được.

A a a —— người là tên Vương bát đản! Dám để bản vương ăn XXX của người! Bản vương thiên người!

Tiểu hồ ly hận không thể một ngụm cắn đứt luôn kê kê của nam nhân, nhưng khi hắn mở lớn con mắt ra nhìn, thấy nam nhân sau khi bắn tinh xong thì tràn ngập biểu tình vui vẻ, tự nhiên cảm thấy ngáy ngốc.

Là ta... Là ta đã khiến cho người thoải mái như thế sao? Tiểu hồ ly mê muội nhìn nam nhân, trong lòng mọc lên một tia kiêu ngạo nho nhỏ.

“Phù phù ... bắn thật nhiều a... Bảo bối tiểu hồ ly tham quá, một giọt cũng không bỏ sót.”

A a a ——! Con gấu chết tiệt! Rõ ràng là người ép buộc ta nuốt, còn dám vu oan cho ta! Người là tên tráo trở.

Ồ... Bản vương hiện tại có thể nói rồi “Hồ” ... bị ... “Gấu”... khi dễ a! Ô... (rặn đc 2 chữ hồ với gấu à =))

Tiểu hồ ly xù lông lông ngân sắc lên, quỳ rạp trên mặt đất dùng hai móng vuốt che khuất con mắt ô ô kêu khóc, đáng dấp quả thực khả ái đến mức làm cho Đới Nhạc chịu không nổi.

Đới Nhạc liền nhào tới, nhắc bổng hắn lên trên tay.

“Không được, ta chịu không nổi rồi, ta lần này nhất định phải thượng tiểu hồ ly mới được.”

“ —— Ô ô ngao ——” Vương bát đản! Người không tuân thủ lời hứa, người là đại sắc hùng mặt người dạ thú.

Đới Nhạc thấy tiểu hồ ly sống chết dùng đuôi bịt chặt cái mông lại, không khỏi bật cười.

“Ha ha... Tiểu ngu ngốc, đừng nghĩ ta biến thái như vậy có được hay không, ta đương nhiên sẽ biến người trở về hình người mà.”

“ Ngao —— ô ô?” A a a! Thực sao? Tiểu hồ ly hài lòng nhào tới ôm lấy nam nhân, dùng con mắt tròn vo khát vọng nhìn vào mặt y.

Đới Nhạc yêu thương sờ sờ lên hai lỗ tai xù lông của hắn “Đương nhiên là thật.”

Tiểu hồ ly tuy rằng không nói được, nhưng Đới Nhạc hoàn toàn có thể lý giải hắn đang suy nghĩ điều gì “Đến đây, ngồi yên nha, không được lộn xộn.”

Nam nhân đặt tiểu hồ ly ở cự ly hai thước trên mặt đất, ngón tay chỉ về phía hắn ——

Đới Nhạc dồn khí đan điền, bắt đầu mặc niệm khẩu quyết của ‘Khiên linh cửu đi thức’. Chiếc nhẫn quả nhiên lần thứ hai phát ra quang mang cực đại, một đạo ngân sắc lóe sáng bắn về phía tiểu hồ ly ——

9. Chương 9

Tiểu hồ ly ngồi trên mặt đất, thân thể bắt đầu phát sinh ra ngân sắc quang mang, có một vòng sáng xoay chuyển chung quanh hắn —

Khi tia cường quang dần dần mờ đi, Đới Nhạc nhìn thấy lớp lông màu bạc của tiểu hồ ly cũng từ từ biến mất, thân thể và tứ chi của hắn chậm rãi trở nên thon dài như lúc trước...

“Ân...”

Một lần nữa khôi phục lại nhân thân, Định Vân vương tử phát ra một tiếng rên rỉ yếu ớt...

Y phục trên người của hắn đã sớm tiêu thất từ lâu, vì thế khi hắn vừa đứng dậy, toàn bộ cơ thể đều trần trụi như nhộng.

“Ân, thực sự là phong cảnh tuyệt mỹ.”

Đới Nhạc cười cười, ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của hắn: “Nhìn vào gương đi, xem người mỹ lệ cỡ nào a.”

Trong tấm gương đồng to lớn hiện ra hình ảnh rất giống với bức bích họa trên tường—Nam tử cao to từ phía sau ôm lấy một vị tuyệt sắc mỹ nhân có đôi mắt xéch câu hồn người... cả đôi lỗ tai và cái đuôi xù lông cũng giống nữa ...

“A a a —!”

Định Vân phát ra tiếng thét thật dài, dùng tay vuốt vuốt lên đầu cùng mông: “Vì sao đuôi và lỗ tai hồ ly vẫn chưa biến mất?”

“Ách, cái này...”

Đới Nhạc gãi gãi đầu: “Có lẽ là lâu lắm rồi ta không luyện khiên linh cửu đi thức nên công lực bị thiếu, vì vậy...”

“Oa oa oa! Ta mặc kệ! Ta mặc kệ! Người là con gấu thú, mau làm mất hai lỗ tai cùng cái đuôi cho ta a.”

Định Vân oa oa kêu gào vào mặt y.

“Hà tất phải làm thế? Ta nghĩ như vậy thì khả ái hơn mà.”

Đới Nhạc nắm lấy cái đuôi xù lông, đảo vài vòng lên núm vú của hắn —

“Hanh, ân – nhột quá!”

Định Vân miễn cưỡng cảm nên hơi run run một chút.

“Thoải mái sao?”

Nam nhân tà ác lại dùng đuôi quét một đường dài trên tính khí hơi cương cứng của vương tử —

“A, a — không nên – ngứa muốn chết!”

Tính khí bị đùa giỡn khiến toàn thân Định Vân cảm thấy khó chịu.

“Mới như vậy mà đã kêu ngứa? Vậy nếu ta làm thế này thì sao?”

Nam nhân khoe miệng cong lên, lộ ra nụ cười nham hiểm của ác ma, nâng một chân vương tử lên cao, tiểu huyết động bên dưới cũng vô pháp ẩn giấu, hoàn toàn bị phơi bày ra trước mặt y.

“Ai nha — không nên — không nên — không nên chạm vào nơi đó a —”

Tiểu huyết của Định Vân bị nam nhân dùng đuôi xoáy xoáy vào, liên tục hé ra đóng lại, cảm giác sắc khoải kinh khủng khiến cho vương tử đáng thương không ngừng run rẩy, nếu như phía sau lưng không được nam nhân chống đỡ cho, hẳn đã sớm xụi lơ té ngã trên mặt đất...

“Hi, bộ đáng run rẩy của tiểu hồ ly thật đáng yêu, có muốn ta cắn đại kê kê vào để giúp ngươi bớt ngứa không a?”

Nam nhân cắn lên lỗ của hắn tai, sở sảng nói.

“Ô... Ta không biết...”

Nhớ đến trước đây, từng bị thiết bồng vừa nóng vừa cứng của nam nhân trù sập liên tục trong tiểu cục hoa, vương tử tuy rằng hơi sợ kích cỡ to như quái vật của nó, nhưng lại nhịn không được mà thầm tưởng tượng, nếu như lỗ nhỏ của mình mà được nó hung hăng cắn vào, thì sẽ thống khoái biết bao nhiêu a!

“Thực sự không biết sao?”

Nam nhân có ý xấu dùng cây côn thịt nhọt nhọt chen vào một chút, nhưng lại không tiếp tục thâm nhập, cũng không rời khỏi, cứ để yên bất động như vậy—

“Ô... Làm ơn... Đi vào — ô... Cái mông bên trong ngứa muốn chết hà —”

Định Vân gục đầu ô ô khóc rống lên.

“Không được, tiểu hồ ly phải trả lời ta một vấn đề, trả lời xong thì ta sẽ dùng thịt heo lớn làm phần thưởng nga.”

“Ô... Chết tiệt, vấn đề gì...”

“Ngươi có biết vì sao vị hồ ly này lại được gọi là ‘ Cửu vĩ thần hồ ’ không?”

Ô... cha mẹ ơi, cái mông ngứa chết ta rồi, tên ác ma này còn nhàn hạ thoải mái mà chơi trò vấn đáp sao?

“Ta không biết...”

“Hi, vậy tiểu hồ ly có tò mò hay không a, có muốn ta hảo tâm nói cho ngươi nghe không?”

Hảo tâm cái đầu ngươi! Có chuyện thì nói mau, có rắc thì phải phóng cho lẹ chứ! Đúng là lảm chuyện, con gấu đáng chán đến cực độ.

Bất quá những lời trên đều là do nội tâm tự thông báo, đuôi và mông của tiểu hồ ly đáng thương đều bị nam nhân vững vàng nắm giữ, đương nhiên một chữ cũng không dám nói ra. Trong miệng bật mở chức năng nịnh nọt không hề hợp với ý mình: “A muốn chứ, ngươi mau nói cho ta biết đi mà.”

“Đương nhiên! Nhìn cái này nè!” Đới Nhạc chẳng biết từ nơi nào lấy ra một quyển sách mỏng.

“Đây là cái gì?”

“Thấy rõ rồi chứ.” Đới Nhạc chỉ vào mấy dòng cổ tự trên trang giấy: “Đế, vương, huân, hồ, thuật!”

“Cái gì?!”

Định Vân vừa nghe đến tên này, trong lòng nhất thời mọc lên một cổ dự cảm không rõ là gì: “Ngươi... Ngươi tìm được cái này ở đâu?”

“Hi, ở trên đầu giường có a, xem ra đế vương thường cùng thần hồ yêu dấu của y luyện công. Mau, ngươi mở ra nhìn thử đi.”

“Ô... Không phải không muốn coi mà là...”

“À, Chúng ta duy trì tư thế này cũng xem được mà.”

Đới Nhạc nhún nhún vai.

Ô... Người là con gấu chết tiết lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn: “Được rồi, ta trở mình là được...”

Quyển sách có tổng cộng chín trang, Định Vân lật một trang ra để xem qua một lượt.

Vương tử đáng thương càng nhìn thì trong lòng càng run sợ.

“Ô... Không muốn không muốn! Ta chết cũng không muốn giống hần!”

Định Vân khóc lóc, sống chết lắc đầu.

“Vì sao? Có chín cái đuôi thì rất khả ái a. ‘ Cửu vĩ thần hồ ’ danh xưng nghe rất thần khí a!”

Đới Nhạc tưởng tượng ra dáng dấp của tiểu hồ ly khi có chín cái đuôi thật là xinh đẹp biết bao nhiêu.

“Ô... Khả ái thì người tự làm đi. ‘ Cửu vĩ thần hùng ’ nghe cũng rất thần khí a!”

Định Vân cường lực đề cử.

“Ngu ngốc! Gấu đâu có đuôi. Ta chỉ muốn nhìn thấy bộ dạng xinh đẹp của tiểu hồ ly thôi. Mau, tiểu hồ ly nên nhận mệnh đi, chúng ta bắt đầu luyện chiêu thứ nhất nha. Mỗi lần luyện thành một chiêu là có thể mọc ra một cái đuôi. Thật tốt a!”

“Hảo cái đầu người! Ta hiện tại đã có một cái đuôi rồi, người còn muốn thế nào nữa?”

“Nga, nói mới nhớ. Oa, người xem người thật may mắn, chưa luyện mà đã được tặng miễn phí một cái đuôi rồi, buồn bán như vậy thiệt hơi quá đi chứ!”

“May mắn cái rắm!”

Định Vân quả thực sắp bị con gấu thú này càn quấy cho đến tức chết.

“Hảo hảo, vậy chúng ta bắt đầu luyện từ chiêu thứ hai là được.” Đới Nhạc nhìn vào trang thứ hai: “Chiêu thứ hai là ‘ Thần hồ vẩy đuôi ’. Người xem, rất đơn giản. Hay người ngồi lên cự phách kê kê của ta, sau đó lung lay đuôi là được.”

“Ô... Đầu giản đơn như vậy! Ta không muốn!”

Ô, hần không phải là tiểu cầu, vì sao phải vui vẻ ngoắc đuôi?

“Nhanh lên một chút, nếu không chúng ta sẽ bắt đầu luyện từ chiêu thứ nhất, cho người biến thành ‘ Thập vĩ thần hồ ’.”

Ô... Người là cầm thú: “Thôi được rồi...”

“Hi, vậy mới ngoan.”

Đới Nhạc rút phân thân đang nhọt nhọt cắm ở huyệt khẩu của hần ra, nằm lên trên giường: “Mau, trò chơi thú nhún bắt đầu.”

Cây bồng của y giờ thẳng lên trời, thoạt nhìn thật dữ tợn và kinh khủng, Định Vân vương tử hầu như không có dũng khí nhìn thẳng vào nó.

Nhắm mắt lại, hần cầm cự bồng nóng đến dọa người trong tay, bởi vì hoàn toàn chưa làm qua tư thế kỵ thừa như thế này, vương tử đáng thương căn bản chẳng biết bắt đầu từ đâu.

“Rất đơn giản, tiểu hồ ly, đến đây, đặt móng vào.”

Đôi tay to của nam nhân cố sức bài khai song móng của Định Vân, để cho hần tìm được mục tiêu mà đi vào.

“Đúng, tốt, chậm rãi ngồi xuống...”

Theo lời nam nhân chỉ dẫn, Định Vân có thể cảm nhận được một cây thiết bồng nóng như lửa, thẳng tắp đang xỏ xuyên qua cái móng của hần —

“Úc úc — chặt thật —!”

Đới Nhạc phát sinh ra tiếng gầm nhẹ sảng khoái: “Mau, đi chuyển mông đi”

“Ô... Ta sẽ không...”

Tràng bích bị phân thân của nam nhân đâm thẳng vào, hoàn toàn không có khe hở, vương tử vốn nhất gan nên toàn thân run rẩy, động cũng không dám động một chút.

“Ây da, thật vô dụng, để ta dạy cho ngươi.”

Đới Nhạc nắm vào thắt lưng của hắn, bắt đầu lay động lên xuống: “Thấy không, làm như vậy đó.”

Hung khí tàn nhẫn cuồng dã ma sát vào mị thịt mềm mại, mật huyết của vương tử giống như một cái miệng nhỏ nhắn, tham lam nuốt lấy toàn bộ côn thịt mỹ vị.

“A, a —— không nên —— thật đáng sợ —— thật đáng sợ ——” Cảm giác chính mình đang rơi vào vực sâu *** loạn, hắn phát sinh tiếng khóc nức nở đầy sợ hãi.

“Úc úc —— Tiểu hồ ly quả nhiên bản tính *** đáng trời sinh, cái miệng nhỏ ở phía dưới còn có thể tự động hút ta, thực sự là sảng khoái quá đi.”

“Ô... Ta không có... Ta không có!”

Rõ ràng cái mông *** loạn liên tục co quắp lại, cắn chặt côn thịt của nam nhân, nhưng vương tử điện hạ đến chết vẫn sĩ diện, không ngừng vừa khóc vừa lắc đầu phủ nhận.

“Hanh, ta sẽ cho ngươi thành thật khẩn cầu ta.” Đới Nhạc tà tà cười.

“Y nâng mông vương tử lên cao, hầu như sắp thoát ly khỏi cây côn thịt của mình, sau đó không hề báo động, liền thả tay buông ra ——

Côn thịt thật dài, toàn bộ hung hăng đi thẳng vào tận chỗ sâu bên trong của tràng bích vừa chặt vừa nóng——

“Y a a a ——” Định Vân cong lưng lại, thân thể cảm thấy một trận điên cuồng kinh luyện, tính khí phía trước tuy chưa tiếp xúc với bất luận thứ gì, đã liền phun ra một luồng dịch thể bạch sắc——

Nam nhân còn không buông tha cho hắn, tiếp tục nắm lấy vòng eo, đẩy mạnh công kích, xỏ xuyên qua nộn huyết đang co quắp vì cuồng hoan.

Niêm màng trong cơ thể bị cự bổng ma sát dữ dội, cơ hồ sắp tan ra như nước, một lần lại một lần đưa hắn đến cao trào, vương tử điện hạ đáng thương chịu không nổi, liên tục ngửa đầu ra khóc lóc ——

“A a —— hảo bổng hảo bổng —— ”

Mái tóc dài ngân sắc mỹ lệ tung bay trong không khí, khuôn mặt mê người điên dại chảy ra nước mắt cùng nướn bọt *** dâng, Đới Nhạc chưa từng gặp qua tiểu yêu tinh nào câu nhân như vậy, nhịn không được vừa gào thét vừa cố sức đâm về phía trước——

“A a a —— thao chết ngươi, hồ ly *** đáng —— ”

“A a —— thao chết ta đi —— ta lại muốn bị ngươi thao cho chết —— rất thích —— ta rất thích ngươi, Nhạc —— lại dùng lực thao ta —— đừng có ngừng —— ”

Sự sảng khoái điên cuồng khiến cho mặt nạ kiêu ngạo của vị vương tử bị rơi xuống, không ngừng phát ra những lời lẽ chân thật nhất.

Đới Nhạc nghe được ái ngữ của tâm can bảo bối, kích động muốn cuồng phun máu mũi.

Nam nhân trong lòng bắt đầu mặc niệm khẩu quyết vừa học được trong ‘ Đế vương huấn hồ thuật ’, khiến cho phân thân vốn đã thô to, bây giờ lại đột nhiên tăng kích cỡ gấp hai lần. (0o)

Theo hướng dẫn ghi trong bí kíp, y vận sức phát động hung khí, không ngừng tìm kiếm ‘ vĩ huyết ’ của thân hồ——

“Là ở đây sao?”

Nam nhân đột nhiên chụp lấy hông của tiểu hồ ly, sau đó nhắm vào một điểm, rồi mạnh mẽ đánh thẳng đến nơi sâu nhất bên trong ——

“Ô a a a ——” Định Vân phát sinh tiếng thét chói tai vô cùng thê lương——

“Xem ra đúng là ở đây rồi! Úc úc – tiểu hồ ly *** đang của ta, mau mọc cái đuôi thứ hai ra đi a!” Nam nhân cuồng dã dong đưa phần eo, tê gào bắn ra dịch thể.

Mỗi một cổ dịch thể nóng ẩm sau khi được bắn ra, đều chuẩn xác bắn trúng mục tiêu ——

“Ô a a a —— Đờng ——”

‘ Vĩ huyết ’ yếu đuối bị bắn đến mức cửa khẩu mở rộng ra hết cỡ, vương tử đáng thương, bị thảm phát ra tiếng khóc đau đớn, bỗng nhiên sau lưng lại mọc ra thêm một cái đuôi lông xù lấp lánh ánh bạc.

Từ chiều thứ hai làm luôn đến chiều thứ chín, những cái đuôi cứ thế mà nối tiếp nhau mọc lên, một cái lại một cái.... Nam nhân thỏa mãn vuốt ve lên khuôn mặt của vị ‘ Cửu vĩ thần hồ ’ lúc này đang nằm hôn mê bất tỉnh, trên miệng y lộ ra một nụ cười mỉm ôn nhu.

Trú ngụ trong ‘ Cửu vĩ thần điện ’ suốt một ngày đêm một đêm, cái bụng rỗng đáng thương của bọn họ rốt cục cũng bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ âm ỉ.

“Tiểu hồ ly, chúng ta đi thôi. Ở đây không có thứ gì để ăn, sẽ chết đói mất.”

“Chúng ta đi như vậy, liệu có kẻ nào xâm nhập nơi đây không?”

Định Vân trong lòng đối với ngôi thần điện này có một loại cảm tình khó có thể hình dung.

“Yên tâm đi, cửu vĩ thần điện thiết kế xảo diệu, nếu không phải là người hữu duyên, sẽ không thể đi vào.”

“Vậy là tốt rồi.” Định Vân lúc này mới an tâm mà gật đầu.

Đợi đến khi hai người vừa ra khỏi thần điện, quả nhiên như Đối Nhạc sở liệu, cái động khẩu ban đầu mở ra vì bọn họ, hiện tại cũng bởi vì bọn họ ly khai mà khép kín lại.

Núi nhỏ khôi phục lại sự trụi lủi như lúc trước, nhìn không ra một tia vết tích nào.

“Đi thôi, tiểu hồ ly, chúng ta có dịp thì sẽ trở về đây.” Đối Nhạc biết hẳn không nỡ rời đi, đành ôn nhu kéo tay hắn.

“Đối Nhạc, chúng ta bây giờ sẽ đi đâu?” Định Vân trong ngực chẳng hiểu vì sao lại có điểm bất an.

“Trước tiên đi tìm người hầu của người a, ta sợ bọn họ lo lắng. Đợi khi tìm được bọn họ rồi, ta sẽ cùng người quay về thánh quốc.”

“Người muốn theo ta trở về?” Định Vân nghe vậy vừa hài lòng vừa lo lắng.

Hài lòng chính là nam nhân sẽ đi theo bên cạnh hắn.

Lo lắng chính là vấn đề ‘ hồ chi hoàn ’ không biết nên nói với y như thế nào đây. Sau khi trở lại thánh quốc sẽ không thể giấu được nữa.... Ai, mặc kệ vậy, giấu được ngày nào thì hay ngày nấy.

“Đúng vậy, ta muốn đi gặp Thánh Sử xin cầu hôn ngươi.” Đối Nhạc xấu xa nháy mắt mấy cái.

“Thánh sử sẽ không đáp ứng con gấu thúi như ngươi.” Khuôn mặt mỹ lệ của vương tử nhất thời hiện lên một mặt đỏ ửng.

“A a a —— Gấu thúi, mau buông ta xuống!” Định Vân phát sinh tiếng kêu sợ hãi.

“Ha ha, không tha không tha, ta muốn mang tiểu hồ ly cùng đi thám hiểm.”

Đối Nhạc một bên ôm hắn xoay vòng vòng, một bên phát ra tiếng cười to đầy thống khoái.

“A a —— Gấu, không nên xoay nữa, ta chóng mặt quá...”

“Cháng váng đầu? Hi, tiểu hồ ly có phải là do quá hưng phấn khi nghe ta bảo sẽ cùng trở về thánh quốc với người a?”

“Hưng phần gì chứ, người nói lung tung.”

“Hanh, cái miệng nhỏ nhắn trên mặt người luôn luôn khẩu thị tâm phi, ta đành phải hỏi cái miệng thành thật ở phía dưới nha!”

Nam nhân tà tà cười, liền đem hân đặt trên một thân cây, một phen tụt quần hân xuống ——

“A a —— không nên! Người làm gì? Sẽ bị người khác thấy...” Định Vân liều mạng muốn kéo quần lên.

“Bị người ta nhìn thấy? Nơi rừng sâu hẻo lánh này làm gì có ai a? Ít giả bộ đi, tối hôm qua là ai cố sống cố chết dùng cái miệng *** đang này kẹp lấy cự phách kê kê của ta, còn bảo thao chết người đi, đừng có ngừng a? Hắc hắc...”

“Người ít nói bậy đi!”

Định Vân vương tử mắc cỡ đến nỗi cả hai bên tai đều ửng đỏ: “Bản vương sao lại có khả năng nói ra mấy lời hạ lưu đó, ta nghĩ người là đang nằm mơ rồi.”

“Được! Sung sướng xong rồi bây giờ muốn gỡ mặt không nhận à? Hảo, ta ngày hôm nay phải cho tiểu hồ ly người hảo hảo một lần nữa nhận thức được bản thân có bao nhiêu *** đang.” Đới Nhạc cười xấu xa, vươn hai ngón tay nhét vào trong miệng của hân.

“Mau, hảo hảo liếm đi, liếm tốt, ta sẽ cắm vào trong động của tiểu hồ ly, giúp người trơn trơn, miễn cho người bị cự phách kê kê của ta phá hủy. Người xem ta rất biết cách chăm sóc người a.”

Chăm sóc cái rắm! Lời nói của nam nhân phải gọi là tục tĩu tới cực điểm, khiến vương tử nghe xong thiếu chút nữa đã độn thổ mà trốn.

Thế nhưng, trong ngực càng thấy hổ thẹn, thì dục hỏa của cơ thể càng không nghe theo lời sai bảo, cứ bốc cháy hừng hực.

Vươn đầu lưỡi tham lam liếm lên đầu ngón tay của nam nhân, vương tử đã hoàn toàn quên mất sự chống cự ban nãy.

“Chắc, quả thật là tao hồ ly thiên phú dị bẩm, nhìn người xem, cái miệng lại tự động phân bố *** dịch a.”

Ngón tay của Đới Nhạc tiến vào tiểu huyết khẩu đã bị y cưỡng đoạt suốt buổi tối hôm qua, dĩ nhiên phát hiện bên trong tuy chưa được bôi trơn, nhưng *** thủy đã chảy ra ướt át...

Nam nhân dùng ba đầu ngón tay ấn đến chỗ sâu nhất, khiến vương tử trong phút chốc khom lưng thét chói tai ——

“Y a a a —— ”

“Khó chịu lắm sao? Tiểu hồ ly, có muốn ta làm cho người thoải mái hay không a?”

Tràng bích miễn cưỡng bị ngón tay liên tục trêu giảo, kích thích vào niêm mạc thực tử biết vị.

Vốn đã quen với việc bị cự phách thô to hung hăng xô xuyên qua, nên thịt huyết *** loạn điên cuồng khao khát sự chà đạp của nam nhân.

“Ô... Đới Nhạc, đừng ... dẫn vật ta nữa... Người rõ ràng biết ta muốn thứ gì mà...”

“Không không, tiểu hồ ly không nói thì làm sao ta biết được?”

“Ô... Ta muốn... Cái kia của người...”

“Cái kia là cái gì? Nói rõ ra nào.”

“Bồng bồng...”

“Cái gì bồng bồng? Là kẹo que a?”

Đới Nhạc một bên giả vờ hỏi, một bên đẩy thêm một ngón tay cái vào khuấy động cục huyết vốn đã hàm chứa ba ngón tay bên trong ——

“A a —— Ngứa chết ta —— cho ta —— ta muốn bỏng bỏng —— ta muốn thịt heo bỏng của người cầm vào mà!”

Định Vân vương tử rất cục nạnh không được sự đau khổ, cao giọng thét lên lời thật lòng.

“Tuân mệnh, vương tử đáng kính a.” Nam nhân cũng chỉ có thời gian này mới biểu hiện ra một điểm tôn kính đối với thành viên hoàng thất.

Thanh kiếm thịt thô to mạnh mẽ đâm vào trong cơ thể của vương tử, hành động cường liệt đến mức khiến hắn khóc nức lên ——

Sự điên cuồng khiến thánh quốc vương tử cao cao tại thượng, giữa ánh sáng ban ngày nằm trên gốc cây đại thụ, mặc cho nam nhân không lưu tình chút nào mà kịch liệt trừu sáp ——

“Ai nha... Không được... Sảng khoái muốn chết... A a —— ta sắp bắn ra —— ”

“Nga nga nga —— bảo bối tiểu hồ ly của ta —— ta với người cùng nhau bắn ha —— ”

Ngay khi hai người đang phun ra một cổ ái dịch đậm đặc, đột nhiên, ở đám cây rừng trước mặt truyền đến tiếng bước chân, đi đầu là Tiểu Bạch hồ, nó dẫn theo một đám người chạy đến anh dừng cứu chủ.

Không nghĩ tới ‘ gian tình ’ của hai người lại bị mọi người đánh vỡ.

“Ngao ngô, ngô ngô (trời ạ, chủ nhân a) ——” Cầu Cầu phát sinh một tiếng thét kinh hãi.

“Trời ạ, sếp a ——” Lý Cầu phát sinh một tiếng thét kinh hãi.

“Trời ạ, vương tử a ——” Tiểu Nhu cũng phát sinh một tiếng thét kinh hãi.

Đới Nhạc cùng Định Vân trước tình cảnh này cũng không phát ra bất luận thanh âm gì, bởi vì —— bọn họ lần thứ hai đã bị hóa đá...

10. Chương 10

Tin tức Định Vân vương tử mang theo vợ trở về nước làm rung động cả hoàng cung.

Sau khi nhận được điện thoại và biết được tất cả mọi việc, Thánh Sử liền ra đứng trước cửa hoàng cung, nghênh cổ chờ đợi bọn họ trở về.

“A, tới rồi, tới rồi!”

Một đám nữ nhân ngưỡng mộ Định Vân vương tử đang nghiêng răng nghiêng lợi đứng bên cạnh, chờ được diện kiến dung nhan của con hồ ly tinh dám cướp đi vương tử cao quý của các nàng.

Đến khi các nàng nhìn thấy một nam nhân cao lớn tuấn lãng đỡ vương tử xuống xe, tư thái vô cùng thân thiết ôm lấy thắt lưng của hắn, thì cả đám nhất thời đều há hốc mồm.

Không thể nào... là nam nhân. Bọn họ nạnh không được mà gào thét thảm thiết trong lòng.

Ồ... Trước đây nhị vị vương tử Tử Thần cùng Tử Lãm cũng bị một người nam nhân cướp đi, hiện tại ngay cả Định Vân vương tử cũng rơi vào tay giặc, thế là thế nào? Không lẽ nữ nhân khắp thiên hạ đều chết sạch rồi sao?

Nữ nhân cùng nữ nhân cạnh tranh lão công đã kịch liệt muốn chết rồi, hiện tại đến nam nhân cũng muốn tranh với chúng ta sao. Sau này nữ nhân chúng ta làm sao còn mặt mũi mà đi ra ngoài a? Ô ô.....

Hoàn toàn chẳng thèm để ý đến tâm sự của đám chị em phụ nữ, Đới Nhạc lộ ra dáng tươi cười sang sảng, cầm lấy tay của Thánh Sử: “ Thánh Sử nhĩ hảo.”

“Đới tiến sĩ, nhĩ hảo.”

Thánh Sử dùng ánh mắt thăm dò, tỉ mỉ xem xét nam tử trước mắt.

Người này thực sự là đại thần chuyển thế sao?

Nếu như nam nhân này đúng là do đại thần chuyển thế, hẳn là phải mang theo ‘Hồ chi hoàn’, có khả năng triệu hoán ra thần hồ của thánh quốc mới đúng, vì sao Định Vân vẫn chưa nói gì về việc này?

Nhận thấy ánh mắt của Thánh Sử rơi lên người mình, Định Vân vương tử trong lòng cảm thấy tim đập lộp bộp.

Thảm rồi, Thánh Sử không phải đã bắt đầu hoài nghi rồi chứ? Không được, tuyệt đối không thể để cho y biết.

Để dời đi lực chú ý của Thánh Sử, Định Vân vội vã mở miệng hỏi: “Thánh Sử, Tử Thần và Tử Lãm đâu? Ta muốn giới thiệu Đới Nhạc cho bọn hắn.”

“Người còn không biết a, thần thượng mang thai rồi.”

Trên mặt Thánh Sử lộ ra nụ cười vui sướng.

“Cái gì? Ý của ngươi là thần thượng đã mang thai hài tử của Tử Thần và Tử Lãm?”

“Không sai.”

“Không có khả năng! Thần thượng rõ ràng là nam nhân a! Nam nhân sao có thể mang thai được?” Định Vân nghe vậy quả thực sắp bị hôn mê.

“Chuyện này quả thực rất khó giải thích, nhưng thông tin hoàn toàn chính xác.”

“Chúng ta muốn đến thăm thần thượng một chút.”

“Thần thượng bởi vì mang thai nên tính tình trở nên khá táo bạo, có khả năng sẽ không muốn gặp nhiều người đâu. Vì vậy, Định Vân, ngươi tạm thời đi trước đi, ta muốn hảo hảo tâm sự với Đới tiến sĩ.” Thánh Sử trong lòng đã tự có tính toán.

“Như vậy cũng vừa lúc, ta đang có chuyện muốn nói cùng Thánh Sử.”

Đới Nhạc dự định lợi dụng cơ hội này để xin cầu hôn Định Vân.

Định Vân nghe xong thì trong ngực âm thầm kêu khổ.

Ô... Không được, nếu như để cho bọn họ đơn độc đi với nhau, không phải mọi chuyện sẽ bị lộ sao?

Hắn gọi điện thoại báo cho Thánh Sử biết ‘Hồ chi hoàn’ không có trên người Đới Nhạc, cũng không nói cho Thánh Sử biết Đới Nhạc chính là đại thần tối cao chuyển thế.

“Ách, nếu thần thượng bụng tình không tốt, vậy hôm khác ta đến thăm cũng được. Thánh Sử muốn nói chuyện phiếm thì cả ba chúng ta cùng trò chuyện ha.”

Thánh Sử vốn khôn khéo, vừa thấy Định Vân không muốn cho bọn họ đơn độc nói chuyện, trong lòng càng xác định nội tâm hẳn có điều giấu diếm.

Hài tử này, đây là việc trọng đại, hẳn lại xằng bậy như vậy.

“Tốt lắm, vậy chúng ta cùng nhau trò chuyện, đến thần miếu của ta đi.”

Thần miếu? Ô... Thảm nữa! Hắn biết Thánh Sử nhất định là đang nghi ngờ, nếu không sẽ không dẫn bọn họ đến thần miếu. Ôi làm sao bây giờ?

Đới Nhạc hoàn toàn không hề phát hiện nội tâm của vương tử đang bất an. Bởi vì thân là một nhà khảo cổ học nên y đã sớm bị ngôi miếu thần hùng vĩ trước mắt hấp dẫn sự chú ý —

“Thần miếu Cửu Văn thánh quốc đã tồn tại từ thời xa xưa, linh lực vô biên, hôm nay vừa nhìn thấy, quả thực khiến kẻ khác cảm thấy kính sợ.”

“Đới tiến sĩ quá khen.”

“Thánh Sử, cứ trực tiếp gọi Đới Nhạc là được rồi, dù sao sau này chúng ta cũng trở thành người một nhà.” Đới Nhạc nhìn Định Vân cười cười, còn nháy mắt mấy cái.

“Ai làm người một nhà với người a?”

Định Vân đỏ mặt lên.

Thánh Sử lộ ra nụ cười mỉm nhàn nhạt: “Nếu đã là người một nhà, bản sử có chuyện cần nói.”

“Đương nhiên, Thánh Sử có điều gì thì xin cứ nói.”

“Ta nghe nói trên người ngươi có một chiếc nhẫn gia truyền, có việc này hay không?”

“Chiếc nhẫn? Ngươi nói cái này à?”

Đới Nhạc từ trong lòng lấy ra một chiếc nhẫn kim sắc: “ Đây là truyền gia chi bảo của nhà ta a, mặc dù đối với người ngoài thì nó không có giá trị gì, nhưng đối với ta thì có ý nghĩa rất đặc thù.”

Đới Nhạc đầy cõi lòng yêu thương, nhìn sang tiểu hồ ly của mình một cái.

Định Vân trong lòng không khỏi cảm động trước tâm ý của nam nhân, nhưng vì sợ sự tình bị vạch trần, mà tâm loạn như ma.

Mọi động tĩnh của Định Vân đều rơi vào trong mắt của Thánh Sử. Ngực đã đoán ra được tám chín phần: “Chiếc nhẫn thoát nhìn rất đặc biệt, ngươi có thể vui lòng cho ta xem qua một chút không?”

Định Vân nghe vậy lấy làm kinh hãi, lập tức lo lắng kéo tay nam nhân để ngăn cản y. “Không nên! Không nên đưa.”

Đới Nhạc thấy biểu tình kích động của hắn thì hơi ngạc nhiên, sau đó suy nghĩ một lúc, mới hiểu được lý do. Y cười cười, cúi đầu ghé vào lỗ tai của hắn nhỏ giọng nói: “Hi, có phải Định vân vương tử của chúng ta sợ bị biến thành tiểu hồ ly trước mặt Thánh Sử không?”

Định Vân chẳng thể nào giải thích với y, chỉ có thể giả vờ thoải mái mà nói: “Chiếc nhẫn ngươi mang thật xấu xí, còn muốn khoe ra a.”

Thánh Sử thấy vậy thì càng thêm xác định suy đoán của mình, nhưng y cũng không lập tức vạch trần Định Vân, trái lại còn lẳng lặng nở nụ cười.

“Hai người các ngươi mau theo ta.”

Thánh Sử đưa bọn họ tiến nhập vào nơi bí mật nhất của thần miếu — Quan Linh Điện.

Quan Linh Điện. Là nơi Thánh Sử nhiều lần sử dụng cho việc chiêm phác, nó nằm ở ven hồ cung điện.

Thiện sấm người, cách sát vật luận.

Nhưng thế nhân chẳng ai hay biết, kỳ thực nơi này đang cất giấu một bí mật trọng đại không thể để lộ ra ngoài...

Thánh sử đưa bọn họ đi đến trước một tòa đại sảnh thật lớn: “Đới Nhạc, đây là nơi thờ phụng đại thần của thánh quốc chúng ta.”

“A, tượng thần so với những thứ mà ta đã xem qua thì hoàn toàn khác hẳn, có vẻ đặc biệt sinh động, khẳng định là xuất phát từ tay một danh gia.” Đới Nhạc dùng ánh mắt của một nhà khảo cổ học để giám định và thưởng thức.

“Không dám xưng là danh gia.” Thánh Sử đạm đạm nhất tiếu: “ Đây là do bản sử tự điều khắc.”

“Oa. Thánh Sử, sao tới bây giờ ta cũng chưa từng nghe ngươi nói đến?” Định Vân giật mình hỏi.

“Ngươi cả ngày tiêu dao bên Âu Châu, làm sao có thời gian nghe lão già như ta tâm sự?”

Định Vân thè lưỡi, không dám hỏi tiếp nữa.

“Được rồi, hiện tại bản sử sẽ đưa các ngươi đi gặp một người.”

Chỉ thấy Thánh Sử cung kính lạy trước tượng thần ba cái, sau đó vươn tay trái ra, ở giữa ngực tượng thần có một hình vẽ khá kì dị, y nhẹ nhàng ấn lòng bàn tay lên đó —

Ngay khi lòng bàn tay vừa in vào, một giây sau liền có chuyện thần kỳ xảy ra.

Tượng thần vô thanh vô tức chậm rãi bay lên không trung, bên dưới lộ ra một cầu thang xoắn ốc, đích đến của cầu thang là một hồ sâu đến mức không thấy cả đáy—

Đới Nhạc cùng Định Vân nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà mục trừng khẩu ngọc.

Trời ạ, không ngờ ở đây lại có bộ phận then chốt như vậy.

Ngay cả Định Vân từ nhỏ lớn lên tại hoàng cung cũng không biết bí mật này.

“Đi theo ta.” Thánh Sử thấp lên một cây đuốc, bắt đầu đi xuống cầu thang.

Hai người thập phần hiếu kỳ, cũng theo sau Thánh Sử, từng bước một đi về phía cuối cầu thang.

Đây là thâm cốc hắc ám, dưới đáy cái gì cũng không có, chỉ có một thủy đàm màu xanh lam lẳng lặng nằm ở chính giữa, lưu quang chớp động, huyền nhân tâm mục...

Thánh Sử ánh mắt ôn nhu, dùng ngón tay chỉ về phía thủy đàm: “Các người nhìn đi, đại thần chính là ở chỗ này.”

Hai người nhìn theo phương hướng mà y vừa chỉ, thỉnh linh phát hiện ở giữa lòng hồ nổi lên một cột bọt khí to như thân người.

Trung tâm của bọt khí có vài tia kim quang lưu động, mơ hồ còn có một con người đang trôi nổi trong đó

Đới Nhạc cùng Định Vân nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tròn mắt đều sắp rơi ra ngoài.

Nhất là một nhà khảo cổ như Đới Nhạc, được chính mắt nhìn thấy đại thần uy danh lẫy lừng trong lịch sử, càng kích động đến mức thiếu chút nữa đã nói không ra lời.

“Đới Nhạc, người biết được bao nhiêu về chuyện của đại thần?” Thánh Sử hỏi.

“Ta biết hần hạ phạm theo lệnh của thượng đế để bảo hộ cho khu rừng rậm. Sau đó, vì cứu vớt các động vật trong rừng, mà bị hồn phi phách tán. Hắc Báo, Chồn Bạc và Kim Xà vì cảm động và nhớ nhung đại đức của hần nên đã nỗ lực tu luyện thành người, sau đó lập ra Cao Già thánh quốc, đời đời thờ phụng đại thần của bọn họ.”

“Àn, người nói rất đúng. Thế nhưng người còn không biết một điều, hồn phách của đại thần sau khi bị vỡ nát thì có ba phần hồn bị đánh vào vòng luân hồi, chuyển thể thành người, còn bảy phách kia do thượng đế không đành lòng mà len lén phong ấn vào trong một khối hỗn nguyên kim thạch. Thượng đế vốn tâm tồn thiện niệm nên đã nhẹ tay với thân thể của đại thần, chỉ cần tìm về ba hồn bảy phách là hần có thể hồn quy nguyên thần, khởi tử hồi sinh.

Nhưng sau đó, bí mật về khối hỗn nguyên kim thạch này đã bị phát hiện, thượng đế rất giận dữ, tức giận đến mức đánh nó vỡ tan thành hai nửa, một phần đã bị gắt gao trấn áp tại một hang núi của tiên giới, phần còn lại thì bị vất vào thế gian, chẳng biết lưu lạc nơi đâu...

Hoàng thất Cao Già thánh quốc luôn không ngừng tìm kiếm tam hồn của đại thần khi chuyển thể thành người và tìm kiếm khối hỗn nguyên kim thạch bị lưu lạc ở thế gian, tốn không ít tiền tài và tinh lực, rốt cục về sau mới biết được hỗn nguyên kim thạch nhiều năm trước đã bị một gã công tượng chế tác thành ba chiếc nhẫn, phân biệt là ‘Báo chi hoàn’, ‘Hồ chi hoàn’ cùng ‘Xà chi hoàn’. Đới Nhạc, bản sử sớm biết trên tay người chính là chiếc nhẫn ‘Hồ chi hoàn’ mà thánh quốc tìm kiếm đã lâu”

“Cái gì?”

Đới Nhạc trong lòng chấn động. Đột nhiên hiện lên vài ý niệm đáng sợ trong đầu. Y chậm rãi xoay người sang chỗ khác, yên lặng nhìn về phía nam nhân bên cạnh: “Lẽ nào người cũng đã sớm biết việc này?”

Định Vân run rẩy đôi môi, chẳng biết phải làm sao để giải thích: “Ta... Ta...”

“Nguyên lai người cố tiếp cận ta là để lấy được ‘Hồ chi hoàn’?” Đới Nhạc gắt gao nắm chặt tay lại, hai mắt đỏ đậm nhìn hần chăm chăm.

“Ngay từ đầu đúng là vậy, thế nhưng... Thế nhưng sau này... Người biết không phải như thế mà! Người phải tin tưởng ta, tin tưởng ta.” Định Vân khóc lóc, kéo tay y.

Đới Nhạc nhìn thấy tiểu hồ ly rơi lệ, hầu như đã cho rằng cái gì cũng chưa từng phát sinh, cũng rất muốn tha thứ cho hắn, nhưng lại không được... Hắn lại dám lừa mình dối người! Nếu như cảm tình của hắn đối với mình chỉ là tính toán hoặc miễn cưỡng, y tuyệt đối sẽ không chấp nhận.

“Ta không biết..... Ta không biết có nên tin tưởng người hay không, vì sao người lại không nói cho ta biết?” Đới Nhạc thống khổ nhìn hắn.

“Bởi vì ta sợ... Ta sợ mất đi người...” Định Vân nhin không được mà nhào vào trong lòng y, vừa khóc vừa ôm chặt nam nhân: “Ta không muốn người chán ghét ta... Ô...”

“Tiểu hồ ly...” Đới Nhạc trong đầu một mảnh hỗn loạn.

“Đới Nhạc, người không nên hoài nghi tình yêu của Định Vân dành cho người.”

Thánh Sử đứng dậy, quyết định phải làm rõ mọi chuyện: “Bản sử đã phái hắn đi tìm lại ‘Hồ chi hoàn’, thế nhưng hắn không muốn lừa gạt người, còn đưa người về thánh quốc để diện kiến ta. Hơn nữa, người cũng biết hắn vì người, mà dám lừa dối bản sử, che giấu sự việc trọng yếu liên quan đến đại thần của thánh quốc.”

Đới Nhạc cảm thấy Định Vân trong lòng hắn đang sợ hãi đến run rẩy... “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Thánh Sử không trả lời mà là hỏi lại y: “Hãy nói cho bản sử biết, có phải sau khi người mang chiếc nhẫn vào tay, thì Định Vân sẽ bị biến thành ngân hồ?”

Đới Nhạc khiếp sợ trừng lớn mắt: “Người.. sao lại biết?”

“Bởi vì chỉ có người do đại thần chuyển thể mới có khả năng vận dụng thần lực bản thân và linh lực bên trong chiếc nhẫn, có thể triệu hồi được thần hồ của thánh quốc! Đới Nhạc, người chính là một trong ba phần hồn của đại thần được tái sinh.”

“Cái gì... Điều đó không có khả năng... Ta là kiếp sau của đế vương, sao có thể là do đại thần chuyển thể?”

“Mỗi người đều có tam hồn phách, người chỉ mang trong người một phần linh hồn của đại thần mà thôi, các hồn phách khác thì không phải. Nếu như không tin, người có thể mang chiếc nhẫn vào, rồi nhìn lên cột nước phong ấn đại thần, xem có sự biến hóa gì không.”

“Không nên!” Định Vân kinh hoàng giơ hai tay ra, che trước người Đới Nhạc: “Ta không cho y đi.”

Thánh Sử thấy thế liền giận dữ: “Định Vân! Người đến bây giờ mà vẫn còn chấp mê bất ngộ, phải bị tội gì?”

“Tội gì ta cũng chịu, nhưng ta không muốn y gặp bất luận điều gì nguy hiểm.”

“Cái tên hài tử này đang nói cái gì vậy hả? Nếu y là đại thần chuyển thể, ta sao có thể gây nguy hiểm cho y?”

“Người không nên gạt ta! Ta đã nghe nói rồi, trước đây Lâm Đạm Chi chính là vì cứu đại thần, thiếu chút nữa đã mất mạng, vì việc này mà Tử Thần cùng Tử Lãm đã rất oán trách người, đúng hay không?”

“Không sai, xác thực lần đó là do bản sử đánh giá sai, nên đã làm hại đến thần thượng. Thế nhưng người chỉ biết một, mà chẳng thứ hai, bản sử đã cùng mấy lão gia nghiên cứu kỹ lưỡng rồi, cũng lý giải việc này không thể nóng vội, phải để cho ba vị thần thượng mang ba chiếc nhẫn, song song phát động linh lực để phá giải phong ấn, vì vậy vô luận như thế nào, lần này bản sử sẽ không để cho thần thượng gặp nguy hiểm nữa, ta chỉ muốn xem linh lực của y đạt tới trình độ nào mà thôi.”

“Ta lo lắng... Ai biết sẽ phát sinh chuyện gì, ta sợ...” Định Vân bất an xoay người ôm chặt lấy người yêu của mình.

Nếu vào lúc này mà Đới Nhạc còn không biết tình cảm của tiểu hồ ly đối với y ra sao, thì y chính là kẻ ngu nhất thiên hạ.

Cảm động quay về ôm lấy tiểu hồ ly của mình, Đới Nhạc nhẹ nhàng xoa lên sợi tóc ngân sắc mà y yêu nhất: “Đừng sợ, bảo bối, ta biết việc này đối với thánh quốc và đại thần rất là trọng yếu, ta da dày thịt thô, thân thể cường tráng giống như gấu, nên ta sẽ không xảy ra việc gì đâu. Người cứ để ta đi thử xem, có được hay không?”

“Thế nhưng—”

Đới Nhạc mỉm cười, đột nhiên cúi đầu hung hăng hôn hân! Muốn dời đi lực chú ý của đối phương, cũng là biện pháp tốt để làm giảm bớt sự lo lắng quá độ của hân.

“Ngô ân...” Vương tử quả nhiên rất nhanh đã bị hôn đến thần hồn điên đảo, không rảnh để ngăn cản y nữa.

Hoàn toàn quên mất sự tồn tại của đại thần cùng Thánh Sử, hai người lời lẽ giao triền, triền miên quấn lấy nhau, phát sinh ra tiếng rên rỉ trầm thấp...

Đới Nhạc lưu luyến ngẩng đầu lên, dùng ngón tay ôn nhu xóa đi tia chỉ bạc còn sót lại trên khóe miệng của bảo bối: “Tiểu hồ ly bảo bối của ta, ở chỗ này chờ ta nha.”

Định Vân cúi xuống hôn một chút lên tay của y, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Đới Nhạc đi đến bên cạnh Thánh Sử, cười cười: “Thánh Sử, thật không có ý tứ, tiểu hồ ly vợ ta cũng vì muốn bảo hộ ta, cho nên mới che giấu chân tướng sự việc, xin thứ lỗi.”

“Thần thượng không nên nói như vậy, Định Vân từ nhỏ đã rất tùy hứng, đây chính lần đầu tiên hân suy nghĩ vì người khác, kỳ thực bản sử rất vui vẻ, hân rốt cục cũng trưởng thành rồi.”

“Việc này thì Thánh Sử cứ yên tâm, chờ sau khi chúng ta kết hôn xong, ta nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn vợ ta.”

“Uy, con gấu thúi này! Người muốn chết a.” Định Vân thở phì phì, liền thưởng ngay cho y một quyền.

“Định Vân, không được vô lễ với thần thượng!” Thánh Sử vội vã quát lớn.

“Ha ha. Không sao đâu, tiểu hồ ly nhà ta hay khả ái như vậy mà, ta cũng không muốn hân cả ngày gọi ta là thần thượng, đối với ta bày ra vẻ khúm núm, như vậy ta sẽ phát điên mất.”

“Hi, xem như người thức thời.”

“Được rồi, Định Vân đừng náo loạn nữa, người hãy đứng qua một bên đi. Hiện tại xin thần thượng hãy đeo ‘Hồ chi hoàn’ vào, chỉ vào cột bọt khí trong lòng hồ, bản sử muốn xem qua cường độ linh lực của thần thượng một chút.”

“Hảo.”

Đới Nhạc vận khí lên đan điền, tập trung tinh thần, vừa đeo chiếc nhẫn vào ngón tay, giống như lúc trước, cũng có một cỗ lực cường đại từ chiếc nhẫn kéo đến, y lập tức vận khởi sở học ‘Khiêng linh cữu đi thức’ của mình, linh lực ở ngón tay và thần lực trong cơ thể tương hỗ dung hợp, hình thành một khối cường quang thật lớn, bắn về phía cột bọt khí bao phủ thân ảnh của đại thần trong thủy đàm —

Mặt nước cuộn cuộn nổi lên từng đợt sóng lớn, cường quang tiếp tục xuyên thấu mặt nước, không ngừng bắn vào trong bọt khí.

Bọt khí lập tức uốn éo, biến hóa ra đủ loại hình dạng, nhưng vẫn bị cường quang xuyên thấu vào tận trung tâm—

Đúng lúc này, trong cơ thể Đới Nhạc đột nhiên sinh ra một cỗ động lực vô danh, lực lượng cường quang trong nháy mắt được tăng cường, y lập tức hét lớn một tiếng — “Khởi!”

Tuy rằng toàn bộ đều bị ngăn trở, nhưng rốt cục cũng có một chùm tia sáng mỏng manh xuyên thấu qua đám bọt khí, bắn lên thân ảnh của đại thần —

Đại thần bị chùm tia sáng trùng kích đến mức chấn động toàn thân! Ba người chứng kiến tận mắt hình ảnh nam nhân bị phong ấn trăm nghìn năm kia đang chậm rãi mở hai mắt ra— đó là một đôi mắt màu lam sắc, như màu của bầu trời quang đăng sau cơn mưa lớn, đẹp đến mức khiến người khác say mê...

Trời ạ, ta đợi được rồi, ta rốt cục đã đợi được rồi!

Đại thần... rốt cục đã tỉnh lại rồi!

Thánh Sử tiền sinh chính là tiểu Vu sư ở trong một ngôi làng nhỏ, sau khi đại thần hi sinh bản thân để cứu vớt toàn bộ khu rừng, y cũng không ngừng luân hồi chuyển thế, muốn tìm cho bằng được hồn phách của đại thần để giúp hắn khởi tử hồi sinh.

Nhưng đã trải qua nhiều năm như thế mà vẫn vô pháp thực hiện nguyện vọng, y còn sợ đây chỉ là một giấc mộng hoang đường, vĩnh viễn cũng không thể trở thành sự thật.

Nhưng ngày hôm nay, rốt cục cũng nhìn thấy đại thần thanh tỉnh lại, điều này khiến y mừng rỡ như điên.

Đáng tiếc sự vui mừng của Thánh Sử cũng không duy trì được bao lâu, thể lực của Đới Nhạc dần dần cạn kiệt, chùm tia sáng cũng bắt đầu trở nên yếu ớt, đại thần lại nhắm chặt hai mắt, tiếp tục giấc ngủ trăm năm...

“Không—” Thánh Sử không chịu nổi đả kích, bỗng dưng phát sinh một tiếng gọi thê lương, liền nhảy vào trong dòng thủy đàm đang cuộn cuộn chảy xiết—

“Thánh Sử!” Định Vân thấy Thánh Sử đột nhiên phát rồ, quá sợ hãi, hắn liền kích động chạy đến bên bờ thủy đàm,, muốn nhảy xuống để cứu người.

“Không được! Để ta!”

Đới Nhạc biết kỹ năng bơi của tiểu hồ ly không tốt, lập tức giành nhảy xuống trước —

Tử Thần cùng Tử Lãm nghe tin Thánh Sử bị rơi xuống nước, cũng vội vã chạy tới.

“Ngự y, Thánh Sử rốt cuộc bị làm sao?” Tử Thần thấy Thánh Sử hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, không khỏi lo lắng.

“Hồi bẩm vương tử, Thánh Sử được cứu giúp đúng lúc, cũng không đáng lo ngại, nghỉ ngơi hai ngày là có thể khôi phục nguyên khí. Xin vương tử điện hạ yên tâm.”

Ngự y khom người trả lời.

“Vậy là tốt rồi, người cũng mau lui xuống điều phối một ít thuốc bổ rồi mang lên cho Thánh Sử dùng.”

“Dạ, thuộc hạ xin lui xuống.”

Đợi ngự y đi khuất, mọi người cũng để yên cho Thánh Sử nghỉ ngơi, cả đám rủ nhau đi ra bên ngoài hoa viên để nói chuyện.

Tử Lãm vừa ngồi xuống liền nã pháo liên tục: “Định Vân, người đang làm cái quỷ gì vậy? Sao lại để Thánh Sử bị rơi xuống thủy đàm chứ?”

Tử Thần cũng trừng mắt nhìn Định Vân: “Thánh Sử căn bản đâu có biết bơi, nên không có khả năng tự mình nhảy xuống hồ đâu nhỉ?”

“Thánh Sử tự nhảy xuống mà, không phải do ta hại đâu. Hai người các người sao lại hung dữ với ta a?” Định Vân nghe vậy thì bốc hỏa, ngay lập tức nhảy dựng lên phản bác.

“Làm sao có thể?!” Tử Thần và Tử Lãm trầm miệng một lời, cùng kêu to lên.

Cá tính của Thánh Sử từ trước đến nay luôn rất bình tĩnh, sao có khả năng làm ra loại chuyện hoang đường như vậy. Khiến cho tính mệnh bị nguy hiểm?

“Là thật đó, Thánh Sử xác thực là bị kích động vì chuyện của đại thần nên mới nhảy xuống nước, tiểu hồ ly vợ ta một điểm liên quan cũng không có.”

Đới Nhạc vội vàng giúp bảo bối gia của mình giải vây.

“Hảo, ta tin tưởng người. Người hẳn là Đới Nhạc?”

Tử Thần vươn tay về phía y: “Nhĩ hảo. Ta là Tử Thần. Là bạn thời thơ ấu của Định Vân, cái tên này đã được nuông chiều từ bé nên rất tùy hứng, vậy mà ngươi cũng chịu được, thật là bội phục, bội phục.”

“Ha ha, ca ca nói không sai, ngươi khẳng định là có tài năng thiên phú dị bẩm nên mới có thể sống tới ngày hôm nay mà không bị hấn làm cho tức chết.” Tử Lãm cũng bắt tay với y. “Nhĩ hảo, ta là Tử Lãm.”

“Uy, hai người các ngươi muốn gì? Ngày hôm nay muốn phá ta phải không?” Định Vân giận dữ trừng mắt nhìn bọn họ.

Đới Nhạc buồn cười, ngồi ở một bên để xem kịch vui.

“Chúng ta chỉ là biểu đạt sự đồng tình với tân lang quan mà thôi a.” Tử Thần và Tử Lãm vô tội nhún vai.

“Hứ, đồng tình à? Ta nghĩ kẻ đáng được đồng tình phải là hai huynh đệ các ngươi mới đúng chứ.”

Định Vân có chút hả hê nói: “Thương cảm a, nghe nói có ai đó đã bị đá xuống giường suốt mấy ngày liền, không được ngủ cùng lão bà (bà xã). Ai, trên thế giới thế nào lại còn có những chuyện bi thảm như vậy, thực sự là khiến kẻ khác thương hại a.”

“Ai nói chúng ta bị đá xuống giường?”

“Đúng vậy, tiểu Chi Chi yêu ta như vậy, sao có thể ngược đãi chúng ta?”

Hai huynh đệ có bị đánh chết cũng không dám thừa nhận là đã bị lão bà yêu dấu đá xuống giường.

“Phải vậy không? Thế nhưng căn cứ vào nguồn tin đáng tin cậy, có người bởi vì lo lắng cho an nguy của lão bà đại nhân nên thà tình nguyện ngủ bên dưới sàn nhà lạnh băng, cũng không chịu chuyển đến nơi khác mà ngủ, thực sự khiến kẻ khác cảm động quá đi.”

“Định Vân thôi, ngươi ít nói huyền thuyên đi, ngươi—”

“Bất hảo! Bất hảo!”

Một vị cung nữ chạy như bay tiến vào hoa viên, cắt đứt lời nói của Tử Thần và Tử Lãm: “Hai vị vương tử, mau lên, Vương phi sắp sinh rồi!”

“Cái gì?!”

Tử Thần và Tử Lãm nghe vậy lập tức nhảy dựng lên, phóng thẳng về hướng tẩm cung, hoàn toàn mất dạng—

“chắc, chạy trốn nhanh thật.” Định Vân lắc lắc đầu.

Đới Nhạc mỉm cười, dùng tay sờ sờ lên đùi của tiểu hồ ly: “Nếu như có người nói với ta là người sắp sinh, ta sẽ chạy còn nhanh hơn bọn hắn.”

“Xạo quá! Ai nói sẽ sinh hài tử cho ngươi?” Định Vân cắn một ngụm trên mặt của gấu lớn: “Huống hồ ta là nam thì làm sao mà sinh được?”

“Vị vương phi kia chẳng phải cũng là nam sao? Yên tâm, chỉ cần tinh tử của ta có đủ năng lực, bảo đảm có thể khiến tiểu hồ ly sinh được. Không tin chúng ta làm thử xem.”

“A a a — gấu thú, không nên ở chỗ này — ta không muốn lại bị người khác nhìn thấy—”

Đáng tiếc lời kháng nghị của tiểu hồ ly hoàn toàn vô hiệu, bị con gấu tà ác lôi kéo vào trong rừng cây để hung hăng ‘thương yêu’, một lúc sau, bên trong bắt đầu truyền ra từng trận rên rỉ ngọt ngào...

11. Chương 11: Vĩ Thanh

Tin vui vương phi sinh hạ hai vị hoàng tử làm cho toàn bộ thủ đô của Thánh Quốc gần như sôi trào. Vì thế, hoàng cung liền tổ chức một buổi tiệc long trọng để chúc mừng hai vị Tử Thần và Tử Lãm đã có được lân nhi.

Yến hội hoàng cung dĩ nhiên là vô cùng xa hoa, ăn uống linh đình, quan lại tập hợp, có thể nói là náo nhiệt cuộn cuộn. Nhất là có nhiều vị thiếu nữ thuộc hoàng tộc vừa nghe nói toàn bộ thành viên ‘Thánh quốc tứ công tử’ đêm nay đều đến tham dự đông đủ, nên các nàng cố gắng trang điểm thật xinh đẹp, khăn cấp chạy đến để tham gia.

Cũng có một vài mỹ thiếu niên bởi vì ngưỡng mộ đại danh của các vương tử mà đầy côi lòng xuân tâm chạy tới.

Ánh sáng từ mái tóc dài ngân sắc lóe lên, Định Vân vương tử phong hoa tuyết đại, mặc bộ lễ phục hoa lệ vừa bước vào trong hội trường, thiếu nam thiếu nữ nhất thời đều điên cuồng gào thét.

“Định Vân vương tử, đã lâu không gặp, người càng lúc càng trở nên đẹp trai a!”

“Định Vân vương tử, làm ơn tới nhà của ta uống trà, đám tử muội chúng ta nhất định sẽ hảo hảo ‘Chiêu đãi’ người”.

“Định Vân vương tử —— ”

Nam nhân siêu cấp mê người, không khác gì một thần tượng nổi tiếng, liền bị đám fan hâm mộ cuồng nhiệt nhào tới bao vây

Đới Nhạc đứng ở một bên không có lên tiếng, chỉ là khóe miệng hơi xuất ra một nụ cười nhạt, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía tiểu hồ ly đáng ghét thập phần hưởng thụ đang đứng bên trong đám đông điên cuồng kia.

Qua một hồi lâu, vương tử mới phát hiện được ánh mắt kinh khủng của nam nhân đứng ở sân thượng, ***g ngực nổi lên một trận sợ hãi, vội vã chui ra, chạy đến trước mặt y.

Đới Nhạc hai tay khoanh trước ngực, không hề phát ra tiếng động, vẫn bình tĩnh nhìn hấn.

“Gấu ơi, người... sao người lại nhìn ta như vậy?”

Trán của Định Vân vương tử chẳng biết vì sao lại nhỏ xuống một giọt mồ hôi lạnh.

“Ta đang muốn xem con hồ ly như người còn muốn lãng lơ tới khi nào a?”

Đới Nhạc liền cầm lấy một lọn tóc màu bạch kim của hấn, đưa lên mũi hít hít: “Quả thực là một hương vị *** đáng ha, mau đi theo ta!”

“Ừ, người muốn dẫn ta đi đâu? Ta còn chưa chúc mừng bọn Tử Thần a.”

Bị nam nhân kéo vào trong một góc tối âm u. Định Vân vương tử tức giận đến mức la lớn.

“Chờ ta nghiêm phạt người xong, tự nhiên sẽ đưa người đi chúc mừng, không cần lo.”

Đới Nhạc dùng hai tay đè hấn vào vách tường, cúi đầu ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ.

“Nghiêm phạt?” Định Vân nghe vậy trong lòng bỗng một trận phát lạnh: “Người... Người sao lại nghiêm phạt ta? Bản vương không biết đã làm sai điều gì a.”

“Đúng, bởi vì người cái gì cũng không biết, nên lúc bị đám háo sắc kia vây quanh, người không thèm từ chối, còn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, chân thực mà hưởng thụ ha, hừm.”

“Àn, xác thực có một chút.... Nga, nhưng nhưng, ta một điểm cũng không có hưởng thụ mà.” Định Vân vương tử vội vã đổi giọng.

“Ai nha, ta nghe người ở bên cạnh nói, Định Vân vương tử mỗi lần đến dự yến hội, sau khi kết thúc đều dẫn người về nhà để cuồng hoan, chứ đâu có chịu mang tay không mà quay về, chắc là ở trên giường được tình nhân phục vụ sướng khoái lắm, có đúng hay không?”

Đới Nhạc cố ý dùng giọng điệu thập phần kính phục mà truy vấn.

“Ha ha, người cũng nghe nói rồi hả? Không sai, Định Vân vương tử ta vốn chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, tùy thời tùy chỗ đều có một đồng nữ nhân muốn được ta đưa lên giường a. Không có biện pháp, ai bảo bản vương có nhiều mị lực như vậy, ha ha ha....” Định Vân vương tử đắc ý cười to ba tiếng.

“Trời ơi, người chết đến nơi mà còn cười được?”

Đới Nhạc vươn hai ngón tay hung hăng nhéo mạnh nhũ tiêm của tiểu hồ ly một cái——

“Ôi! Đau muốn chết!”

Định Vân vương tử phát ra một tiếng thét thê thảm.

“Di? Có chuyện gì a?” Trong lúc đó,đột nhiên có một nữ nhân đi đến mở cửa sân thượng ra: “Kỳ quái, rõ ràng vừa nghe có tiếng người mà.”

“Tám phần là mèo hoang a, chắc tới thời kì động dục rồi: “Một nữ nhân khác cũng đi đến bên cạnh nàng.

“Có thể là vậy. Được rồi, ngươi mau kể cho ta nghe chuyện kia đi...”

Thế là,Hai người bắt đầu đứng ở sân thượng hàn huyên đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Đới Nhạc nghe vậy liền châm chọc nói: “Tới kì động dục rồi? Ta nghĩ ngươi một năm 365 ngày đều là thời kì động dục a, hạnh.”

Định Vân vương tử sợ bị người khác phát hiện, chỉ có thể nhỏ giọng nói nhỏ vào tai nam nhân: “Con gấu đáng ghét nhà ngươi, mau buông bản vương tử ra, bằng không —— bằng không —— ”

“Bằng không cái gì?”

Đới Nhạc lạnh lùng cười: “Bằng không thì sẽ la to lên? Tốt, hay nhất là để cho toàn bộ mọi người đều chạy đến đây,nhìn thấy hồ ly *** đang đang phát tao dưới thân của ta nha!”

Nam nhân cố sức ấn hắc quỳ trên mặt đất, hạ ra mệnh lệnh tà ác: “Dùng miệng của ngươi để hạ khóa kéo xuống, lấy côn thịt của ta ra. Tuyệt đối không được dùng tay!”

“Ô.... Không muốn!”

Tên biến thái ghê tởm này,sao lại có thể nghĩ ra nhiều chiêu thức hạ lưu như thế.

“Nói thêm một câu không muốn nữa đi, ta sẽ lập tức gọi hai nữ nhân ở đằng kia đến xem.”

“Ô.... thôi được rồi, ta làm là được” Con người yếu đuối làm sao có thể chống lại lời uy hiếp của con gấu vô lương tâm cơ chứ.

Vương tử đáng thương vốn là nhân vật cao cao tại thượng, được vạn người say mê,cuối cùng chỉ có thể quỳ trên mặt đất, dùng hàm răng đã từng được tạp chí Âu Châu bình chọn là ” Hàm răng mê người nhất thế giới” mà giao hạ khóa kéo quần của nam nhân——

“Sau đó sẽ làm gì nữa? Nhanh lên một chút, không nên khảo nghiệm tính nhẫn nại của ta.”

“Ô.... Đã biết rồi”

Vương tử khóc không ra nước mắt, quyết định lại dùng hàm răng để giao hạ quần lót của y xuống ——

Ba!

Cây thịt heo thô lớn liền nhảy ra ngoài,vừa vịn đánh lên khuôn mặt trắng nõn mềm mại của hắn.

“Hồ ly lẳng lơ, mau nuốt đi, ta biết ngươi rất là thèm,nên miễn phí tặng cho ngươi thịt heo để ăn đó.”

“Ô... Về nhà rồi làm có được không vậy, lỡ như bị người khác thấy ta đang giúp ngươi... liêm ‘Cái kia ‘, bản vương về sau làm sao có thể làm người được nữa chứ?”

“Không làm người thì cứ làm hồ ly cũng được, ta sẽ nuôi ngươi, sợ cái gì hả?”

“Ô.... Không muốn!”

“Được rồi, ngày hôm nay ta bảo đảm sẽ không cho ngươi biến thành cửu vĩ hồ ly là được.”

“Thực sự?”

Thật tốt quá, hi, không bị mọc đuôi thì tốt rồi, nếu không lỡ bị bọn Tử Thần,Tử Lãm và Na Lam nhìn thấy, còn không bị cười đến chết mới lạ.

Nghe xong lời bảo chứng của nam nhân, vương tử mới hài lòng mà ra sức liếm.

Liếm xong đầu đỉnh to lớn đến dọa người, lại tiếp tục mút lấy hai túi cầu căng tròn, vừa không ngừng nhả ra nuốt vào, vừa vói đầu lưỡi đùa bỡn trên cái lỗ nhỏ nhỏ, vương tử dùng hết bí kíp khẩu kỹ đã tiến bộ thần tốc của mình, một chút lại một chút lấy lòng nam nhân ——

“Ân——đầu lưỡi thật *** đáng ——” Bên hông cảm thấy một trận tê dại, Đới Nhạc kêu lên một tiếng, rút ra tính khí đã sắp bạo phát, nhắm ngay khuôn mặt nhỏ nhắn mê người đến cực điểm của tiểu hồ ly mà thống khoái bắn tinh——

“Ngô, hanh ân ——” Vương tử đột nhiên cảm thấy hưng phấn đến khó hiểu, liền chủ động hé miệng ra, nghênh tiếp dịch thể của nam nhân ——

Gương mặt của hắn dính dịch thể, tuyệt mỹ đến mức làm cho người ta phát cuồng, Đới Nhạc thấy tiểu hồ ly toát ra biểu hiện *** loạn như thế, không khỏi sách lưỡi: “Ấy, người đúng là hồ ly *** đáng nha, thích ăn dịch thể của nam nhân đến vậy sao? Xem ta ngày hôm nay thu phục người như thế nào!”

Để vương tử đặt hai tay lên trên tường, từ phía sau lưng hăng đi vào, Đới Nhạc mạnh mẽ đóng đưa thắt lưng, liền tục xỏ xuyên qua tiểu thịt huyết vừa chặt vừa nóng của hắn——

“Ô, ngô, ân ——” Tròng bích yếu đuối nhưng tham lam bị thao đến sáng khoái, khiến cho hắn vận vẹo hông, nương theo nhịp điệu của nam nhân phía sau ——

“A a —— Thật thích —— thích muốn chết ta a! Lại dùng lực đi, a a a ——”

“Muốn bắn ở chỗ nào? Lần này bắn bên trong, tưới lên tao huyết của người có được hay không?”

Nam nhân âu yếm nói nhỏ vào bên tai những lời *** loạn, làm cho Định Vân vừa nghe thấy đã muốn bắn ra.

“Hảo, bắn vào đi, toàn bộ cứ bắn vào —— van cầu người ——”

Vương tử đáng thương ghen ngào nhỏ giọng cầu xin.

“Đây chính là do người cầu ta nha, không nên hối hận a, tiểu hồ ly.”

Đới Nhạc ha ha cười, đột nhiên ở trong lòng mặc niệm khẩu quyết của ‘Để vương huấn hồ thuật’, khiến phân thân nguyên bản đã thập phần thô lớn nay còn dài ra gấp đôi ——

Hung khí thật lớn hăng phá khai vĩ huyết ẩn sâu bên trong, phát ra một cỗ dịch thể điên cuồng, bắn trúng ngay mục tiêu ——

“Ô ô ——”

Vĩ huyết yếu đuối bị bắn đến quân lính tan rã, vương tử đáng thương sau khi trải qua cao trào thống khoái, lần thứ hai lại mọc ra một cái đuôi xù lông ngân sắc——

.....

.....

Bên cạnh có một người nam nhân cao lớn đi theo làm bạn, Định Vân vương tử lần thứ hai bước vào yến hội.

Mặc kệ đi đến nơi nào, hắn vĩnh viễn cũng trở thành tiêu điểm của mọi người.

Chỉ bất quá lần này đa số ánh mắt của các mỹ nam mỹ nữ không còn tập trung trên gương mặt tuấn mỹ vô song của hắn, mà là nhìn vào một khối lông xù nằm ở ngay hông, đúng là một cái đuôi mỹ lệ tuyệt luân ——

“Oa, vương tử, ngày hôm nay người muốn hóa trang a? Đạo cụ thật xinh đẹp a!”

“Đúng vậy, vương tử, cái đuôi làm giống y chang như thật vậy a!”

“Vương tử, ta muốn sờ một chút a!”

“Không được, không được đụng vô!” Định Vân vương tử toát ra một thân mồ hôi lạnh, vội vã bỏ trốn mất dạng.

Ồ.... Nếu như bị bọn họ phát hiện đây là đuôi thật, không bằng để bản vương tử đâm đầu vào ...bánh kem mà chết cho rồi.

“Ghe tởm, đều là do người làm hại, người là tên không tuân thủ lời hứa, rõ ràng đã đáp ứng bản vương là không để ta mọc đuôi mà, vì sao lại dùng thuật để dối phó ta?”

Định Vân vương tử tức giận trừng mắt nhìn tên đầu sỏ trước mặt.

“Ta không tuân thủ lời hứa bao giờ? Ta chỉ đáp ứng là không biến người thành cừu vĩ hồ ly, chứ đâu có nói là không cho người biến thành nhất vĩ hồ ly a! Ha ha....”

Ồ..... Người là con gấu thú gian trá xảo hoạt! Định Vân vương tử thật hận không thể một cước đá bay y.

“Được rồi, tiểu hồ ly đi thôi, mau đi gặp gia đình Tử Thần một chút, chúng ta đã muộn lắm rồi ” Đới Nhạc cười cười, kéo tay của vương tử.

“Ồ.... không gặp có được không a?” Định Vân vương tử liền khóc ré lên.

Nghĩ đến cảnh bị Tử Thần và Tử Lãm pha trò, ngực cũng rất khó chịu.

“Không được, nhất định phải đi, đối đãi như thế là không có lễ phép.”

Đới Nhạc cười xấu xa, kiên quyết kéo tiểu hồ ly đi vào.

Vừa đi vào mật phòng tận cùng bên trong yến hội, đã thấy Vương phi đang lẳng lặng ngồi, trên mặt mang theo nụ cười mỉm nhàn nhạt, hai người đứng bên cạnh chính là hai vị vương tử Tử Thần và Tử Lãm, bọn họ trên tay còn ôm hai đứa trẻ sinh đôi..

“Vương phi, Tử Thần, Tử Lãm, chúc mừng các người a.” Đới Nhạc chân thành hướng gia đình bọn họ mà chúc mừng.

Vương tử đáng thương không dám hiện thân, hiện tại chỉ có thể len lén trốn ở sau lưng nam nhân để quan sát.

“Định Vân, người đang làm cái quỷ gì vậy?” Tử Thần và Tử Lãm vô cùng hiếu kỳ trước hành động len lút của hắn.

Lâm Đạm Chi cười cười, nhận lấy hai hài tử từ tay Tử Thần và Tử Lãm: “Định Vân, làm sao vậy? Người không muốn đến ôm các cục cưng một chút sao?”

“Oa, cục cưng khá ái quá, ta đến liền.” Vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn của tiểu bảo bảo, Định Vân liền quên mất nguyên nhân trốn tránh của mình, thùng thùng chạy ra từ phía sau nam nhân.

“Oa ha ha....” Tử Thần và Tử Lãm vừa nhìn thấy cái đuôi phía sau mông Định Vân, nhất thời cười ra tiếng.

“A a a a ——” Định vân thét chói tai, liền chạy về sau lưng Đới Nhạc

“Ha ha, báo ứng a báo ứng, lần trước không biết là kẻ nào nhìn thấy hai người chúng ta thì rất hả hê, hiện tại cũng bị mọc đuôi rồi, thực sự là báo ứng a, ha ha....”

Tử Lãm bắt đầu cố sức bỏ đá xuống giếng.

“Không sai, Đới Nhạc, kỳ thực bà xã của người có đuôi cũng không phải là xấu, sau này hắn sẽ không dám đi lảng nhăng khắp nơi nữa, bảo đảm hắn sẽ đóng cửa ngoan ngoãn ở nhà, không dám bước ra ngoài một bước, ha ha...” Tử Thần cũng lập tức tìm cơ hội phục thù.

“Có gì hay chứ? Các người đều là một đám cẩu thả!” Định Vân tức giận nhảy ra mắng to.

“Định Vân, sao người lại phát giận vậy?”

Nam tử vừa đi vào gian phòng sở hữu một mái tóc vàng rất hoa mỹ, vóc người thon dài, anh tuấn vô cùng, là một mỹ nam tử mà kẻ khác vừa nhìn thấy đã khó quên.

Thế nhưng vẻ mặt của hắn hết lần này tới lần khác thập phần lãnh đạm, làm cho không khí chung quanh cũng giảm xuống vài độ.

“Na Lam! Tên tiểu tử này rốt cục cũng chịu xuất hiện rồi a!” Tử Thần hài lòng vỗ lên vai hắn.

Nguyên lai người vừa tới chính là một trong “Thánh quốc tứ công tử” Vương Tử Na Lam.

“Đúng vậy, người là tiểu tử vô tâm vô phế, ngay cả lễ kết hôn của huynh đệ chúng ta, người cũng chưa từng đến.”

Tử Thần vẻ mặt giận dữ, thân thiết ôm hắn một cái.

“Nóng muốn chết, bỏ ra coi!”

Na Lam vương tử có nhiệt độ cơ thể thấp hơn người thường, nên liền đẩy đối phương ra xa.

“Tử Lãm, người sao lại làm thế! Biết rõ Na Lam ghét nhất bị người khác thân mật mà, người còn cố ý làm như vậy!” Định Vân và Na Lam vốn là đôi bạn rất thân thiết, liền chạy đến giúp hắn chủ trì công đạo.

“Định Vân, cái đuôi của người.... là có chuyện gì xảy ra?” Na Lam nhú mi, nhìn đến cái đuôi to của Định Vân.

“Ồ.... Cũng tại con gấu thú hại ta!”

Định Vân chỉ chỉ vào nam nhân đang đứng bên cạnh.

“Ta là Đối Nhạc, chính là ông xã của Định Vân, nhĩ hảo.”

Đối Nhạc vừa cười vừa vươn tay về phía hắn.

“Nhĩ hảo” Na Lam cũng vươn tay ra, chạm vào tay đối phương một chút, rồi lập tức rút trở về.

“Ta không thích những nơi đông người, nhưng nếu như các người kết hôn, ta sẽ đến dự.”

“Ai nói ta sẽ kết hôn với con gấu này a, ta hận chết y!”

Định Vân nghĩ đến việc xú nam nhân này hại hắn biến thành trò cười, thì tức giận đến mức giơ chân.

“Định Vân, người sao dám vô lễ với thần thượng?”

Lúc này, Thánh Sử trên mặt mang theo một nụ cười ngoài ý muốn, từ ngoài cửa chậm rãi tiến vào.

“Thánh Sử, người không có việc gì a, thật sự là quá tốt!”

Mọi người nhìn thấy Thánh Sử không chỉ là khí sắc thoát nhìn rất tốt, trên mặt còn mang theo bộ dáng tươi cười, tất cả đều hài lòng bước đến hỏi thăm, ngay cả Lâm Đạm Chi cũng ôm hai tiểu bảo bảo chạy đến bên cạnh y.

“Thưa dịp tất cả mọi người có mặt tại đây, bản sử có tin tức tốt muốn tuyên bố.”

Thánh Sử trong mắt lóe ra quang thải cực kì hưng phấn.

“Tin tức gì vậy?” Chuyện mà khiến Thánh Sử hài lòng như vậy, nhất định là một tin tức vô cùng tốt.

“Chúng ta đã tìm ra xà chi hoàn rồi!”

“Oa!”

Tin tức này nhất thời khiến cho mọi người đều phát sinh ra tiếng kinh hô.

“Hắc hắc.... Na Lam, lần này xem ra là đến phiên người xuất mã a.” Tử Lãm lăm lét nhìn hắn.

“Ta?” Na Lam nhú mày.

“Đúng là người, Na Lam.” Thánh Sử lộ ra nụ cười mỉm tuyệt mỹ, khiến kẻ khác khó có thể cự tuyệt.

Na Lam bất đắc dĩ đành thở dài.

“Thánh Sử, rốt cuộc xà chi hoàn đang trên tay ai, người mau đưa ảnh chụp ra cho bọn ta xem a.” Tử Thần và Tử Lãm đều hiểu kỳ vô cùng.

“Đúng vậy, Thánh Sử mau lấy ra xem, ta rất muốn nhìn xem người nào sẽ có khả năng săn được trái tim lạnh như băng của ‘ai kia’.”

Định Vân hả hê cười.

“Các người xem đi, đối tượng lần này có thể là kỳ phùng địch thủ của Na Lam a.”

Khi mọi người nhìn thấy nhân vật trong ảnh chụp thì nhất thời đều kinh hãi.

“Oa, cái này.... Thật là khủng khiếp.”

Tử Thần hít vào một hơi lạnh.

“Ta xem lần này Na Lam chết chắc rồi.”

Tử Lãm cũng nhăn lại vùng da chung quanh lông mày.

“Thì là không chết cũng mất nửa cái mạng.”

Định Vân đồng ý gật đầu.

“Nam nhân này rốt cuộc là ai a?”

Đới Nhạc và Lâm Đạm Chi không nhận ra nam nhân trong ảnh là ai.

“A Lan Tư quan chỉ huy tối cao của hải quân, là một hạm trưởng tài năng xuất chúng ——.”

Không xuất ra biểu tình nào, Na Lam nhìn vào nam nhân trong ảnh chụp, nhàn nhạt nói.

“Oa, nghe tên hình như rất lợi hại ha.”

Lâm Đạm Chi nghe vậy không khỏi nghiêm nghị khởi kính.

“Tiểu Chi Chi, nam nhân này nếu không lợi hại, thì làm sao an tọa trên vị trí chỉ huy tối cao cơ chứ, đây chính là nhân vật tài giỏi nhất trong lịch sử hải quân từ trước tới nay a.”

Cá nhân Tử Thần cũng rất bội phục y.

“Nghe nói y bách chiến bách thắng, ở trên biển không ai không sợ y.”

Tử Lãm luyện thuyên kể về truyền kỳ đáng nể của nam nhân kia.

“Đáng sợ nhất chính là, không chỉ địch nhân sợ y, mà ngay cả thủ trưởng và thuộc hạ cũng sợ y gần chết. Nhân xưng là ‘Thiên hạ đệ nhất kinh khủng ma quỷ hạm trưởng’ a ”

Định Vân cũng bắt đầu thêm mắm thêm muối.

“Các người đừng ... dọa Na Lam nữa.”

Thánh Sử mỉm cười nhìn ‘Thánh quốc tứ công tử’, tâm lý trầm ổn, khiến cho người khác nhìn không rõ tâm tư: “Na Lam, bản sử tin tưởng năng lực của người, người hãy đi lấy lại xà chi hoàn nha.”

“Ân, ta đã biết. Thánh Sử, hãy đưa ảnh chụp của y cho ta giữ.”

Xoay người bước đi, Na Lam liền rời khỏi gian phòng, bên miệng lộ ra một mặt mỉm cười mà mọi người chưa từng nhìn thấy.

Xem ra nam nhân này chính là mẫu người ưa thích của ta a.....

A Lan Tư đang bình tĩnh đứng ngoài khơi xa xôi, đột nhiên mặt biển xuất hiện từng trận sóng lớn, một cuộc chiến tranh gần như chính thức được triển khai ——

12. Chương 12: Phiên Ngoại

“Định Vân vương tử, thứ người cần đã được mang đến rồi này.”

Trong tẩm cung của thánh quốc vương tử, cung nữ cung kính trình lên một tiểu lễ hạp (hộp quà nhỏ), bên trên có thắt cái nơ hình con bướm xinh xắn.

“A! Thật tốt quá!”

Định Vân vương tử vừa nhìn thấy món hàng mà mình đã trông chờ từ lâu rất cực cũng tới, hai mắt không khỏi tỏa ra ánh sáng.

Kỳ quái, cái này hộp này rốt cuộc là cái gì, mà có thể khiến vương tử hưng phấn đến như vậy? Cung nữ trong lòng thật sự là vô cùng hiếu kỳ.

Thấy nàng hồ nghi nhìn vào lễ hạp, Định Vân vương tử lúc này mới phục hồi tinh thần lại: “Ấy ấy, người mau lui xuống đi, không có phân phó của ta, tuyệt đối không cho ai vào đây!”

“Bao gồm cả thần thượng sao?”

“Ngu ngốc, gấu bự hiện nay không ở thánh quốc, làm sao mà đến được? Ta nói chính là hai tên Tử Thần và Tử Lãm ấy, nghìn vạn lần phải đứng ở cửa chặn bọn họ lại, biết không?”

“Dạ, vương tử.”

Đợi đến khi cung nữ lui xuống, Định Vân mới khấn cấp mở lễ hạp ra.

“Oa ha ha... Ta rốt cuộc đã tìm được rồi!”

Xuất trong hộp ra một phiến gì đó hơi mỏng, Định Vân bắt đầu cười trộm.

Đợi đến khi gấu thú về nước, nhất định phải để cho y nhìn thấy sự thay đổi của bản vương, hi hi.

Định Vân vương tử bắt đầu mơ tưởng đến biểu tình kinh hãi của nam nhân yêu dấu...

Qua ba ngày, ở một bán cầu khác ... tiến sĩ khảo cổ học Đới Nhạc đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại khẩn cấp do Tử Thần gọi đến.

“Đới Nhạc, người mau trở lại đi! Định vân đã xảy ra chuyện rồi!”

“Cái gì?”

Đới Nhạc nghe vậy kinh hãi: “Tiểu hồ ly đã phát sinh chuyện gì vậy?”

“Ta cũng không rõ nữa, hẳn rất khác thường a, món ăn mà hắn thích nhất cũng không ăn một ngụm, quần áo thời trang từ Pa-ri đưa tới cũng chả thèm liếc mắt, cả ngày cứ trốn ở trên giường khóc lóc, ta gọi ngự y đến xem bệnh, nhưng hắn chết cũng không chịu cho khám, khiến toàn bộ hoàng cung đang gà bay chó sủa nê, tất cả mọi người rất lo lắng, vì vậy người mau trở lại a, cũng chỉ một mình người mới có biện pháp trừ khử được tên bốc đồng kia thôi.”

“Hảo, ta lập tức trở lại ngay!”

Đới Nhạc là một tiến sĩ luôn luôn tràn ngập nhiệt tình đối với các công trình khảo cổ, xưa nay chưa từng bỏ dở hành trình thám hiểm nào, vậy mà lần này y lại phải cấp tốc dẹp đường hồi phủ.

Sau khi về đến tẩm cung, đã thấy một đám cung nữ đứng chờ đợi ở ngoài cửa.

“Ồ... Thần thượng, người đã trở về rồi, chúng ta đều lo lắng gần chết, người mau vào xem vương tử đi.”

“Các người đừng nóng vội, để ta vào xem sao.”

Đới Nhạc cũng lo lắng vạn phần, nghĩ đến tâm can bảo bối của mình chẳng rõ là bị đau ốm ra sao, trong lòng sốt ruột muốn chết.

Y một phen đẩy cửa ra, chạy vội đến bên giường.

“Tiểu hồ ly, ông xã của người đã trở về rồi, mau mở mắt ra nhìn ta đi.”

Nhẹ nhàng vuốt ve lên hai mí mắt thũng thũng vì khóc quá nhiều của tiểu bảo bối, Đới Nhạc yêu thương nói.

Định Vân đang chìm trong giấc ngủ mệt mỏi, mơ mơ hồ hồ nghe thấy giọng của nam nhân, hần mới chậm rãi mở mắt: “Àn... gấu... Người đã trở về?”

“Bảo bối, là ta đã trở về, tỉnh lại đi, người khó chịu ở đâu thì mau nói cho ta biết.”

“Khó chịu?”

Định Vân thoáng cái liền tỉnh ngủ: “A a a! Không có! Ta rất tốt, ta bệnh gì cũng không có!”

Thấy biểu tình của tiểu hồ ly hoảng hốt như vậy, ngu mới tin là hần không có việc gì: “Được rồi, tiểu hồ ly hự, người không nghe lời, xem ra là muốn ta tự mình kiểm tra rồi.”

Đới Nhạc bắt đầu xoa tay.

“A a a! Không nên! Ta không muốn! Gấu a, người tha ta đi!”

Định Vân bắt đầu quyền đâm cước đá vô người y.

Ô... Hần chết cũng không thể để cho y phát hiện ra hình dạng vô cùng thê thảm xấu xí của mình a!

Đáng tiếc tiểu hồ ly đã định trước là đánh không lại con gấu hôi có khí lực to lớn, Định Vân vương tử đáng thương rất nhanh đã bị hạ gục.

“Ô... Người kẹ ta! Người mặc kẹ ta đi mà!”

Định Vân cố sống cố chết giãy ra, không muốn để cho nam nhân nhìn thấy bí mật của mình.

“Kỳ quái, rốt cuộc có vấn đề gì a?”

Đới Nhạc đối với bảo bối của mình thì mỗi một thốn da thịt đều hiểu rất rõ, y lật qua lật lại tỉ mỉ để kiểm tra nhưng cũng nhìn không ra hần bị bệnh gì.

“Tiểu hồ ly, biểu tình của người khó xử như vậy, lẽ nào người...”

Ô... Không thể nào, bị y phát hiện rồi sao? Định Vân khẩn trương nhìn chằm chằm vào nam nhân.

“Lẽ nào người mang thai rồi?!”

Đới Nhạc kinh hỉ hỏi.

“Mang thai?”

Định Vân nghe vậy sửng sốt: “A a a a! Không phải! Người không nên nói vậy!”

“Thực sự là không phải?”

” Không phải đâu mà! Thực sự không phải!”

“Cái này điều không phải, cái kia cũng không phải...”

Đới Nhạc nhìn tiểu hồ ly chăm chú, thấy hần cứ lui cái mông về phía sau, đột nhiên linh quang chợt lóe: “A! Ta nghĩ ra rồi!”

Đới Nhạc nhanh tay ngăn chặn vương tử lại, mở hai chân hần ra thật to, để lộ ra tiểu cục huyết bên dưới——

“A a a a! Không được nhìn! Không được nhìn!” Luôn luôn cao cao tại thượng, đến chết cũng sĩ diện, nên Định Vân vương tử dĩ nhiên bắt đầu gào khóc: “Ô... Không muốn mà... Ta không muốn cho người nhìn thấy ta xấu xí như thế... Ô...”

“Trời ạ, tiểu cục huyết của tiểu hồ ly như thế nào...như thế nào lại biến thành màu xanh lam a?”

Đới Nhạc nhìn thấy chỉ biết há hốc mồm.

Thì ra Định Vân vương tử khóc thương tâm như thế, là bởi vì tiểu hoa cục nguyên bản màu phấn hồng xinh đẹp, giờ đã biến thành tiểu hoa cục màu xanh lam u buồn rũ rượi. (==))

“Ô... gấu thúì... Ta bây giờ trở nên xấu như thế, có phải ngươi sẽ không yêu ta nữa...” Định Vân lo lắng nhìn nam nhân yêu dấu.

“Thế nào có khả năng, mặc kệ ngươi biến thành bộ dạng gì, thì vẫn là bảo bối tiểu hồ ly của ta a.” Đới Nhạc ôm hắn vào trong ngực, yêu thương hôn môi.

“Thực sự a?” Định Vân trát trát hai hàng nước mắt đã sớm lưng tròng, thương cảm hề hề hỏi.

“Đương nhiên là thật.”

Đới Nhạc ôn nhu hôn lên giọt nước mắt long lanh đọng trên hàng lông mi của hắn: “Nào, nói cho ta biết, vì sao mông nhỏ của ngươi lại biến thành như vậy?”

“Bởi vì... Bởi vì ta... Ta...”

Định Vân rưng rưng nói ra chân tướng sự việc.

“Cái gì? Ngươi dùng ‘Mặt nạ dưỡng da’ để đắp lên cục huyết?”

Sau khi nghe tiểu hồ ly tường thuật lại toàn bộ sự tình, Đới Nhạc vừa tức giận vừa buồn cười: “Ngươi cũng quá tùy tiện. Cái chỗ kia sao lại phải đắp mặt nạ?”

“Ô... Còn không phải đều là do con đại sắc hùng như ngươi làm hại sao. Mỗi ngày đều sáp vào mông ta, tối cũng sáp, sáng cũng sáp, hại hoa cục của vợ ngươi bị thâm lại, vì thế ta mới đặc biệt dùng thử mặt nạ dưỡng da a!”

Định Vân vương tử ủy khuất kể lể. Hắn nỗ lực bảo dưỡng như thế, cũng vì không muốn có một ngày bị nam nhân ghét bỏ.

“Ngươi nga, tiểu hồ ly ngọc, trong đầu toàn suy nghĩ cái gì đâu không hà.”

Đới Nhạc nhẹ nhàng gõ nhẹ lên đầu của hắn: “Ta vừa mới ly khai vài ngày, ngươi xem ngươi kìa, đã biến ra thành cái dạng này, ngươi muốn khiến ta lo lắng đến chết sao?”

“Ô... Ta cũng không biết vì sao lại biến thành cái dạng này a ”

Nghĩ đến tiểu hoa cục màu xanh lam của mình, siêu cấp nghiệp dư vương tử lại muốn khóc rống lên.

“Hanh, ta nghĩ cũng biết, tiểu hồ ly sĩ diện nên không có hỏi qua bác sĩ, do ngươi tự ý đắp lên cục huyết, đúng hay không?”

“Ô... Làm sao ngươi biết?”

Đường đường là “Thánh quốc tứ công tử”, Định Vân sao có thể để cho người khác biết hắn bị nam nhân thượng đến mức tiểu hoa cục cũng bị biến dạng luôn cơ chứ.

“Chắc, ngươi là tiểu hồ ly vừa tự kỷ vừa sĩ diện, ta thế nào lại không biết.”

“Ô... Vậy hiện tại phải làm sao bây giờ? Gấu bự, ngươi mau cứu ta với.”

Biết nam nhân thông hiểu y thuật nên vương tử liền nắm tay y mà đau khổ cầu xin.

“Gấu bự hả? Không phải ngươi hay gọi ta là gấu thúì sao?”

Đới Nhạc buồn cười nhìn hắn.

“Ô... Gấu bự! Ngươi là con gấu thiện lương tốt bụng nhất trong thiên hạ a!”

Để tiểu thí thí có thể khôi phục lại màu phấn hồng xinh đẹp, Định Vân vương tử bắt đầu ra sức làm nũng.

“Ôi, nghe ngươi nói mà ta buồn nôn quá, ta sắp nổi da gà rồi nè!”

Đới Nhạc vì cảm thấy không quen, nên cả thân thể run lập cập.

“Con gấu chết tiệt này! Bản vương cầu ngươi như thế, mà ngươi còn chọc ta?”

Không đầy hai phút sau, vị vương tử được nuông chiều lại bắt đầu khôi phục bản tính nguyên bản, đối với nam nhân quyền đầm cước đá.

“Ha ha, đây mới là tiểu hồ ly mạnh mẽ của ta.”

Đới Nhạc một tay kéo bảo bối vào trong lòng, hung hăng hôn hân.

“Ít giả bộ đi! Người tốt cuộc có muốn giúp ta hay không?”

Định Vân cảm phần trừng mắt nhìn y.

“Muốn ta giúp người, dĩ nhiên là được, nhưng đến lúc người khôi phục như bình thường thì phải hảo hảo đáp tạ lão công của người nga, hắc hắc...”

Tuy rằng nhìn thấy nụ cười của nam nhân phi thường khó lường, nhưng vì “Tiểu hoa cúc bị biến sắc” đáng thương của mình, Định Vân vương tử cũng chỉ còn cách rưng rưng đáp ứng cho xong chuyện...

Vùng quê của Đới Nhạc hàng năm đều tổ chức một buổi lễ hội quyên tiền từ thiện, mục đích là giúp đỡ cho những thiếu nhi nghèo khó được cấp sách đến trường. Trước đây đều chỉ có vài ba người loay quanh trong buổi tiệc tối buồn chán, nhưng năm nay lại khác hẳn, tựa như đây là buổi biểu diễn của siêu sao ca nhạc nào đó, số người đến tham dự bỗng dưng tăng lên đột biến.

Đoàn người từ bốn phương tám hướng đều kéo đến lễ hội, chỉ vì một mục tiêu ——

“Oa, nghe nói ngày hôm nay Định Vân vương tử trong ‘Thánh quốc tứ vương tử’ sẽ đến đây biểu diễn a.

“Đúng vậy đúng vậy, ta vất vả lắm mới cướp được vé vào cửa.”

“Hơn nữa nghe nói hôm nay Định Vân vương tử sẽ có một màn diễn xuất đặc sắc không tưởng tượng được luôn đó nha.”

“Oa, ta đây nhất định phải nỗ lực quyên tiền, để không uổng công vương tử đã ra sức biểu diễn.”

Đứng phía sau bức màn trên sân khấu, Đới Nhạc nhìn thấy sóng người cuộn trào mãnh liệt trong quảng trường, bầu không khí sôi động, cảm thấy phi thường thoải mái mà gật gật đầu.

Đi đến phòng hóa trang nơi hậu trường, Đới Nhạc đứng sau lưng một tiểu mỹ nhân đang ngồi ngẩn ngơ trước gương, nói: “Thật tốt quá, tiểu hồ ly, xem ra người phi thường có mị lực nha, vé bán sạch trơn rồi.”

“Ồ... Người đáng ghét! Tiền của bản vương còn nhiều mà, nếu mọi người trong trấn quyên tiền ít quá, thì ta sẽ góp toàn bộ là được, sao phải bắt bản vương mặc loại trang phục đáng xấu hổ này a?”

Cúi đầu nhìn bộ trang phục thổ nữ lang được thiết kế quá lộ liễu, Định Vân vương tử mắc cỡ đến mức muốn chui ngay vào một hầm ngầm lánh nạn.

“Sao lại mất mặt? Cái này không phải hợp với tiểu hồ ly lẳng lơ nhất sao? Bây giờ hãy mặc bộ ‘Hồ nữ lang’ do ta đặc biệt giúp người thiết kế nha, bảo đảm thích hợp hơn nhiều!”

Đới Nhạc hát cảm lên, điệu bộ phi thường đắc ý.

“Thích hợp cái rắm. Vậy sao người không mặc ‘Hùng nữ lang’ đi?”

“Ai nha, ta là tên đại què mùa, mặc đồ nữ nhân sao đẹp được, còn tiểu hồ ly mỹ nhân của ta mà mặc vào thì mỹ lệ đến động nhân luôn.”

Đới Nhạc muốn dụ hân lên sân khấu, nên mọi lời nịnh nọt kinh dị đều phải lấy ra dùng.

“Hanh, ba hoa.”

Định Vân vương tử nghe nam nhân ca ngợi, nhin không được khéo mắt hơi mỉm cười, nhìn vào gương, liếc y một cái.

Đôi mắt xéch của hồ ly mỹ nhân quả thực khiến người ta hồn xiêu phách lạc! Khiến cho đầu óc phé liệt của đại sắc hùng lập tức nổi lên thú tính.

“Hi, bảo bối tiểu hồ ly, người không cảm thấy trang phục của người thiếu cái gì sao? Hắc hắc...”

Từ trong gương nhìn thấy bên mép nam nhân lộ ra nụ cười *** đáng, Định Vân vương tử lập tức tâm sinh không rõ.

“Hả... Thiếu cái gì?”

“Hi, thiếu cái đuôi a!”

Nam nhân đề tiểu hồ ly nằm trên bàn hoá trang, đẩy một chân của hắn lên, giật thắt lưng xuống, để song móng cùng tiểu huyết đều lộ ra ngoài, không sót thứ gì ——

“A a a! Người đúng là tên đại sắc hùng biến thái mà. Người muốn làm cái gì?”

Vương tử sợ đến mức kêu to.

“Hi, để trang phục ‘Hồ nữ lang’ của người càng thêm hoàn mỹ không chê vào đâu được, đương nhiên ta phải giúp người biến ra đuôi a. Đến đây, cho ta làm mấy cái thôi.”

“Mấy cái cái rắm! ” Định Vân vương tử nhìn vào gương, hung hăng trừng mắt.

“Hi, tiểu hồ ly không chịu à, muốn toàn bộ sao? Hả, vậy ngày hôm nay ta sẽ miễn phí đại truyền! Làm đủ chín lần để cho người mang theo chín cái đuôi trở về nhà!”

Đời Nhạc rất có dáng dấp của một ông chủ đang mặc cả với khách hàng.

Định Vân nghe vậy thiếu chút nữa đã ngất xỉu: “Người là con gấu chết tiệt! Lại muốn biến ta thành cửu vĩ thần hồ sao?”

“Đúng vậy! Để bảo bối tiểu hồ ly của ta trở thành siêu sao tỏa sáng nhất sân khấu, ta phải ra sức nỗ lực chứ! Ai, việc này thập phần tiêu hao sức khỏe đó nha, nếu như ta không có thân cường thể kiện, mãnh nam tinh lực tràn đầy, đã sớm bị hồ ly lăng ló như người làm cho tinh tấn nhân vong rồi!”

“Người đáng ghét! Ta có cầu xin người làm như vậy đâu?”

Định Vân thiếu chút nữa đã bị con gấu tự biên tự diễn kia làm cho tức khí đến thổ huyết.

“Ai nha, chúng ta là quan hệ gì a? Ta biết tiểu hồ ly rất hay khách khí, nên người không cần cầu ta, ta cũng sẽ chủ động thỏa mãn người mà, hắc hắc...”

Nam nhân vừa nói vừa móc thịt heo bồng chính hiệu ra, để lên tiểu hoa cúc đã khôi phục màu hồng phấn xinh đẹp của hắn.

“Ô... Không muốn! Ta không muốn mọc đuôi nữa!”

“Không còn kịp rồi, bảo bối!”

Nam nhân tà tà cười, rồi mãnh lực đâm thẳng vào ——

“A a a —— Đừng —— ”

Nam nhân không để ý tiếng thét chói tai của tiểu hồ ly, tiếp tục nắm cái móng *** đang của hắn để cưỡng sáp cuồng trêu, thao đến mức vương tử đáng thương gần như sắp hôn mê ——

“A a —— nhẹ một chút —— sâu quá —— sâu quá đi —— ruột bị rách mất —— ô...”

“Không sâu làm sao hồ ly lăng ló cảm thấy sướng khoái được chứ? Yên tâm, lập tức sẽ càng sâu hơn nữa! Hắc hắc...”

Nam nhân khí lực lớn vô cùng, phát sinh tiếng cười tà ác, bế hắn lên giống như một đứa bé ——

“Hồ ly, mau nhìn đi, cái miệng *** đang phía dưới của người đang cắn chặt cự phách kê kê của ta không tha đây nè.”

Bị thao đến cả người vô lực, vương tử hơi hơi mở mắt, thấy được hình ảnh của chính mình trong gương, cục huyết khả ái nhỏ nhỏ bị một cây thịt heo bồng màu tím hồng vừa thô vừa lớn đút vào, da căng ra đến nỗi hầu như nhìn không thấy mặt nếp nhăn.

“Ô... Không được, ta không nên nhìn... mắt mất quá...”

“Sao lại mất mắt, cái miệng nhỏ nhắn của người vậy mà tham ăn đến bắt diệt nhạc hồ, còn liều mạng chảy nước miếng kia.”

Nam nhân có ý xấu, bắt đầu giãy dựa cái mông, đẩy lên cao hơn một chút, hung hăng thao tiểu hồ ly, thao đến mức cái miệng nhỏ nhắn *** đang không ngừng rung động, từ nơi hai người kết hợp, phun ra một đại lượng *** thủy trắng đục...

“A a —— trời ạ —— thao chết ta đi ——”

Thân thể bị kinh luyện tới cực điểm, được nam nhân thao đến dục tiên dục tử, vương tử liên tục phát ra *** khiêu thống khoái.

” Mau mọc ra cái đuôi thứ nhất a! Bảo bối.”

Đời Nhạc mờ mờ nhễ nhại, bắt đầu luyện tuyệt chiêu thứ nhất ‘Hồ hồ sinh phong’.

Nam nhân vận khởi “Đế vương huấn hồ thuật”, làm cho phân thân to lớn bạo tăng thêm hai thốn, hung hăng bắn trúng ‘Vi huyết’ ẩn sâu bên trong mông của tiểu hồ ly.

“Không ——” Vương tử đáng thương, thoáng cái đã bị bắn trúng đích. Sau khi nam nhân bắn tinh xong, ngay giữa cặp mông căng tròn lại mọc ra một cái đuôi khả ái xù lông.

“Tiểu hồ ly tiếp tục nha!”

Nam nhân không ngừng cố gắng: “Chiêu thứ hai ‘Thần hồ vẩy đuôi’ ”

” Chiêu thứ ba ‘Hồ thiên hồ địa’.”

...

“Chiêu thứ tám ‘Hồ thuyết bát đạo’.”

“Chiêu thứ chín ‘Hồ du cửu thiên’.”

Cứ như vậy, tiểu hồ ly đáng thương bị làm đến “Bát vụng cửu tổ”, chết đi sống lại, lần thứ hai biến thân thành “Cửu vĩ thần hồ”.

Cùng ngày hôm đó, tại buổi tiệc tối, Định Vân vương tử với mái tóc dài ngân sắc, cùng chín cái đuôi khả ái, toát ra quang mang rực rỡ, đi vòng quanh hội trường để biểu diễn, hi vọng mọi người góp tiền cứu trợ cho những con người nghèo khổ đáng thương, còn nam nhân kia thì đang cười gian liên tục, ngồi sau hậu trường, đếm số tiền mặt thu được đến mỗi cả tay...

Toàn bộ văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-ly-ho-do>